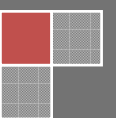
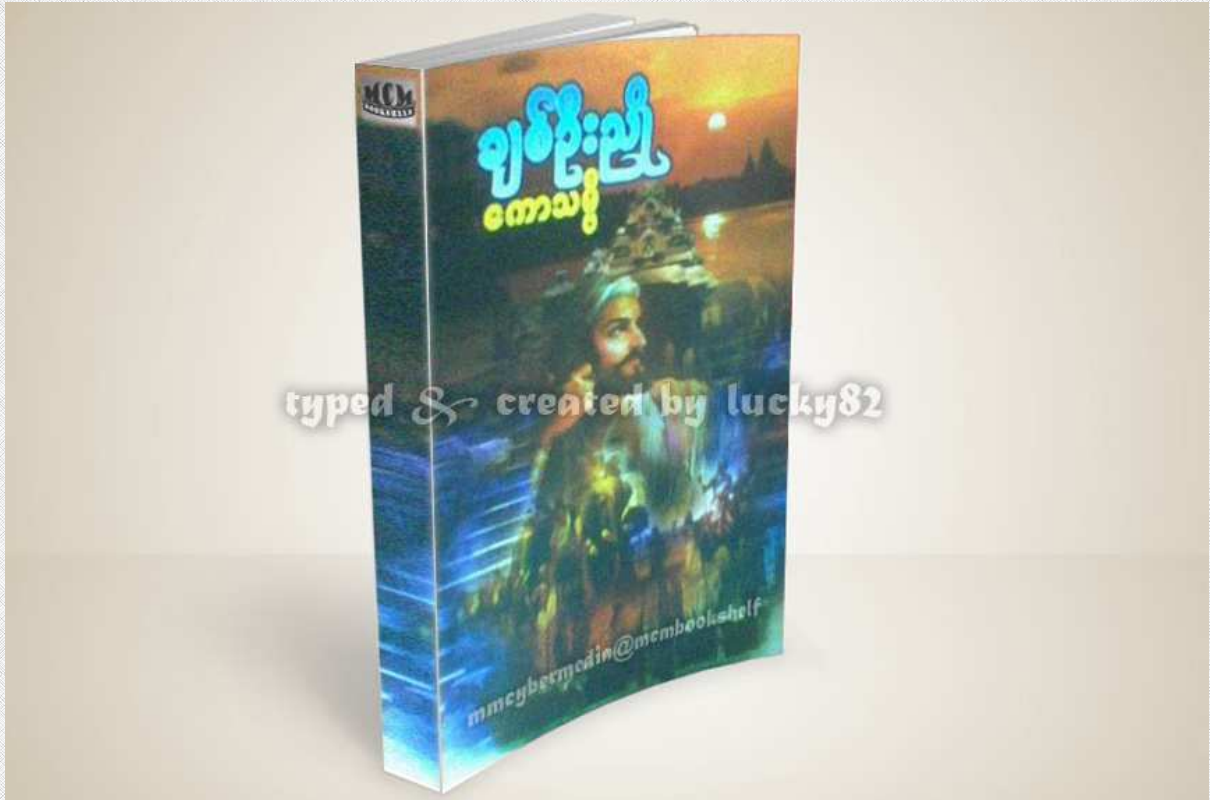

ကျေးဇူးပြု

ချစ်ဦးညို

mmcybermedia@mcmbookshelf

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ဝင်းမြင့်ဦး

ကွန်ပျူတာစာစီ
ဖွန်ပွင့်ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၃

အုပ်ရေ
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဝင်းမာတင် (မြ-၀၃၇၃၇)၊ ဖွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၇၇-D၊ ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးတင်အောင်ကျော် (စွယ်တော်အောင်စက်)
အမှတ် (၁၄၇)၊ ၅၁ လမ်း၊ ၁၀ ရပ်ကွက်
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး
၁၈၀၀ ကျပ်

ကောသမ္မိနှင့် စပ်လျဉ်း၍

ကောသမ္မိသည် ဝိစ္စတိုင်း (သို့မဟုတ်)ဝံသတိုင်း၏ မဟာနဂရ (မြို့တော်ကြီး)ဖြစ်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် စံမြန်းနေထိုင်သည့် ရာဇဌာနီလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ထင်ရှားသော မြို့တော်ကြီး ခြောက်မြို့ထဲ၌ အပါအဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ကောသမ္မိ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးရန် ယောသိတာရာမ၊ ဗဒရိကာရာမ၊ ကုက္ကဋ္ဌာရာမ၊ ပါဝါရိကာရာမ တည်းဟူသော ကျောင်းတော်ကြီးလေးခု တည်ရှိပါသည်။ ဘုရားရှင် ဝါဆိုတော်မူရာ (၂၇)ဌာနတွင် တစ်ခု အပါအဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ယမုံနာမြစ်၏ လက်ျာဘက်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိခဲ့သော ကောသမ္မိမြို့ကြီးသည် ကောသလတိုင်းနှင့် မာဂတိုင်းတို့မှ ဝင်ရောက်လာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများသိုလှောင်ရာ ဌာနကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဓမ္မပဒ အပ္ပမာဒဝဂ်လာ "အပ္ပမာဒေါ၊ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနောပဒံ၊ အပ္ပမတ္တာ နပီယန္တိ၊ ယေပမတ္တာ ယထာမတာ..." အစချီ တရားဒေသနာတော်သည် ကောသမ္မိတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းခြင်းရာများကို မူတည်၍ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဒေသနာတော် ဖြစ်သည်။ ကောသမ္မိကို ဗဟိုပြုလျက် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းခြင်းရာများမှာ များပြားစုံလင်လှသည်။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာ များစွာ၌ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်၊ သံဝေဂယူဖွယ် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များ များစွာ ပါဝင်နေကြသည်။

ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရား၊ မောင်းမ၊ စစ်သည်ရဲမက်၊ သူဌေးသူကြွယ် စသည်ဖြင့် အလွှာ (ဇာတ်)များစွာ စုံလင်ပါဝင်နေကြသည်။ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖြစ်ရပ်များနှင့် အခြားတစ်ခုစီသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖြစ်ရပ်များမှာလည်း ကွန်ရက်နယ် ဆက်စပ် ပျံ့နှံ့နေကြသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်လည်း ကောသမ္မိသည် စုံလင်ထွေပြားသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များ ပေါ်ပေါက်ရာ ဒေသနောက်ခံ ဖြစ်နေသည်။ ကောသမ္မိတွင် ဆုံတွေ့ဖြစ်ပေါ်ရာ၊ ထိုဖြစ်ရပ်များ၏ နောက်ကွယ်မှ အတိတ်အကြောင်းအရာများမှာလည်း ထွေပြားလှသည်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကြောင်းကျိုး ကွင်းဆက်များ ချိတ်တွယ်လျက် ရှိကြသည်။ ရသအနေဖြင့်လည်း အမျိုးစုံလင်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည့် သင်္ကါရ၊ ဟာသာ၊ ကရုဏာ အစရှိသော ထိုထိုရသ ရှစ်ပါးတို့၏ အဆုံးသတ် တူရှုရာ၊ တည်ဆိုက်ရာကား ဓမ္မရသ (ဝါ)သန္တရသ ဖြစ်သည်။ စာရှုသူတို့သည် ဤအချက်ကို ကြိုတင်နလုံးသွင်းလျက် 'ကောသမ္မိ' ကို ချဉ်းကပ်ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဓမ္မအမြိုက်၏အလင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါကြောင်း...

ချစ်ဦးညို

ညွှန်ပေးသောမိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းဖက်လျှင် မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်များက ဆုတ်ယုတ်သွားကြသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့်ကား ကောင်းသော မိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းဖက်ပါက မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြကာ ဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်များ ဆုတ်ယုတ် သွားတတ်ကြလေသည်။

မိတ်ဆွေတည်းဟူသော ဖွဲ့စည်းမှုအဝန်းအဝိုင်းထဲ၌ အညွှန်နှင့်အကောင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိလေရာ မိတ်ဆွေညွှန်နှင့် ပေါင်းခြင်းသည် အကျိုးမဲ့များ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ မိမိ၏ပြင်ပ အကြောင်းအရာများအနက် အားအကောင်းဆုံး အကြောင်းဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ပေါင်းခြင်းကား ကောင်းကျိုးများစွာ ဖြစ်ပေါ်ဖို့ မိမိ၏ပြင်ပ အကြောင်းတရားများအနက် အားအကောင်းဆုံး အကြောင်းဖြစ်၏။

ဤသဘောကို မိမိတို့၏ဘဝ၌ ကောင်းစွာ ထင်ရှားဆောင်ယူနိုင်သူ နှစ်ဦးကား အာလ္လာဟ်ပွမင်းနှင့် ဝေဠုဒီပကမင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ တိုင်းပြည်ဌာန နေရာဒေသချင်း မတူခြားနားစွာ မွေးဖွားကြီးပြင်း ခဲ့ကြသော ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ် မင်းပျိုမင်းလွင်ဘဝကတည်းက ချစ်ကြည်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မိမိ၏တိုင်း၊ မိမိ၏ ခမည်းတော်၊ မိမိ၏ထီးနန်းစည်းစိမ်၌ ဟူ၍ စွဲလမ်းယစ်မှုခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ တစ်အူထုံဆင်း မွေးချင်းပမာ သံယောဇဉ် ကြီးမားကြသူများလည်း ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်တည်းသော ဆရာထံတွင် အတတ်ပညာ သင်ယူရင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြသော မင်းလုလင် နှစ်ပါးတို့သည် အစစအရာရာ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

"ပျိုမျစ်နနယ်စဉ် အရွယ်မှာတော့ လုလင်ငယ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ အဆွေခင်ပွန်းကို တွယ်တာခင်မင် တတ်ကြတယ်။ ဒါ သဘာဝတရားပဲ။ သို့သော် လူလားမြောက် အရွယ်ရောက်လို့ ကိုယ်စီကိုယ်င ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာကြတဲ့အခါမှာတော့ အနေဝေးရင်းကနေ ဒီသံယောဇဉ်ဟာ မှေးမှိန်သွားတတ်ကြတယ်။ တစ်ခါ အဲဒီ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းနှီးတို့ဟာ အဆင့်အနေ ဂုဏ်ဒြပ်ချင်း တူညီရင်လဲ တူညီလို့ဆိုပြီး မာန်မာနချင်း ပြိုင်တတ်ကြတယ်။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ကွဲပြားပြီး တစ်ဦးက မြင့် တစ်ဦးက နိမ့်ဆိုရင်လဲ အဖက်မတန်ရာ သဘောဆိုပြီး မုန်းတီးသွားတတ်ကြတယ်။ ဒါလဲ သဘာဝပဲ။ သင်တို့ကကော မင်းလုလင်တို့..."

အဋ္ဌာရသကို ပို့ချပေးသော ဆရာက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ မခွဲမခွာ ရှိနေကြသည်ကို သုံးသပ်လျက် မေးခဲ့လေသည်။

အာလ္လာဟ်တိုင်းသား အလ္လာဟ်ပွမင်းသားက ဖြေသည်။

"သဘာဝတရား သဘာဝနိယာမတွေမှာ လက္ခဏာနှစ်ရပ် ရှိတယ်လို့ ဆရာသင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ အခု ဆရာပြောသွားတာတွေက တစ်ခုသော လက္ခဏာပါ။

အခြားတစ်ခုသော လက္ခဏာ ရှိပါသေးတယ်။ အမှောင်ရှိရင် အလင်းရှိ၊ အနိမ့်ရှိရင် အမြင့်ရှိသလို အကောင်းရှိရင် အဆိုးရှိသလိုပါပဲ။ ဆရာသခင် ခင်မင်မှု သံယောဇဉ် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားတာ ရှိသလို၊ ခင်မင်မှု သံယောဇဉ် ပိုပိုကြီးမားလာခြင်းဆိုတဲ့ အခြားတစ်ဖက်လဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အခြားတစ်ဖက် လက္ခဏာရဲ့ ပြယုဂ်ပါ။"

ဝေဠုဒီပကတိုင်းသား ဝေဠုဒီပကမင်းသားကလည်း...

"ဆရာသခင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်ချင်း တူညီနေခြင်းဟာ မာန်မာနချင်း ပြိုင်ဘက်ရဲ့ အကြောင်းတရား ဖြစ်မလာပါဘူး။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပိုမိုမြဲမြံစေတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦး ပိုမိုလိုလား ဖြည့်ဆည်းတဲ့ ဆက်သွယ်မှုသာ ဖြစ်ပါတယ်"

ဆရာသည် မင်းသားငယ်နှစ်ပါးတို့ကို နှစ်ထောင်းအားရစွာ ကြည့်လျက်...

"ကောင်းလှပါဘိခြင်း မောင်တို့၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ ကျေးဇူးကို ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ အတူတူဖြစ်ရမယ်။ တစ်ခါတရံ ဆရာသဖွယ် အကျိုးစီးပွားကို ညွှန်ပြတတ်ရမယ်။ ညှာတာသနား တတ်ရမယ်။ အမောင်တို့မှာ ဒီအင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေကြတယ်။ မိမိတိုင်းပြည် မိမိ အသီးသီး အသက ပြန်ရောက်ပြီးကြတဲ့ နောက်မှာလဲ အမောင်တို့နှစ်ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း ဖွဲ့နှောင်မှုဟာ တည်မြဲနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံပါတယ်"

အချိန်ကာလ စေ့ရောက်သောအခါ မင်းသားနှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ အသီးသီး ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဘုရင့်သားတော်တို့၏ ရာဇဝံသအရ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ကြ၏။ ဥပရာဇာဘဝမှာလည်း မင်းနှစ်ပါးတို့ အဆက်အသွယ် မပြတ်မလပ်ကြ၊ တစ်ဦးထံတစ်ဦး သဝဏ်များ ပါးခြင်း၊ ပဏ္ဏာများပို့ခြင်း၊ ချိန်းဆို၍ အတူတကွ တောကစား ထွက်ခြင်း၊ ဥယျာဉ်ပွဲခံခြင်း စသည်ဖြင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် တိုင်းပြည်နှစ်ခုမှ မင်းနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားရာ အာလ္လကပ္ပမင်းသားနှင့် ဝေဠုဒီပက မင်းသားတို့လည်း ခမည်းတော်၏ ထီးနန်းပလ္လင်ထက်တွင် ဘုရင်များအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ကြရာတွင်လည်း မိတ်ဆွေတည်းဟူသော ဖွဲ့နှောင်မှုမှာ ပျက်ယွင်းလျော့ပါး မသွားသည့်အပြင် ပို၍သာ ခိုင်မြဲလာ၏။ ရာဇမင်းတို့၏ အမျက်မာန်မာန တန်ခိုးအာဏာ စသည်တို့သည် မိတ်ဆွေတည်းဟူသော သံယောဇဉ်လောက၌ ဖြစ်ပေါ်မလာကြ။ နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် နှစ်မင်းတစ်မင်း ဘဝဖြင့် သာတောင့်သာယာ ရှိခဲ့လေသည်။

အာလ္လကပ္ပပြည်နှင့် ဝေဠုဒီပကပြည်တို့သည် ဆယ်ယူဇနာစီ ကျယ်ပြန့်သော တိုင်းပြည်များ ဖြစ်၏။ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် မိမိတို့၏ သံယောဇဉ်ကို တိုင်းပြည်၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရေးတွင်လည်း ဖော်ထုတ်လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစစ ငြိမ်းချမ်းလျက် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ပေါက်နေကြသည်။

ရံဖန်ရံခါဆိုသလို တစ်ပါးထံ တစ်ပါး အလှည့်ကျ လည်ပတ်နေထိုင်ကြရင်း အရေးအရာမှန်သမျှကို တစ်ပေါင်းတည်း စီမံအုပ်ချုပ်ကြသည်။ မင်းနှစ်ပါးတို့ မင်းလုလင်ဘဝက ပညာသင်ယူခဲ့သော ဆရာရှင်သည်လည်း တပည့်နှစ်ဦးတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း အဖြစ်ကို အဝေးမှ ကြားရင်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရပေသည်။ သို့သော်...

ထိုပေါင်းစည်းမှုသည် တစ်ချိန်သောအခါ၌ ခွဲခွာမှုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုခွဲခွာခြင်းမှာလည်း အခြားတစ်ပါးသော ပယောဂကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကာယကံရှင် မင်းနှစ်ပါးတို့ ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

စိတ်တူသဘောတူ မင်းနှစ်ပါးတို့ ဥယျာဉ်၌ စံနေကြရင်း ကိုယ်စီမျက်နှာမသာမယာ ရှိကြသည်ကို အပြန်အလှန် ရိပ်စားမိကြလေသည်။

"မိတ်ဆွေ သာယာလှပတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စံနေရင်း မိတ်ဆွေရဲ့မျက်နှာဟာ မှန်ပျနေတယ် ဘာဖြစ်သလဲ"
"ကျွန်ုပ်ကလဲ မိတ်ဆွေကို ဒီမေးခွန်းပဲ မေးမလို့ပါပဲ"
နှစ်ယောက်သား ညှို့ဆိုင်းစွာ ကြည့်မိကြ၏။

လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ခြင်းဟူ၍ မရှိစကောင်းသော ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ပြောကြသည်။
"အခုလို နေရတာကို ငြီးငွေ့လာသလိုလိုပဲ မိတ်ဆွေ"
"ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်လဲ ဟိုယခင်ကလို ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးခြင်း မရှိတော့ဘူး"
"ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေ မွေးဖွားလာကြတယ်။ ကြီးပြင်းလာကြတယ်။ ရှင်သန်နေထိုင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သေဆုံးသွားကြတယ်။ ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် ဆင်ခြင်နေမိတယ်"
"ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခမည်းတော်တွေ ကြည့်ပါလား။ မွေးဖွားခဲ့ကြတယ်။ ကြီးပြင်းလာကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လိုပဲ သူတို့ရဲ့ ခမည်းတော်တွေ လက်ထက်မှာ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကွယ်လွန်သွားကြတယ်"

အာလ္လာကပ္ပမင်းက သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ဆက်ပြော၏။
"ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဒီခရီးလမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားနေကြတာပါလား"
ဝေဠုဒီပကမင်းက ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလျက် ပြော၏။
"မလွဲမသွေကိုပဲ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး လျှောက်နေကြတာ"
"အလုံးစုံ ရှိသမျှကို ပယ်စွန့်ထားခဲ့ရတယ်"
"မိမိကွယ်လွန်ရာနောက် ဘယ်သူမှ ဘာမှ လိုက်ပါမလာကြဘူး"
ပြိုင်တူနီးပါး ပြောမိကြသည်။

"ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကိုလဲ သေခြင်းက ကွေကွင်းစေဦးမှာပဲ"
"သင် ကွယ်လွန်သွားတဲ့နောက် ကျွန်ုပ်လိုက်ပါလို့ မရ၊ ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်သွားတဲ့နောက် သင်လိုက်ပါလို့ မရ ဖြစ်မှာပဲ"

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ကြသည်။ မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ပြာ အဇ္ဈာတွင် လွင့်ပါးနေသော တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတို့ တခဏချင်းပင် အလျဉ်မပြတ် ပြောင်းလဲသွားကြသည်ကို မြင်ကြသည်။

အဝေး၏ အဝေးဆီသို့ ငေးနေကြရာမှ ဖြည်းလေးစွာ မျက်နှာပြန်လှည့်၍ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြပြန်သည်။
တိုင်ပင်ထားသည့်အလား စကားနှစ်ခွန်းပေါ်လာသည်။
"ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ဘောင်မှာ နေခြင်းအားဖြင့် ဘာအကျိုးမှ မရနိုင်ဘူး"
"လူ့ရပ်ရွာ မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရဟန်းပြုကြမယ်"

*

တိုင်းပြည်ထီးနန်းကို သားမယားတို့ကို ခွဲဝေပေးအပ်လျက် အာလ္လာဟ်ပွမင်းနှင့် ဝေဠုဒီပကမင်းတို့ ရသေ့ရဟန်းပြုကာ ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ သဘာဝ၏ တောတောင်နှင့် ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ဖြင့်သာ အတိပြီးသော ဟိမဝန္တာတွင် နေထိုင်ကြရင်း ရဟန်းတို့ ပြုမြဲကျင့်မြဲ မွေ့ကို အားထုတ်ကြသည်။ အတူတကွ သစ်သီးသစ်ဥ အရှာထွက်ကြသည်။ သုံးရေ သောက်ရေ ခပ်ကြသည်။ စကြီလျှောက်ကြသည်။ သစ်ဝါးကျောင်းသစ်ခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ကြသည်။

နေ့ရက်များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ သောက်သုံးရေခပ်ရန် အတူတကွ ထွက်ခဲ့ကြရင်း ရသေ့နှစ်ပါးသည် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုအနီး သစ်ရိပ်ကျောက်တုံးပေါ်၌ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ စမ်းချောင်းအလျဉ်၏ တသွင်သွင် စီးနေသော ရေသည် ကျောက်တုံးကို ပွတ်တိုက်ကာ နှစ်ဖြာနှစ်မြွှာကွဲသွားကြပြီး တစ်ခုသော အလျဉ်က ချုံပုတ်ငယ်ဘေးမှ ဝေ့ဝိုက်စီးဆင်းသွား၏။ တစ်ခုသော အလျဉ်က ကျောက်စရစ်ခဲများအကြား စီးဆင်းကာ ဆက်လက်ရွေ့လျားသွား၏။

အထက်ညာ အရပ်ဒေသတစ်ခုခု၌ အဖျားခံခဲ့သော စမ်းရေအလျဉ်သည် ကျောက်တုံးကို ပွတ်တိုက် တိုးဝေ့ပြီးနောက် နှစ်ဖြာကွဲကာ တသီးတခြားစီ ဆက်လက် စီးဆင်းသွားသော မြင်ကွင်းကို ရသေ့နှစ်ပါးက ငေးငိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

"ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အသက်မွေးမှု မစွမ်းနိုင်လို့ ရသေ့ရဟန်း ပြုခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး"
"ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပြည်စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်း ပြုခဲ့ကြတာသာ ဖြစ်တယ်"
တေးတစ်ပုဒ် လက်တစ်ပုဒ်ကို အချီအချ ရွတ်ကြသည့်နယ်ပင်။

"စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီးကာမှ တစ်နေရာတည်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ နေကြတယ်ဆိုရင်"
"ရသေ့ရဟန်းမပြုဘဲ ဝတ်ကြောင်ဘဝမှာ နေထိုင်သူများနဲ့ ဘာများခြားနားတော့မှာလဲ"

ထို့နောက် တပြိုင်တည်း ပြောလိုက်ကြသည်။
"တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ တခြားစီ နေကြစို့ရဲ့..."

အာလ္လာဟ်ပွရသေ့နှင့် ဝေဠုဒီပကရသေ့ နှစ်ဦးသဘောတူညီချက် တစ်ခုကို ရရှိလိုက်ကြသည်။ ထိုသဘောတူညီချက်မှာ တောင်တစ်ခုစီတွင် သီးခြားနေထိုင်ကြရန် ဖြစ်၏။

"လခွဲ တစ်ကြိမ် ဆယ့်ငါးရက်တိုင်း ဥပုသ်နေ့မှာ တွေ့ဆုံကြမယ်။ ကျန်ရက်များမှာတော့ သီးခြားတစ်ကိုယ်တည်း နေကြရင်းနဲ့ တရားဘာဝနာကို အားထုတ်ကြမယ်"
ဤသဘောတူညီချက်ဖြင့် တစ်လနှစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ကြရာမှ တစ်နေ့သောအခါ ထိုသဘောတူညီချက်ကိုပင် နှစ်ဦးသဘောတူ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြပြန်သည်။

"အပေါင်းအဖော်၌ မွေ့ပျော်ခြင်းဆိုတာဟာလဲ ကိလေသာ နှောင်ဖွဲ့ခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို ဒီလောက်အထိ ဖြတ်တောက်ပစ်ခွာခဲ့ပြီးမှ မိတ်ဆွေတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှာ ခင်တွယ်နေသေးလို့ မသင့်ချေဘူး။ တရားဘာဝနာ အားထုတ်မှုအတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လခွဲတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းကိုလည်း ပယ်ဖျက်လိုက်ကြစို့..."

"သင့်မြတ်ပေတယ်။ မိမိနေထိုင်ရာ တောင်မှာပဲ မတွေ့ဆုံကြစတမ်း နေကြမယ်။ သို့သော် ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အထိမ်းအမှတ် ပြတဲ့အနေနဲ့ လခွဲတစ်ကြိမ် မီးဖိုထွန်းညှိပြီး မီးအလင်းရောင် ပြကြမယ်"

"သင့်မြတ်ပေတယ်။ ဤမျှသော အချက်ပြခြင်းဖြင့်သာ တစ်ဦးစီ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို သိကြစို့"

*

ရက်လအချိန်သမယများ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ တောင်ထိပ်ဆီမှ မီးအလင်းကို ကြည့်ကြခြင်း အားဖြင့်သာလျှင် တစ်ဦးရှိနေသည်ကို တစ်ဦး သိရုံပြုကြသည်။ ထိုမှအပ အခြားမည်သည့် ဆက်သွယ်တွေ့ဆုံခြင်းကိုမျှ မပြုကြ။

တစ်ည၌ အာလ္လာကပ္ပရသေ့သည် ပြုမြဲအတိုင်း တောင်ထိပ်၌ မီးဖိုအချက်ပြ အသိပေးလိုက်၏။ အဝေးဆီတွင် မြင်နေရသော မှိုင်းညိုမှောင်မည်းတောင်ထိပ်ဆီ လှမ်းကြည့်သောအခါ မီးရောင်ကို မတွေ့ရ၊ ပကတိ အမှောင်သာ ဖြစ်နေ၏။

အာလ္လာကပ္ပရသေ့ စဉ်းစားသည်။ ဝေဠုဒီပကရသေ့သည် သတိချွတ်ချော်တတ်သူ မဟုတ်။ မေ့လျော့ ပျင်းရိတတ်သူ မဟုတ်။ လခွဲတစ်ကြိမ် မီးပြခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ ယခုကား ဝေဠုဒီပက၏ တောင်ထိပ်ဆီတွင် မီးရောင်မရှိတော့ တရား၌ နှလုံးသွင်းကာ အာလ္လာကပ္ပရသေ့ ဆင်ခြင်လိုက်၏။

"ငါ့မိတ်ဆွေ ဝေဠုဒီပကတော့ စုတေမနေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ငါ့တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ငါဆက်လက် ရှင်သန်ရင်း တရားအားထုတ်ရတော့မယ်"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အာလ္လာကပ္ပရသေ့သည် ပြုမြဲအတိုင်း သစ်သီးနှင့် ရေအလို့ငှာ တောင်ထိပ် ကျောင်းသစ်ခန်းမှ တောင်ခါးပန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတင့်တယ်သော ယောက်ျားတစ်ဦးက မနီးမဝေးမှ နေ၍ မိမိအား ရှိခိုးရပ်တည်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျားမှာ ခရီးသွားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု စဉ်းစားရင်း အာလ္လာကပ္ပရသေ့က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"သင် ဘယ်အရပ်က လာခဲ့သလဲ ခရီးသွား"

"ဝေးလံလှစွာသော အရပ်က လာခဲ့ပါတယ် ရှင်ရသေ့... အရှင်ဘုရားကော အဘယ်သို့ပါလဲ၊ ဒီတော့ ဒီတောင်မှာ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးပါသလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အဖော် သို့မဟုတ် တပည့် ရှိပါသေးသလား"

"အင်း ငါ့မှာ အဖော်တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါရဲ့ ခရီးသည်"

"အဲဒီ အဖော် ဘယ်မှာပါလဲ ဘုရား"

"ဟောဟို အဝေးမှာ မြင်ရတဲ့ တောင်မှာနေတယ်။ သူလဲ ရသေ့ပဲ။ လခွဲတစ်ကြိမ် ညအခါ မီးဖိုထွန်းညှိပြီး ရှိကြောင်း အချက်ပြနေခဲ့ကြတယ်။ သို့သော် ဥပုသ်နေ့ည မီးထွန်းချိန်မှာ မီးရောင်ကို ငါမမြင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့အဖော် ကွယ်လွန်ရှာပြီနဲ့ တူတယ်"

"အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်မှာပါပဲ ရှင်ရသေ့"

ခရီးသွားယောက်ျား၏ ပြောပုံမှာ သေချာလှသဖြင့် အာလ္လာကပ္ပရသေ့က-

"သင် ဘယ်သူလဲ"

ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ခရီးသွားယောက်ျား၏ ပကတိအသွင်သည် ရှုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားကာ အရောင်အဝါတောက်ပသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်က-

"အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ဟာ အရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဝေဠုဒီပကရသေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စုတေမနေ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် တောထွက်ချိန်ကစပြီး ခြိုးခြံသောအကျင့် ခေါင်းပါးသောအကျင့်နဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့လို့ စုတေပြီးနောက်မှာပဲ စည်းစိမ်အသရေ အထွေထွေ တင့်တယ်ပြည့်စုံစွာနဲ့ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပတ်ရှိသော နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်"

အာလ္လာကပွရသေ့သည် ဘဝဟောင်းက မိမိ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူ နတ်သားကို ကြည့်ရင်း ထူးခြားတုန်လှုပ်မှု အလျဉ်းမရှိဘဲ 'ကောင်းပါလေစွ နတ်မင်း' ဟုသာ ရွတ်ဆို၏။ နတ်သားက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်သည်။

"အရှင်ရသေ့ ခုလို တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးရာမှာ ဘေးရန်ဥပဒ် တစ်စုံတရာများ ရှိပါသလား။ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး တစ်စုံတရာများ ရှိပါသလား။ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ် ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်တာရှိရင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါရစေ"

အာလ္လာကပွရသေ့က အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

"အိမ်၊ ဘေးရန်ဥပဒ် အနှောင့်အယှက်လို့ ပြောရင်ရကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ ရှိပေရဲ့၊ အဲဒါကတော့ ဆင်တွေပါပဲ နတ်သား"

"ဆင်တွေက ဘယ်လို ရန်ပြုပါသလဲ ရှင်ရသေ့"

"ငါ့ကိုတော့ ရန်မပြုကြပါဘူး။ သို့သော် ဆင်များဟာ ငါတံမြက်လှည်းတဲ့နေရာမှာ အညစ်အကြေးများ စွန့်ကြတယ်။ မြေကို ယက်ကော်ထိုးဆွပစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဆင်တွေစွန့်တဲ့ မစင် ကျင်ကြီးတွေကို ကျိုးရ၊ မြေကို ညီညွတ်အောင် ဖို့ရညှိရနဲ့ ပင်ပန်းလှတယ်"

"အရှင်ဘုရား အဲဒီဆင်များကို အဘယ်သို့ ပြုချင်ပါသလဲ"

"နတ်မင်း ဆင်များ မလာခြင်းကိုပဲ ငါ အလိုရှိပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ ရှင်ရသေ့... ဆင်များရဲ့ အန္တရာယ်အတွက် တပည့်တော်အရာ ရှိပေစေ"

နတ်သား၏ လက်တစ်ဖက်သည် အထက်သို့ ဝေ့ဝေ့မြောက်တက်သွား၏။ ထိုခဏမှာပင် အလင်းတစ်ချက် ပြက်ကာ ဗလာဟင်းလင်း လက်ထဲသို့ စောင်းတစ်လက် ရောက်လာ၏။ နတ်သားက စောင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ကာ...

"အရှင်ဘုရား... ဒါဟာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ စောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဤစောင်းအားဖြင့် ထို့နောက် တပည့်တော်ပေးမယ့် မန္တာန်အားဖြင့် ဆင်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရှင်းလင်းနိုင်ပါတယ်"

"ဆိုပါဦး နတ်မင်း"

"စောင်းမှာ ညှို့သုံးခု ရှိပါတယ်။ ရှုစားပါ အရှင်၊ စောင်းညှို့တစ်ခုစီအတွက် ဟတ္ထိကန္တ မန္တာန်သုံးပုဒ်ကို တပည့်တော် ဆက်ခဲ့ပါမယ်။ ပထမညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ပထမမန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များ ထွက်ပြေးကြပါလိမ့်မယ်။ ဒုတိယညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ဒုတိယမန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များ တစ်ဖန် ပြန်ဆုတ်ခွာကြပါလိမ့်မယ်။ တတိယညှို့ကို တီးခတ်ပြီး တတိယမန္တာန်ကို ရွတ်ရင်တော့ ဆင်အုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဆင်မင်းဟာ ကျောကုန်းကို ညွတ်ပြီး ရှေ့ရှုချဉ်းကပ် ခစားလာပါလိမ့်မယ်။ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့

ဆင်တွေ ဘယ်သို့ ပြုစေချင်သလဲ ထိုအတိုင်းသာ ဆိုင်ရာညှို့ကို တီးခတ် ဆိုင်ရာမန္တာန်ကို ရွတ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အလိုရှိတိုင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်"

"ကောင်းလှပါပြီ နတ်မင်း"

ညှို့သုံးခုသာပါသော နတ်စောင်းကို ဆက်သကာ မန္တာန်သုံးပုဒ်ကို သင်ကြားပေးပြီးနောက် နတ်သား ကွယ်သွား၏။ အာလွကပ္ပရသေ့သည် မျက်လွှာအစုံကို မှိတ်လျက် မိတ်ဆွေကောင်း နတ်သားအား သာဓုကောင်းချီး ပေးလိုက်လေသည်။

*

ကောသမ္ဗိ၏ ဟေမန္တဥတု အခါသမယသည် နံနက်အရက်နှင့် နေထွက်စအချိန်၌ ဆီးနှင်းများ မြူများ ထူထဲမှုန်မှုိုင်းစွာ ကျရောက်နေတတ်ပြီး အနည်းငယ် နေရောင်လင်းလာချိန်တွင်မူ နှင်းကွဲမြူကွဲ၍ ပူနွေးတောက်ပလာတတ်သည်။ သို့သော် အအေးဓာတ်က မပြယ်တတ်သေးသဖြင့် ထိုနေရောင်တွင် နေပူစာလုံကြသူတိုင်းမှာ အနွေးခြုံထည်များ ကမ္မလာစောင်များကို လွှမ်းပတ်ထားကြရစမြဲ ဖြစ်၏။ တောက်ပသော နေရောင်ခြည်၏ အနွေးငွေ့တို့ မကျရောက်ခင် သိုင်းခြုံထားဆဲ ဆောင်၏ အအေးဒဏ်ကို ထိုသို့နေစာလုံခြင်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်ခြင်းမှာ ကောသမ္ဗိသားတို့ ပြုမြဲအလုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေစာလုံရင်းဖြင့် တစ်နေ့တာ၏ နံနက်ခင်းကို ဖြတ်သန်းကြကာ စိတ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် စကားများ ပြောဆိုကြသည်။ ဤအလေ့အကျင့်ကို ပြည်သူပြည်သားများသာမက နန်းတော်ကလည်း ကျင့်သုံးသည်။ အထူးသဖြင့်ကား ကောသမ္ဗိ၏ ဘုရင် ပုရန္တပွမင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် နံနက် နေစာလုံခြင်းကို နှစ်ခြိုက်ကြသည်။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားရံရွှေများနှင့်အတူ နန်းတော်၏ အမိုးအကာမဲ့ ဟင်းလင်းကြမ်းပြင်၌ နေပူစာလုံပြီးမှ နံနက်ညီလာခံတက်မြဲ ဖြစ်၏။

ဤနေ့ နံနက်မှာလည်း မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့သည် ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့သင်းနေသော ဟင်းလင်းနန်းကြမ်းပြင်၌ ကတ္တီပါဖုံများ၊ ကော်ဇောများထက်၌ နေစာလုံနေကြသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ကော်ဇောထက်တွင် အလိုက်သင့်ထိုင်ရင်း ကတ္တီပါဖုံကို မှီ၍ သက်တောင်သက်သာ စံနေ၏။ ရံရွှေများက မိဖုရားကြီး ပို၍ သက်သာစွာ စံနေနိုင်အောင် ဖုံများ၊ မှီအုံးများကို ပြုပြင်ပေးနေကြသည်။

မိဖုရားကြီးအတွက် ဤသို့နေစာလုံခြင်းသည် ပိုမို လိုအပ်နေပေသည်။ အကြောင်းမှာ မိဖုရားကြီး၌ ပတ္တမြားရွှေကြတ် နှုတ်ငုံ အရင့်အမာ တည်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်သားသန္ဓေကို လွယ်ထားရသော မိဖုရားကြီးအဖို့ ဆောင်းနံနက်၏ ပွင့်လန်းစ နေရောင်ခြည်နှင့် အနွေးဓာတ်သည် သဘာဝ၏ ဩသတေစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

"နန်းမတော်ကြီး မောင်တော်ရဲ့ ဟောဒီ ကမ္မလာခြုံထည်ကို ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ လွှမ်းခြုံလိုက်ပါ။ နှင်းကွဲစ မြူစဲစအချိန်မှာ ပိုပြီး အေးလာတတ်တယ်။ အဲဒီ အအေးဓာတ်ပျောက်တော့မှ နေရောင်ဟာ ကောင်းကောင်း လင်းပွင့်လာမှာ ဖြစ်တယ်"

မင်းကြီးက မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံထားသည့် ကမ္မလာခြုံထည်ကို ခွာ၍ မိဖုရားကြီး၏ ပခုံးပေါ်သို့ လွှမ်းပတ်ပေးလိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးက အလိုက်သင့် ခံယူရင်း...

"မောင်တော်ရဲ့ ခြုံထည်ကလဲ ရဲရဲနီလိုပါလား။ ပတ္တမြားသွေး သုတ်လိမ်းထားသလား အောက်မေ့ရတယ်"

"တောက်တဲ့အရောင်ဟာ နေရောင်ကို ပိုမိုလျှင်မြန်စွာ စုပ်ယူနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ရဲရဲစွေးစွေးနီတဲ့ ကမ္မလာခြုံထည်ဟာ အအေးဓာတ်ကို ကောင်းစွာ ကာကွယ်နိုင်သလို အနွေးဓာတ်ကိုလဲ အမြန်ရစေလိမ့်မယ်"

နှုတ်ငုံသနွေ အရင့်အမာတည်သော မိဖုရားခေါင်ကြီးအပေါ် ပူရန္တာမင်းကြီး၏ ကြင်နာပုံကို ရံရွှေများက ကြည်နူးစွာ ကြည့်နေကြ၏။

"ကမ္မလာခြုံထည် အနီရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်သွားအောင် မိဖုရားကြီး နောက်တစ်ခု ဆင်မြန်းရလိမ့်ဦးမယ်"

"ဘယ်လိုများပါလိမ့် မောင်တော်မင်းကြီး"

မင်းကြီးက မိမိ၏ ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

"ဟောဒါ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်ပဲ၊ ရဲရဲစွေးစွေး ကမ္မလာခြုံထည်ရဲ့ နီမြန်းတောက်ပမှုနဲ့ မျှတညီညွတ်သွားအောင် နှမတော်ရဲ့ လက်မှာ ဆင်ယင်ထားပါ"

မင်းကြီးကိုယ်တိုင် မိဖုရားကြီး လက်ချောင်း၌ ဆင်မြန်းပေးလိုက်၏။ နှင်းများကွဲစ ပြုလာသည်။ ဆိုင်းဆို ညိုမှိုင်းနေသော မြူများလည်း ကျပါးစ ပြုလာပြီ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသည်နှင့်အမျှပင် နေရောင်ခြည် လက်တံများက ဥယျာဉ်တော်သစ်ပင်ကြီးများ၏ သစ်ရွက်များ အကြိုအကြားမှ ထွင်းဖောက်လျက် မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီး နေစာလှုံရာ ဟင်းလင်းပြင်ထက်သို့ ဆင်းသက်လာနေကြသည်။

နံနက်ခင်း၏ တောက်ပသော နေရောင်တို့ ကျရောက်လာသဖြင့် မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းထားသော ကမ္မလာခြုံထည် နီနီမြန်းမြန်းသည်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားလက်စွပ် စွေးစွေးရဲရဲသည် လည်းကောင်း ပို၍ ပြုံးပြက်နေကြသည်။

ပူရန္တာမင်းကြီးသည် အနီရောင်ဟပ်နေသည့် မိဖုရားကြီး၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ကျေနပ်စွာ ရှုစားနေ၏။ ထိုခဏမှာပင်-

လင်းချင်းတောက်သော မြင်ကွင်းပေါ်သို့ ကြီးစွာသော အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု အုပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ကောင်းကင်ထက်သို့ မင်းကြီး မော့ကြည့်သည်။ ဆောင်းနံနက်၌ မိုးသားတိမ်စ တစ်မျှမှ မရှိ၊ အဇ္ဈာသည် ပကတိ ပြာလွဲကြည်စင်လျက်၊ သို့သော် အရိပ်မည်းကြီးက ဘယ်သို့ ကျရောက်လာသနည်း။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တဖြူးဖြူး တရှုန်းရှုန်း အသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေပွေ့မုန်တိုင်းတစ်ခု ဝေ့ယမ်းသည့်အလား၊ နေစာလှုံ ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ သစ်ပင်တို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသွားသည်။ အသံကြီးက ပိုမို မြည်ဟည်းလာသည်နှင့်အမျှ အရိပ်မည်းကြီးက လျင်မြန်စွာ ဖုံးအုပ်လာပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ကား...။

ပြင်းထန်သော လေအဟုန်တွင် မင်းကြီးနှင့်တကွ ရံရွှေများ၊ လွင့်စင်သွားသည့် ကော်ဇောများ၊ ကတ္တီပါဖုံများ၊ မှီအုံးများ ကစင့်ကလျား ဖြစ်သွားသည်။ ရှိုးရှိုးမြည်သံကြီးတစ်ခု မြေအပြင်သို့ နီးကပ်စွာ ကျရောက်လာသည်။ သနွေရင့်မာလေးလံနေသော မိဖုရားကြီးမှာ ကတ္တီပါဖုံများအကြား လဲပြိုလျက် နီနီရဲရဲ ကမ္မလာခြုံထည်က လုံးထွေးရစ်ပတ်လျက်။

ထို့နောက် အတောင်ပံခတ်သံကြီးတစ်ခု...။

မင်းကြီး၏ နှုတ်မှ ထိတ်လန့်ချောက်ချား ရေရွတ်သံတစ်ခု ထွက်ကျသည်။
"ငှက်ဆင်... ကြီး"

ထိုစဉ်မှာပင် ငှက်ဆင်ကြီးသည် မိဖုရားကြီးအား ထိုးသုတ်ဆောင်လျက် အဝေးသို့ ပျံတက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ပူရန္တပွမင်းကြီး မြတ်နိုးစွာ ဆင်မြန်းပေးအပ်သော ရဲရဲနီသည့် ကမ္မလာ၊ စွေးစွေးနီသည့် ပတ္တမြား လက်စွပ်တို့ကို ခြုံလွှမ်းထားသည့် မိဖုရားကြီးအား 'သားတစ်' အမှတ်ဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်သွားပေပြီ။

ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားသွေး အဆင်းရှိသည့် ကမ္မလာခြုံထည်ကို ဆင်မြန်းထားလျက်ပင်၊ မိဖုရားကြီးသည် ငှက်ဆင်ကြီး၏ ခြေသည်း လက်သည်းများအကြား ကောင်းကင်ပြင်တစ်ပြန့် ပါသွား၏။ ကမ္မလာခြုံထည်၏ ထူးကဲမှုက ငှက်ဆင်ကြီး၏ ချွန်မြသော ခြေသည်း အစွယ်များမှ မိဖုရားကြီးအား ကာကွယ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် တစ်လျှောက်လုံးလုံး ခြေသည်းချွန်များဖြင့် ထိုးသုတ်သည် မဟုတ်ဘဲ ခြေသည်းအကြား အရေပြားချင်း ဆက်နေသော ချိုင့်ထဲသို့ ရောက်သွားသဖြင့် မိဖုရားကြီးမှာ နာကျင်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းသလို အောက်သို့ ပြုတ်ကျမည့်ဘေးမှလည်း လုံခြုံလျက်ရှိသည်။

ငှက်ဆင်ကြီး ဝေါခနဲ ကျရောက်လာကာ သားတစ်အမှတ်ဖြင့် ထိုးသုတ်ခြင်းခံလိုက်ရစဉ် ကနဦးက မိဖုရားကြီးမှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ ကြုံလိုက်ရသည်ကို မသိချေ။ မြင့်လှစွာသော ကောင်းကင်၌ လေတဟူးဟူး အတိုးခံရပြီး အောက်ခြေအပြင်ကို ဝေးလံသေးငယ်စွာ တွေ့ရသောအခါမှပင် မိမိအား ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်ခဲ့ပြီကို သိသွားသည်။ ထို့ပြင် ကမ္မလာခြုံထည်က ကာကွယ်ပေးထားသဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီး၏ ခြေသည်းချွန်တို့ ထိုးဖောက်ခြင်းကို မခံရကြောင်း ခြေသည်းအကြား အရေပြားချိုင့်ထဲ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ပြုတ်ကျမည့်ဘေးမှလည်း လုံခြုံနေကြောင်း မိဖုရားကြီး သိသွားသည်။

သတိအလွန်မြဲစွာသော မိဖုရားကြီးသည် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှသော ကြုံတွေ့နေရသည့် အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်၏။

'ဟတ္ထိလိင်္ဂံလို့ခေါ်တဲ့ ငှက်ဆင်ကြီးတွေဟာ ဆင်ငါးစီးအစွမ်းကို ဆောင်နိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ဒီသတ္တဝါကြီးတွေဟာ မြင့်လှစွာသော ကောင်းကင်ခရီးမှာ ပျံသန်း၊ အစာကို ထိုးသုတ်ဆောင်ယူပြီး တောတောင်ထဲက သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေဆီ ပျံသန်း နားနေပြီးမှ အစာကို စားကြတယ်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ'

အသက်အန္တရာယ်ဘေးကို ဆတ်ဆတ်ကြုံတွေ့နေရချိန်၌ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းသည် ပျောက်ဆုံးနေစမြဲ ဖြစ်သည်။ ကြောက်ခြင်း၏ ကစင့်ကလျားနိုင်မှုဖြင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို မတွေ့နိုင်စမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထူးခြားသော အသိတစ်ခုက မိဖုရားကြီး အာရုံထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ထိုအရာကား မိခင်တို့၏ မေတ္တာတရားပင် ဖြစ်လေသည်။

'ငါ သေဆုံးသွားခဲ့စဉ်း ငါ အသေခံနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပဋိသန္ဓေအရင့်အမာနဲ့... ငါနဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲက သားသန္ဓေ မပျက်စီးစေရဘူး... ကိုယ်ဝန်နဲ့တကွ... ငါ အသက်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး...'

မိခင်တို့၏ မေတ္တာမှ ရဲဝံ့ခြင်းနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ခြင်းတို့ ပေါက်ဖွားလာကြ၏။ လွတ်မြောက်ရာနည်းလမ်းကို အကြောက်တရား ကင်းစွာ ရှာဖွေရရှိလာ၏။

'အခုနေ့ ငါ ဟစ်အော်လိုက်ရင် လူတို့ရဲ့ အသံဆိုတာ တိရစ္ဆာန်များကို တုန်လှုပ်သွားစေတတ်တာမို့ ငါ့အသံကြားတာနဲ့ ငှက်ဆင်ကြီးဟာ လန့်ပြီး ငါ့ကို လွတ်ချလိုက်မှာ မချ... ငါ အော်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပဋိသန္ဓေနဲ့တကွ... ငါ အသက်အသေမခံနိုင်ဘူး... ဒါကြောင့်'

'ငါ ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ပါသွားမယ်... ဒီသတ္တဝါကြီး တစ်နေရာရာမှာ နားပြီး စားမယ် ပြင်တော့မှ လူသံနဲ့ ပြေးစေမယ်'

တောတောင် မြစ်ချောင်းများအထက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် တဟုန်ထိုး ပျံသန်းခဲ့ပြီးနောက် ငှက်ဆင်ကြီးသည် ဟိမဝန္တာအရပ်တွင်... ငှက်ဆင်ကြီးသည် သားကောင်တို့ကို ထိုးသုတ်ဆောင်ယူကာ သက်ဆင်းနားခိုနေကျ ဖြစ်သော ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ပညောင်ပင်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ငှက်ဆင်ကြီး၏ အလေးချိန်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်သည့်အပြင် အကိုင်းအခက်များမှာလည်း မဏ္ဍပ်ကဲ့သို့ ယှက်ဖြာနေသည်။

ယခုလည်း ငှက်ဆင်ကြီးသည် ပညောင်ပင်ထက် နားနေကျ ပညောင်ပင်ခွေအကြားထက်သို့ သက်ဆင်းလိုက်၏။ မိဖုရားကြီးလည်း ခြေသည်းလက်သည်းချိုင့်နေရာမှ ဆင်းကာ ခွကြားအဆုံက လိုက်ပေါက်တွင် အစွဲအမြဲ နေရာယူလိုက်သည်။

ငှက်ဆင်သတ္တတို့မည်သည်မှာ မိမိနားခိုရာ ဒေသသို့ ရောက်ရှိပြီးပြီဆိုလျှင် လာခဲ့သော လမ်းကို ဦးခေါင်းလှည့်၍ ပြန်ကြည့်စမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ လည်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ထိုးသုတ်လာခဲ့သော အစာကို ဖောက်ခွဲစားသောက်တတ်သော အလေ့သဘော ရှိလေသည်။ ငှက်ဆင်ကြီးသည် အလေ့သဘောအားဖြင့် လာခဲ့သော ခရီးကို ဦးခေါင်းလည်ပြန် ဆန့်တန်းကြည့်လိုက်၏။

'အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ရောက်ပြီ' ဟု နားလည်လိုက်ပြီးနောက် မိဖုရားကြီးသည် ငှက်ဆင်ကြီး ပြန်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လက်ခုပ်ပြင်းစွာ ဖြောင်းဖြောင်းတီးကာ နှုတ်မှလည်း ဟေးဟေး ဟစ်ကြွေးသံကို အသံကုန်အော်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှ လည်ချောင်းမှ ခံတွင်းပါးစောင်မှ ရိရှိသမျှ အင်အားတို့ကို ညှစ်ထုတ်လျက်၊ ဟစ်ကြွေးလိုက်သော အော်သံသည်လည်းကောင်း၊ ဖြောင်းဖြောင်းမည်သော လက်ခုပ်သံသည်လည်းကောင်း မဏ္ဍပ်သဖွယ် အကိုင်းအခက်အလက် အရွက်များ ထိုးယှက်နေသည့် ပညောင်ပင်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ ပဲ့တင်ပြန်သံဖြင့် တစ်ခဲနက်သော အုတ်အော်သောင်းတင်း အသံကြီး ဖြစ်သွားသည်။

မိမိထိုးသုတ်ဆောင်ယူခဲ့သမျှ သားကောင်တို့ကို ပညောင်ပင်ခွကြား၌ ချထားပြီးတိုင်း ကြောက်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသက်ကုန်သွားခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသက်မဲ့ အသေကောင်များကိုသာ ထိုးဖောက်စားသောက် လာခဲ့သော ငှက်ဆင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး ပညောင်ပင် အထက်ကောင်းကင်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးလျက် ပျံထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ငှက်ဆင်ကြီး မရှိတော့ပြီ၊ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ပြီ သို့သော် မိန်းမသားတို့၏ အသက်ဘေးကို ထာဝစဉ် ခြိမ်းခြောက်တတ်သော သဘာဝ အန္တရာယ်တစ်ခုက မိဖုရားကြီးကို ဆက်လက်ခြိမ်းခြောက် လာပေပြီ။

အချိန်ကာလ စေ့ရောက်လာပြီဖြစ်သော အရင့်အမာ ပဋိသန္ဓေကို စွဲလျက် ကမ္မဇလေက လှုပ်ရှားလာလေပြီ။

*

ထိုအချိန်တွင် နေလုံးလည်း ကွယ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ညဉ့်အမှောင်သည် ဟိမဝန္တာကို ပိန်းပိတ်သားဖုံးလွှမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမက ထက်ဝန်းကျင် ကောင်းကင်တို့၌ မည်းမှောင်ဆိုပိတ် တလိပ်လိပ်တက်သော မိုးသားတိမ်ထုတို့သည် ရုတ်ခြည်းဝန်းဖွဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီး အဆုံး၌-

ကောင်းကင်၌ လင်းလက်သော လျှပ်ပြက်အက်ကြောင်းများ ပေါ်လာ၏။ ထစ်ချန်းသော မိုးခြိမ်းသံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာပြီးနောက် မိုးကြိုးလျှပ်စီးတို့သည်လည်း မရေမတွက်နိုင်သော နေရာများဆီမှ ထိုးဖောက် ပေါက်ကွဲလာကြသည်။ ထို့နောက် အဆက်ပြတ်တော့သည်မရှိသော ဂျိုးဂျိမ့် မြည်ဟည်းသံများနှင့်အတူ ကြီးစွာသော မိုးပေါက်ကြီးများလည်း ဖြန်းဖြန်း ဖြင်းဖြင်း တဝေါဝေါ ကျဆင်းလာသည်။

ဟိမဝန္တာ၏ ပြင်းထန်သော မိုး။

တချိန်တည်းမှာပင် ကမ္မဇလေအဟုန်ကြောင့် ထိုးကျဉ်တက်ဆောင့်သည့် အာဝေဂီက ဒုက္ခဘေး၊ ကောသမ္မိနန်းတော်ရှိ အသရေတင့်သော အဆောင်တော်ထဲမှာဆိုလျှင် နွေးထွေးနူးညံ့သော စက်ရာထက် ဝိုင်းအုံ့ပြုစု ယုယခံစားနေကြမည့် မောင်းမရံရွှေများ၊ သားဖွားခြင်းအတတ်၌ ပါရဂူမြောက်သည့် ဘုရင့်နန်းသုံး ဝမ်းဆွဲလက်ဆွဲသည်များဖြင့် မိဖုရားကြီးအနီး၌ ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေကြပေမည်။ အပူအနွေးဓာတ်ကို ရစေသည့် မီးလင်းဖိုများ၊ အရောင်အလင်းကို ပေးသည့် မီးတိုင်များ၊ မောင်တော်မင်းကြီးထံမှလည်း နှမတော်မိဖုရားကြီး ကောင်းစွာ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်စေကြောင်း ဆုတောင်းအားပေးသည့် သဝဏ်လွှာများ၊ ပန်းစည်းများ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ၊ ဆုလာဘ်ရတနာများက အသင့်စီ ခင်းဖြန့်ကျက်ပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ရင်သွေးရတနာ ကောင်းစွာ ဖွားမြင်ကြောင်း မင်္ဂလာသတင်းကို ကြေညာပေးမည့် မင်္ဂလာမောင်းတော်၊ စည်တော်၊ ခေါင်းလောင်းတော်များလည်း အသင့်ရှိနေကြပေမည်။

ယခုမူကား လူသူမရောက် ဟိမဝန္တာ၊ မြင့်လှစွာသော ညောင်ပင်ခွကြား၊ သည်းထန်သော မိုးသီးမိုးပေါက်၊ အဆက်မပြတ် တရစပ် ပေါက်ကွဲနေသော လျှပ်စီးမိုးကြိုး...

ဆင်းရဲဒုက္ခ ရှိရှိသမျှတို့၏ နှိပ်စက်ခြင်းအောက်ဝယ် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး မိဖုရားကြီးမှာ တစ်မှေး တစ်မှိတ်မျှ အိပ်စက်ရသည်ရှိဘဲ သားဖွားခြင်းတည်းဟူသော အာဝေဂီက ဒုက္ခကို မမျှမတအောင် ခံစားနေရတော့သည်။

ညဉ့်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

မိုးပေါက်တို့သည် ကြိုးကြဲပါးလျားလာခဲ့၏။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်မည်းတို့ လွင့်စင်လာခဲ့၏။

ဟိမဝန္တာ၏ အရှေ့ဆီတွင် အရုဏ်ပျိုလာသည်။ ထို့နောက် လင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ ရှည်လျားစွာ ထိုးထွက်လာကြကာ နေရောင်ဖြန့်ကျက်လာသည်။

မိုးတိမ်တိုက်တို့ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ခြင်း နေအရုဏ်တက်ခြင်းတို့နှင့် တပြိုင်တည်းမှာပင် မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက်ဖွားမြင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်၏။ မွေးညှင်းပေါက်တိုင်းတွင် နာကျင်မှုကို ခံစားခဲ့ရကာ အသက်ပင် ရှုမရတော့သလောက် ပြင်းစွာ ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခသည် မိုးတိမ်တိုက်တို့ကဲ့သို့ ကင်းစင်သွား၏။ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လိုက်ကာ၊ အမိဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်လာသော သားသည် နေအရုဏ်နှင့်အတူ လောကထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မိခင်သည် အန္တရာယ်ခပ်သိမ်းကို လွန်မြောက်ကာ အောင်ပွဲခံလေပြီ...။

မိဖုရားကြီး၏ ဖျော့တော့ဖြူလျော်နေသော မျက်နှာပြင်ထက်မှ တောက်ပသော မျက်လုံးအိမ်များက သား၏ မျက်နှာကို မေတ္တာရည် လက်သော အပြုံးများဖြင့် အစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

"မိုးကြောင့် ဖြစ်သော ဥတုကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကိုလည်းကောင်း၊ နေအရုဏ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကိုလည်းကောင်း ထိုအခြင်းအရာ ထိုဥတုတို့ကို ယူ၍ ဖွားမြင်သော ဝါသားအား 'ဥတေန' ဟု အမည်တွင်စေအံ့"

*

အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီးသည် တစ်ညဉ့်လုံးလုံး ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းသော မိုးကြောင့် နေအရုဏ်တက်ပြီးမှပင် ကျောင်းသစ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့၏။ ဟိမဝန္တာ၏ ထန်ပြင်းသော မိုးဥတုတို့ကို ရသေ့ကြီး ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းဖူးပေါင်း များခဲ့ပေပြီ။ ယခုလို တစ်ညဉ့်လုံး သဲကြီးမဲကြီး မစဲတမ်းရွာသွန်းသော မိုးကြီး ကုန်ဆုံးသည်၏ နောက်တစ်နေ့နံနက်ဆိုလျှင် သစ်သီးဝလံတို့ကို ရှာဖွေမရ ကြုံရသည်။ တောတောင် ချောက်ကမ်းများဆီမှ မိုးရေများ တဝေဝေ လျှံကျကာ သွားမြဲလမ်းတို့ ပျက်စီးသွားကြသည်။ ကြွေကျသော သစ်သီးများမှာလည်း တောင်ကျရေတွင် မျောပါသွားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရွာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွမ်းအလိုငှာဖြစ်သော သစ်သီးဝလံတို့ ရှားပါးတတ်စမြဲ။

သို့သော် အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီးအတွက် အားထားရာ နေရာတစ်ခု ရှိနေ၏။ ပညောင်ပင်ကြီးထက်သို့ လာရောက်နားနေကာ ထိုးသုတ်ချီယူလာသည့် သားကောင်များကို စားသောက်တတ်သော ဟတ္ထိလိဂ်ငှက်ဆင်ကြီးများ၏ စားကြွင်းစားကျန် အရိုးများက အပင်အောက်တွင် ပြန့်ကြဲနေတတ်သည်။ ထိုအသေကောင်တို့၏ အရိုးများမှာ ရသေ့ရဟန်းများအတွက် ပုံသကူအစာတစ်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် ထိုအရိုးတို့ကို ရှာဖွေကောက်ယူကာ ထောင်းထု၍ အရည်ကျိုပြုတ်လျက် အရိုးပြုတ်ရည်အဖြစ် သောက်သုံးမှီဝဲရသည်။

ယခုလည်း အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီး ပညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ညဉ့်က မိုးသည်းထန်စွာ ရွာခဲ့သဖြင့် ငှက်ဆင်ကြီးတို့၏ စားကြွင်းစားကျန်အရိုးများမှာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိနေကြ၏။ အပုပ်နဲ့ အညှို့နဲ့တို့လည်း မိုးရေက တိုက်ချွတ်ပေးခဲ့သဖြင့် ကင်းစင်နေကြ၏။ ရသေ့ကြီးသည် အရိုးများကို ရှာဖွေကောက်ယူလိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် ပညောင်ပင်ထက်မှ ထူးခြားသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အရိုးတစ်ခုကို ကောက်အံ့ဆဲဆဲ ရသေ့ကြီး၏ လက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုက တုန်ခန် ဆွဲလိုက်သလို ခုလတ်တွင် ရပ်သွား၏။

အသံကား အကလေးငယ်... မွေးကင်းစ အကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ငိုသံ... ဤလောကဝယ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ချမ်းအေးခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းတရားနှစ်ခုမှအပ... မည်သည့် ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုမှ မရှိသည့် အပြစ်ကင်းစင်ဆုံး 'အူ... ဝဲ' ငိုသံ။

ရသေ့ကြီး ပညောင်ပင်ထက် မော့ကြည့်လိုက်၏။

အကလေးငယ် ထို့နောက် မိန်းမသားတစ်ဦး ပညောင်ပင်ခွကြားထက်မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုကို ချုပ်တည်း၍ ရသေ့ကြီး လှမ်းမေးသည်။

"သင်... ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်ုပ် လူသားစင်စစ် မိန်းမသားပါ"

"သင်ဘာကြောင့် ဒီပညောင်ပင်ပေါ် ရောက်နေသလဲ"

"ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်ခံရလို့ပါ"

"သို့ဆိုလျှင် ဆင်းခဲ့တော့..."

မိဖုရားကြီးသည် ပညောင်ပင်ထက်ခွကြားဆီမှနေ၍ အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်တို့ကြားမှ အပင်အောက်ရှိ ရသေ့ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော် ရသေ့ကြီးသည် အဘယ်သို့သော အမျိုးအနွယ်ပေနည်း။ ခတ္တိယမင်းတို့ အမျိုးဇာတ်ကို ထိန်းသိမ်းသော စောင့်ရှောက်မှု စိတ်ဓာတ်က မိဖုရားကြီး သန္တာန်၌ ထင်လာ၏။

"ရသေ့ကြီး ကျွန်ုပ် မဆင်းပါ"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"အမျိုးဇာတ်ပျက်မည်ကို စိုးကြောက်လို့ မဆင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

"သင်က ဘယ်အမျိုးဇာတ်ပေမို့လဲ..."

"ခတ္တိယ မင်းမိဖုရားမျိုးနွယ်ပါ"

အာလွကပ္ပရသေ့ကြီးက မဆိုင်းမတွ လှမ်းပြောလိုက်၏။

"သို့ဆိုလျှင် စိုးကြောက်ဖွယ် မရှိ။ ကျွန်ုပ်လည်း ရသေ့ရဟန်း မပြုမီက ခတ္တိယ မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်" စေ့စပ်သေချာသော မိဖုရားကြီးက ထိုမျှဖြင့် မယုံကြည်နိုင်သဖြင့်-

"သို့ဆိုလျှင် ခတ္တိတိယမာယာ တစ်ခုခုကို မိန့်ဆိုပြပါ"

ဘုရင်မင်းတို့သာလျှင် သိနိုင်သော ခတ္တိယမာယာ (မင်းတို့၏ ပရိယာယ် အသုံးစကား)တစ်ခုခုကို ရသေ့ကြီး ရွတ်ပြလိုက်လေသည်။

ခတ္တိယမာယာစကားကို ကြားရပြီးနောက် မိဖုရားကြီး ယုံကြည်စိတ်ချသွား၏။ သားငယ် မွေးကင်းစကို လုံခြုံအောင် ပြုလျက်-

"ရှင်ရသေ့ ပညောင်ပင်ထက် တက်လာခဲ့စေချင်ပါတယ်။ သားငယ်ကို ပွေယူပြီး အောက်သို့ ချပေးစေချင်ပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ ကျွန်ုပ် တက်လာခဲ့ပါမယ်"

ခွဆုံအကိုင်းကြားသို့ ရသေ့ကြီး ရောက်လာသည်။

"ကလေးကို ပေးပါ ဒကာမ"

"ကောင်းစွာပွေပါ။ ကျွန်ုပ်လက်ကိုတော့ မထိပါစေနဲ့ ရသေ့ကြီး"

အာလ္လာကပွရသေ့သည် ဤမိန်းမသည် ရာဇမာန်ဂုဏ် မောက်လှချည့်ဟု ထင်လိုက်သော်လည်း ခတ္တိယနွယ်ဝင် မိန်းမကောင်းတို့၏ အသရေကို ထိန်းသိမ်းပေးသည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်မိသည်။

မိဖုရားကြီးလည်း မိမိ ခြေလက်တို့ဖြင့်သာလျှင် ပညောင်ပင်ထက်မှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဆင်းသက်ခဲ့၏။

"ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို လိုက်ခဲ့ပါ ဒကာမ"

အာလ္လာကပွ ရသေ့ကြီးသည် မြဲမြံစွာသော သီလကို ကျိုးပေါက်ပျက်စီးဖို့ ဝေးစွာ အပြောက်အကျားပင် မရှိစေရအောင် ထိန်းသိမ်းလျက် မိဖုရားသားအမိတို့အား ကရုဏာသာလျှင် ရှေ့သွားရှိသော စိတ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့လေသည်။

ပျားကောင်မရှိတော့သော ပျားလပို့များနှင့် ဟိမဝန္တာ၌ အလိုလိုပေါက်ရောက်သော သလေးစပါးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ ယာဂုအဖြစ် ချက်ပြုတ်လျက် ကျွေးမွေး၏။ ပျားရည်ယာဂုအားဖြင့် ကလေးငယ် ဥတေနသည်လည်း ပကတိ ကျန်းမာသန်စွမ်းလာခဲ့သည်။

ရက်လ အနည်းငယ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မိဖုရားသည် သားငယ်ကို နွေးထွေးစွာ အိပ်စေလျက် သင်္ခမ်း၏ ပြတင်းမှ တဆင့်၊ အပြင်ကွက်လပ်တွင် ပျားရည်ယာဂုကျိုနေသော ရသေ့ကြီးကို ကြည့်လျက် တွေးမိလေသည်။

'ငါဟာ အခု ဟိမဝန္တာရဲ့ နက်ရှိုင်းလှတဲ့ တောအတွင်း တစ်နေရာကို ရောက်နေရပြီ။ ငါ့မှာ လာခဲ့သော ခရီးကိုလဲ မသိ။ ဘယ်ဆီသွားရမယ်ဆိုတာလဲ မသိ။ ဟောဟို ရှင်ရသေ့ကလဲ ငါတို့သားအမိကို ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းကလွဲပြီး၊ အကျွမ်းတဝင် တရင်းတနီး မနေဘူး။ ငါ့ကို သူ မျက်ရိပ်ဖွင့်လှန်လို့တောင်မှ ကြည့်သူ မဟုတ်ဘူး။ သီလမြဲပါပေတယ်။ ခိုင်ပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့...'

တစ်နေ့သောအခါ သူ့ရဲ့ တရားကျင့်ကြံမှုမှာ ငါတို့သားအမိဟာ ရှုပ်ထွေးကာဆီးရာ ရောက်တယ်ဆိုပြီး အပြီးတိုင် စွန့်ပစ်သွားခဲ့သော် ငါတို့သားအမိမှာ ဘာကိုမှလဲ မရှာတတ် မဖွေတတ်၊ ဘယ်ကိုမှလဲ မသွားတတ် မလာတတ်နဲ့ ဒီနေရာမှာပဲ ငတ်မွတ်ခြင်းနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့...'

မိဖုရား၏ အတွေးစသည် ဆက်လက်စဉ်တန်း ရွှေ့လျားသွားပြီးနောက်-

'အို... မတော်ဘူး မတော်ဘူး ဒါဟာ မကြံကောင်း မစည်ရာပဲ...၊ သူတော်စင်တစ်ပါးရဲ့ မြင့်မြတ်ဖြူစင်တဲ့ အကျင့်ကို ငါ မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး'

အခြားတစ်ဖက်သော စိတ်ကူးအကြံက ဆန့်ကျင်စကား ဆို၏။
'ကိလေသာ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မင်း ဒီလိုကြံစည်တာမှ မဟုတ်ပေပဲ...၊ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့သားတို့ရဲ့ အသက်ဘေး အန္တရာယ် လုံခြုံဖို့ ကြံစည်တာပဲ သင့်မြတ်ပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဆက်ကျင့်သုံးပါ'

မိန်းမသားတို့ရဲ့ အရှက်အကြောက်တရားနှင့် မိဖုရားတည်းဟူသော ရာဇမာန်တို့က အခြားတစ်ဖက်မှ တားမြစ်ပြန်၏။
'မသင့်ပါဘူးကွယ်... မိန်းမတို့ရဲ့ အလှနဲ့ မာယာနဲ့ စတင်သွေးဆောင်တယ်ဆိုတာ မင်းမိဖုရားတို့ရဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်ပါဘူး'

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြင်းနှင့် တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်း အာရုံတို့သည် မိဖုရားကြီး၏ ရင်နှလုံးထဲ၌ ဦးနှောက်အသိထဲ၌ တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ ဆွဲငင်နေကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား အကျယ်လောင်ဆုံး အပြတ်သားဆုံး အသံက အနိုင်ရရှိသွားသည်။

'သင့်အတွက်မဟုတ်ဘူး... သားအတွက် သားငယ်လေး ဘေးရန်လုံခြုံဖို့ အသက်မဆုံးရှုံးဖို့... သင် ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ'

*

အညီအညွတ် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြပြီးသည်၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၏ ညဉ့်ယံလယ်တွင် အာလ္လာကပ္ပသည် ကောင်းကင်းနက္ခတ်ဂြိုဟ်ခွင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။ ဥတေနလေးက လရောင်အောက် တလင်းပြင်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဆော့ကစားနေ၏။ မိဖုရားက သား၏ အဝတ်ဟောင်းများကို ကညင်ဆီ မီးတိုင်အလင်းတွင် ဖာထေးနေ၏။

"အို... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်"
အာလ္လာကပ္ပထံမှ ကြေကွဲသော မြည်တမ်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။
"ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ... အရှင်"
"ဟိမဝန္တာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ တိုင်းပြည်အရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို နေ့စဉ် ရည်စူး မေတ္တာပို့သနေခဲ့တယ်။ ဘုရင်ရဲ့ နက္ခတ်ကိုလဲ အမြဲ စစ်ဆေးတွက်ချက်ကြည့်ခဲ့တယ်"
"ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်ဘုရင်ပါလဲ အရှင်"
"ကောသမ္မီပြည် ပူရန္တပ္ပမင်း"
မိဖုရား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

"ပူရန္တပ္ပဘုရင်ရဲ့ နက္ခတ် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလဲ အရှင်"
"ပူရန္တပ္ပဘုရင်ရဲ့ နက္ခတ် ညှိုးနွမ်းသွားခဲ့ပြီ။ သူ ကံကုန်ရှာပြီ"
မိဖုရားမှာ ကျောက်ရုပ်တု တစ်ခုနယ် ပကတိ ငြိမ်သက်သွား၏။

ထို့နောက် ဆိုနှင့်သော ရှိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာကာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ခုအကြား ထည့်သွင်း၍ သိမ့်သိမ့်ခါ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

"ချစ်နမ... ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ"

"ကောသမ္မိဘုရင် ပူရန္တပွမင်းဟာ နမရဲ့အရှင် ကြင်ဖက်ဖြစ်ပါတယ် အရှင်"

"အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်"

အာလ္လကပ္ပသည် တရားဓမ္မကို ဦးစွာ မိမိသန္တာန်၌ တည်အောင် ရှုမှတ်ပြီးမှ မိဖုရားအား နှစ်သိမ့်လေသည်။

"ချစ်နမ ဖြစ်လာတဲ့ သတ္တဝါတို့မည်သည်မှာ သေခြင်းသာ မြပေတယ်။ ဘုရားရှင်များသော်မှ သေခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ သောကပရိဒေဝမီးကို တရားထူးရေစင်နဲ့ ငြိမ်းသတ်ပါ"

"အရှင် သေခြင်းတရားသာ မြကြောင်းကို နမသိပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးရသလဲ ချစ်နမ"

"အရှင် သားလေး ဥတေနကြောင့်ပါ။ သားလေးသာ ကောသမ္မိမှာ ရှိနေရင် ခမည်းတော်ရဲ့ ထီးမွန်နန်းလျာအဖြစ် ရာဇပလ္လင်ပေါ် တက်ရမယ့်သူပါ။ အခုတော့ ကံဆိုးလှရှာတဲ့ သားလေး ဆုံးရှုံးခြင်းမက ဆုံးရှုံးရပြီဖြစ်လို့ ငိုကြွေးမိတာပါ"

အာလ္လကပ္ပသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ရှိုက်ငိုနေဆဲဖြစ်သော မိဖုရားကြီးကို နှစ်သိမ့်ရန်လည်း မကြိုးစားတော့ လရောင်လင်း၍ ကြယ်စုံဝင်းသော အဝဠာကိုသာ မျက်စိတဆုံး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ညောင်စောင်းပျဉ်သို့ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ချစ်နမ သားငယ် ဥတေနအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူဆွေးစရာ မရှိ။ မျက်ရည်ကို သုတ်သင်ပြီး ဆည်တန့်ကြိုးစား နားထောင်စမ်း"

အာလ္လကပ္ပ၏ တက်ကြွရဲဝံ့သော အသံကြောင့် မိဖုရား အငိုရပ်သွားသည်။

"သားလေး ဥတေန၊ ကောသမ္မိမင်း အဖြစ်ရအောင် ကျွန်ုပ် စွမ်းဆောင်ပေးမယ်။ ယုံကြည် စိတ်ချလိုက်တော့..."

*

"ဟတ္ထိကန္တ အမည်ရှိတဲ့ ဟောဒီစောင်းမှာ ညှို့သုံးခု ရှိတယ်။ စောင်းညှို့တစ်ခုစီအတွက် မန္တာန်သုံးပုဒ် ရှိတယ်။ နားလည်ပြီလား ဥတေန"

"နားလည်ပါတယ် ဘရသေ့"

"ပထမညှို့ကို တီးခတ်ပြီး ပထမမန္တာန်ကို ရွတ်ဆိုရမယ်။ အလားတူ ဒုတိယ၊ တတိယ ညှို့များနဲ့ တတိယ မန္တာန်များ နားလည်သလား ဥတေန"

"နားလည်ပါတယ် ဘရသေ့"

"ပထမညှို့ ပထမမန္တာန်က ဆင်များကို ခေါ်တဲ့ အာနဘော်၊ ညှို့ကိုခတ် မန္တာန်ကို ရွတ်ရင် ဆင်များ လာကြလိမ့်မယ်။ ဒုတိယညှို့နဲ့ ဒုတိယ မန္တာန်က ဆင်များ တစ်ဖန် ပြန်ဆုတ်နင်းရင်း လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ ထွက်သွားကြလိမ့်မယ် ရှင်းရဲ့လား... ဥတေန"

"ရှင်းပါတယ် ဘရသေ့"

"တတိယညှို့ကို ခတ်၊ တတိယမန္တာန်ကို ရွတ်တဲ့အခါမှာတော့ ဆင်အုပ်ရဲ့ အကြီးအကဲဟာ ကျောကုန်းကို ညွတ်ပြီး ရှေ့ရှုချဉ်းကပ် ခစားလာလိမ့်မယ်"

"ရှင်းပါတယ် ဘရသေ့"

"ဆိုင်ရာ ညှို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တီးခတ်နိုင်ရမယ် ဆိုင်ရာမန္တာန်ကိုလဲ ပီသထိရောက်စွာ ရွတ်ဆိုနိုင်ရမယ်"

"နားလည်ပါပြီ... ဘရသေ့"

"လာ ဥတေန... သားငယ် ညှို့တီးခတ်နည်းကို ဦးစွာ သင်ကြားပေးမယ်။ ညှို့ကို အမှားအယွင်းမရှိ တီးခတ်နိုင်မှ မန္တာန်ရွတ်ဆိုနည်းကို သင်ပေးမယ်။ စောင်းကို ပိုက်လိုက်စမ်း ဟုတ်ပြီ..."

"ဘာစောင်းတဲ့လဲ ဥတေန..."

"ဟတ္ထိကန္တစောင်းပါ... ဘရသေ့"

"ဘာမန္တာန်တဲ့လဲ ဥတေန..."

"ဟတ္ထိကန္တမန္တာန်ပါ ဘရသေ့"

သာယာသော မြည်ဟည်းသော ချိုမြသော အားပြည့်သော စောင်းညှို့သံက ဟိမဝန္တာ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှတစ်ဆင့် တောတောင် နံရံများဆီသို့ လွင့်ဝဲရိုက်ခတ်ကာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ပင် ဝေ့ဝဲအလျဉ် ပဲ့တင်ပြန်ရိုက်လာလေသည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ဥတေနအတွက် အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီး၏ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုမှာ ပြည့်စုံခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဥတေနသည် ဟတ္ထိကန္တနတ်စောင်းကို ကောင်းစွာ တီးခတ်နိုင်ပြီး မန္တာန်ကိုလည်း ဌာန်ကရိုက်ကျစွာ ရွတ်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

"ဘရသေ့ ဘာကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ဒီစောင်းနဲ့ ဒီမန္တာန်ကို သင်ပေးတာလဲ"

"အဲဒီ အဖြေကို လူကလေးရဲ့ မယ်မယ်က ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ဘရသေ့ မပြောဘူး... ကိုင်း ဒီနေ့တော့ လူကလေးရဲ့ ဟတ္ထိကန္တစောင်းနဲ့ မန္တာန်အစွမ်းကို လက်တွေ့မျက်မြင် အသုံးချကြစို့"

"ကောင်းပါပြီ ဘရသေ့"

အကိုင်းအခက်အလက်တို့ ယှက်ဖြာနေပြီး အရွက်ဖားဖားတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော ပညောင်ပင်ကြီး၏ မြစ်ဆုံတွင် ဥတေန နေရာယူလိုက်သည်။ ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို အကျအန ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ စောင်းလက်ရုံးပေါ်သို့ ဝဲလက်၊ စောင်းကြိုးများအပေါ်သို့ ယာလက်ကို တင်လိုက်၏။

အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်အချက်ပြလိုက်သည်။

စောင်းကြိုးခတ်သံနှင့်အတူ တေးချင်းလည်း မမည်၊ လင်္ကာလည်း မမည်၊ တေးချင်းလည်း ဟုတ်၊ လင်္ကာလည်း ဟုတ်သော မန္တာန်ရွတ်သံသည် နိမ့်မြင့်သံစဉ်အသွားဖြင့် လွန်လွန်လူးလူး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ပဉ္စသီခ ဗေဠုပ မမာညီ"

ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်းအမည်တွင်သည် သာယာမြိမ့်ညောင်း ဘယ်ပြောင်းညာနွဲ့ ဝေစီစီ

အို... လာလှည့် လာလှည့် ခေါ်သံမြည်
ဟတ္ထိအပေါင်း... ဆင်အပေါင်း... လာကြ ခညောင်းစုံအညီ
နတ်စောင်းသံပေး တေးမန္တာန်ကိုသီ"
မန္တာန်ပထမအပိုင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘရသေ့မှာထားသည့်အတိုင်း ဥတေနသည် စောင်းကို ဖွေပိုက်ရင်း ပညောင်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ပညောင်ပင်၏ ကိုင်းခွဆုံ၌နေရာယူပြီးသည့် အချိန်မှာပင် အဝေးအဝေးဆီမှ ကျီကျီကျကျ အောင်းသံများသွဲ့သွဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆင်အုပ်ကြီး၏ အော်သံဖြစ်၏။

ဘရသေ့က အဝေးသို့ ရှောင်တိမ်းရင်း ဥတေန ကြားလောက်အောင် ဟစ်ပြောသည်။
"လူကလေး ပထမမန္တာန်နဲ့ ပထမညှို့ အပျိုးနီဒါန်း တီးဆိုလိုက်လို့ ဆင်အုပ်ကြီး လာနေပြီ၊ ပညောင်ပင်ရင်းမှာ ဝန်းယှက်နေကြလိမ့်မယ်။ ဆင်အုပ်ကြီး စုံညီတာနဲ့ ဒုတိယမန္တာန် ဒုတိယညှို့ ဆို... တီးပေတော့"

အရာအထောင်သော ဆင်တို့ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ နှာမောင်းများကို မြှောက်ချီလျက်၊ နားရွက်ဖားဖားတို့ကို လှုပ်ယမ်းလျက်၊ ရှေ့ခြေအစုံဖြင့် မြေကို ရှုပ်လျက်၊ ဆင်များသည် တိုးဝှေ့နေရာယူကြပြီးမှာ ဒူးတုပ်နေကြသည်။

ဒုတိယညှို့နှင့် ဒုတိယမန္တာန်အပိုင်း။
"ပဉ္စသီခ ဗေဠုဝ ပမာညီ
ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်းအမည်တွင်သည်။
လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် မိုးဝယ်ထစ်ချုန်း အုံးအုံးကျွက်မြည်
ဟတ္ထိအပေါင်း ဆင်အပေါင်း ဝေးရာရှားကြ အမိန့်ပေးပြီ
နတ်စောင်းသံပေး... တေးမန္တာန်ကို သီ..."

ဒူးတုပ်ပျပ်ဝပ်နေကြသော ဆင်အုပ်ကြီးမှာ ယခုပင်လျှင် မိုးကြိုးလျှပ်စီးများ၊ မိမိတို့ ဦးကင်းထိပ်ထက်သို့ ကျရောက်တော့မည့်အလား တဝုန်းဝုန်း တရုန်းရုန်း ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ဥတေနလည်း ပညောင်ပင်ထက်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ပထမနေ့ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်း ပြီးဆုံးပေပြီ။

*

ဒုတိယနေ့ ပထမညှို့၊ ပထမမန္တာန်နှင့်အတူ ဆင်များ ရောက်နေကြသည်။ ဥတေနသည် စောင်းကို ဖွေပိုက်လျက် ပညောင်ပင်ပေါ်မှ တီးခတ်သီဆိုလိုက်သည်။

"ပဉ္စသီခ ဗေဠုဝ ပမာညီ
ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်းအမည်တွင်သည်
ရှစ်ရပ်တစ်ခွင် မှန်တိုင်းဆင်ပြီ

ဟတ္ထိအပေါင်း ဆင်အပေါင်း ဝေရာရှားကြ အမိန့်ပေးပြီ
နတ်စောင်းသံပေး တေး မန္တာန်ကိုသီ"

ဆင်များ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ သို့သော် ပထမနေ့ကဲ့သို့ ကြောက်လန့်တကြား ဖရိုဖရဲ ပြေးကြခြင်း
မဟုတ်။ ပညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ ပြန်ခဲ့စောင်း၍ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တတိယနေ့။

ပညောင်ပင်ပေါ်မှာ နေရာယူလိုက်ပြီးနောက်-

"ပဉ္စသီခ ဗေဠုဝ ပမာညီ

ဟတ္ထိကန္တ နတ်စောင်း အမည်တွင်သည်

လေချိုသုတ်သွင်း လေညင်းလေပြည်

ပန်းမာလာတို့ ချိုဆက်ဝတ်ရည်

ပျားပိတုန်းတို့ စားသုံးပျံချီ

သင်းရနံ့တို့ ဆင်းပျံ့ဝေစီ

အို... ဆင်မင်း

ဝပ်စင်း ခစား သင့်အား ဖိတ်ခေါ်ပြီ"

ဝေစီငြိမ့်ညောင်းသော စောင်းညှို့သံ သာယာချိုမြသော မန္တာန်ရွတ်သံအဆုံးမှာပင် ဆင်အုပ်ကြီး၏
ခေါင်းဆောင် ဆင်မင်းသည် နှာမောင်းကို ပင့်မြှောက်၊ နားရွက်အစုံကို ရှေ့သို့ကာကာ တစ်လှမ်းချင်း မှန်မှန်
ချီလာပြီးနောက် ပညောင်ပင်အောက်တွင် ဒူးတုပ်လိုက်လေသည်။

အာလ္လကပ္ပရသေ့ကြီး ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

"အောင်ပြီ လူကလေး ဟတ္ထိကန္တစောင်းနဲ့ မန္တာန်အရာမှာ လူကလေးကို တုပြိုင်နိုင်သူ မရှိ အောင်ပြီ..."

*

"ဘရသေ့ အကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့် ဟတ္ထိကန္တစောင်းနဲ့ မန္တာန် သင်ပေးသလဲဆိုတာ မယ်မယ့်ကို
မေးလျှောက်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလား"

"အချိန်တန်ပြီ လူကလေး မင့်မယ်မယ်ကလဲ အဖြေပေးဖို့ အသင့်စောင့်နေလေရဲ့။"

မိခင်မယ်တော်ကြီးက ဥတေန၏ နဖူးထိပ်ထက် ဆံစပေါ်သို့ လက်တင်၍-

"သား လူကလေးဟာ ကောသမ္မိပြည့်ရှင် ဘုရင် ပူရန္တပ္ပမင်းရဲ့ သားတော်ဖြစ်တယ်။ ဘုရင့်သားစင်စစ်
ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် တောထဲတောင်ထဲ ရောက်နေရသလဲဆိုတော့..."

မယ်တော်ကြီးက ငှက်ဆင်ကြီး အချိန်ရပုံမှ အစပြုကာ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို ပြောပြ၏။ ထို့နောက်
ကောသမ္မိနန်းတော်ရှိ အမတ်ကြီးများ စစ်သူကြီးများ၏ အမည်နာမများကိုပါ မှတ်သားထားရန် ပြောပြသည်။

"ဟောဒါဟာ လူကလေးရဲ့ ဖခမည်းတော် ခြံတဲ့ ကမ္မလာနီ၊ ဒီကမ္မလာနီကို မယ်မယ့်အပေါ် ခြံလွှမ်းပေး
ဟောဒီ လက်စွပ်ကိုလဲ ဆင်မြန်းပေးခဲ့တယ်။ ငှက်ဆင်ကြီး ချီကာနီးမှာ မောင့်ခမည်းတော် ကိုယ်တိုင်
မယ်မယ့်ကို ပေးသနားခဲ့တာပေါ့။ ရော့ ကမ္မလာနီနဲ့ လက်စွပ်ကို ယူလိုက် သားတော်။ သားတော်လဲ
အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်ပြီမို့ ကောသမ္မိပြည်သို့သွား၊ မောင့်ခမည်းတော်ရဲ့ အရိုက်အရာ
ထီးနန်းပလ္လင်ကို သိမ်းယူပေတော့။ မောင့်ခမည်းတော်ကြီးကတော့"

မယ်တော်ကြီးမှာ စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ရှိုက်သံတစ်ချက်သာ ပေါ်လာ၏။ အာလွကပွရသေ့ကြီးက ထိုစကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။
"ပူရန္တပွမင်းကြီး ကံတော်ကုန်ခဲ့ပြီ လူကလေး"

ဥတေနသည် လက်စွပ်ကို ဆင်မြန်း၍ ကမ္မလာနီကို ခြုံလွှမ်းလိုက်၏။ တည်ကြည်မြဲမြံသော လုလင်ပျိုအသွင်ဖြင့် ဥတေန၏ မျက်နှာမှာ လေးနက်သွားသည်။

"ဘရသေ့ အကျွန်ုပ် ဘယ်သို့ စီစဉ်ရပါမလဲ"
"ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို ယူလိုက် လူကလေး၊ ပြီးတော့ ပညောင်ပင်ကြီးဆီ သွားကြမယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဟိုရောက်တော့ ဘရသေ့ ပြောပြမယ်"
*

ဘရသေ့ မှာကြားသည့်အတိုင်း ဥတေနသည် ပညောင်ပင်ကြီး၏ အနိမ့်ပိုင်း အခက်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟတ္ထိကန္တနတ်စောင်း၏ တတိယညှို့ပေါ်သို့ လက်ချောင်းတင်ကာ တီးခတ်လိုက်သည်။ တတိယမန္တန်ကို ရွတ်သည်။

ဆင်အုပ်တို့၏ အကြီးအကဲ ဆင်မင်း ရောက်လာ၏။

ဥတေနက ဆင်မင်း၏ နားရွက်နားသို့ ကပ်၍ စကားဆိုသည်။
"ဆင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်ဟာ ကောသမ္မိပြည် ပူရန္တပွမင်းရဲ့ သားတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဖခမည်းတော်ရဲ့ အရိုက်အရာ ယူနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ကူညီစေလိုပါတယ်"
ဆင်ကြီးက နားလည်ဟန်ဖြင့် နားရွက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီးနောက် စူးစူးနစ်နစ် အသံဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။ အရာအထောင်သော ဆင်တို့ စုဝေးရောက်ရှိလာ၏။ ဆင်များစုံညီသောအခါ ဆင်မင်းက နောက်ထပ်ကျီကျီကျာကျာ အသံတစ်ချက် ပြုလိုက်ပြန်သည်။ အိုမင်းကြီးရင့်သော ဆင်များ ဖယ်ရှားသွားကြသည်။ နောက်ထပ် ကျီကျီကျာကျာ အသံတစ်ချက်၊ ငယ်ရွယ်လွန်းသော ဆင်များ ဖယ်ရှားသွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အစွယ်နာမောင်း အားကောင်းမောင်းသန် ဆင်ပျိုများကိုသာ လက်ရွေးစင် စုဆောင်းကာ ဆင်တပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။

ဥတေနသည် ဘရသေ့နှင့် မယ်တော်ကြီးတို့ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးပြီးနောက် ဆင်မင်း၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ဟိမဝန္တာသည် အဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အရာအထောင်သော ဆင်အုပ်ကြီး ခြံရံလိုက်ပါလျက် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မင်းပေါ်တွင် ဥတေနသည် ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို ပိုက်ရင်း အတင့်အတယ် လိုက်ပါလျက် ကောသမ္မိသို့ တရွေ့ရွေ့...။

*

"စစ်ထိုးခြင်းကို အလိုရှိသလော၊ တိုင်းပြည်ကို ပေးမည်လော..."
ရာဇသံ သဝဏ်သည် ကောသမ္မိနန်းတော်ထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

မှူးမတ်ဝန်ကြီး၊ စစ်သူရဲတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရတော့သည်။
"လုလင်ပျိုတစ်ဦး ဆင်စီးပြီး ရောက်လာတယ်။ အရာအထောင်သော ဆင်အုပ်ကလဲ ဝဲယာဝန်းကျင် ခြံရံလိုက်ပါလို့..."

"စစ်သည်ရဲမက်၊ လက်နက်မပါဘူး။ သို့သော် ဆင်အုပ်ကြီးက မြို့တော်ကို လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံထားတယ်။ အဝေး ပစ္စန္တရစ် နိဂုံးဂါမက လူတွေလဲ လိုက်ပါလာကြတယ်။ ဘယ်သို့ ပြုကြမလဲ။ ရာဇသံကတော့ ပြင်းထန်ပြတ်သားဘိခြင်း"

နန်းရင်းဝန်ကြီး အမှူးပြုသော ထီးနန်းစောင့်အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် နားခံတော်ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ နားခံတော်က မြို့ရိုးထိပ်တွင် ရပ်လျက် ဥတေန ကြားသာအောင် ဟစ်၍ အကြောင်းပြန်သည်။

"စောင်းကို ပွေပိုက်ထားတဲ့ ဆင်ထက်က လုလင်...
ကောသမ္မိ ထီးနန်းစောင့်အဖွဲ့ရဲ့ အမိန့်တော်အရ ကျွန်ုပ် အကြောင်းပြန်စကားဆိုတယ်။ အသင့်ရာဇသံမှာ ပါသော စစ်ထိုးခြင်းကိုလဲ ကျွန်ုပ်တို့ မပြုနိုင်၊ တိုင်းပြည်ကိုလဲ မပေးနိုင်။ နှစ်ရပ်စလုံးကို ငြင်းဆိုတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နတ်ရွာစံ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ပဋိသန္ဓေအရင့်အမာနဲ့ ငှက်ဆင်ကြီး ထိုးသုတ်သွားခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ မိဖုရားကြီး ရှိသည်အဖြစ်၊ မရှိသည်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိကြရ။ သို့ကြောင့် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မိဖုရားကြီး၏ သတင်းကို မကြားရကုန်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ထိုးခြင်းကိုလဲ မပေးနိုင်၊ မင်းအဖြစ်ကိုလဲ မပေးနိုင်။ ဤသည်ပင် ကောသမ္မိ၏ ပြန်ကြားချက် ဖြစ်တယ်"

နားခံတော်ရဲ့ ပြန်ကြားချက်ကို ဥတေန နှစ်မြိုက်သွားသည်။ ကောသမ္မိသည် ရာဇဝံသကို ကောင်းစွာ ဆက်ခံထိန်းသိမ်းတတ်သော ဝံသရက္ခိတ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်ရှောက်တတ်သူများပေတကားဟု နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိ၏။

ဆင်ဦးကင်းပေါ်တွင် ရပ်လျက် ဥတေန အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။
"နားခံတော်မင်းမှ တစ်ဆင့်၊ ကောသမ္မိကို ကျွန်ုပ် ဥတေန ပြန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အခြားသူမဟုတ်။ ဟောဒီ ကောသမ္မိမှာ စိုးစံခဲ့သော နတ်ရွာစံ ဘုရင်ကြီး ပူရန္တပ္ပ မင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးတို့ရဲ့ သားတော်ရင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မယ်တော်ဘုရားဟာ ယခုအခါ ဟိမဝန္တာတစ်နေရာမှာ လုံခြုံဘေးကင်းစွာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ဟိမဝန္တာမှာ ဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ ယခု ကျွန်ုပ်ဟာ မယ်တော်ဖုရားရဲ့ မှာထားစေစားလျက်အရ ကောသမ္မိကို လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်"

မြို့ရိုးထိပ်တွင် အတူရှိနေသော မှူးကြီးမတ်ကြီးများ စစ်သူရဲသေနာပတိများ ခေါင်းချင်းရိုက် ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် အနည်းငယ်အကြာတွင် နားခံတော်ထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။
"ဥတေနဟု အမည်ရသော အသင့်ကို ပူရန္တပ္ပမင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ သားတော်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်လက်ခံရမှာလဲ"

"ဟုတ်ပေတယ်။ အသင်တို့ မယုံကြည် လက်မခံနိုင်သေးတာ နည်းလမ်းကျပေတယ်။ ယုံကြည်လက်ခံဖို့အတွက် ဟောဒီ အမည်နာမတွေကို နားထောင်လိုက်ပါဦး"

ဥတေနသည် မယ်တော်ကြီး ပြောပြလိုက်သော ကောသမ္မိနန်းတွင်းမှ နန်းရင်းဝန်ကြီး မြို့တော်ဝန်နှင့် လွှတ်တော်မှူးကြီး မတ်ကြီးများ၏ အမည်နာမများ၊ စစ်သေနာပတိ မြို့စောင့်တပ်ဗိုလ်မင်းနှင့် အခြားအရေးပါသူတို့၏ အမည်နာမများကို ရွတ်ပြလိုက်၏။

မြို့ရိုးထိပ်တွင် ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ နားခံတော် အသံပေါ်လာသည်။
"ယုံကြည်လောက်သော အထောက်အထားများ ဖြစ်ပေတယ်။ အသင်ဥတေန၊ သို့သော် ဤအမည်နာမများကို အခြာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကလဲ လျှို့ဝှက်စူးစမ်း မှတ်သားပြီး ပြောပြနိုင်သေးတယ်။ ယခုထက် ခိုင်လုံသော အထောက်အထား ပြပါပေဦး ဥတေန"

ဥတေနက ဆင်ကြီးကို အရိပ်အကဲ ပြလိုက်သည်။ ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်းမြင့်တက်လာ၏။ ထိုနှာမောင်းထိပ်မှ အရာနှစ်ခုကို ဥတေန ယူလိုက်သည်။
"ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြလော့။ ဒါက ကျွန်ုပ် ခမည်းတော်မင်းကြီးက မယ်တော်ဖုရားကို ချီးမြှောက်ခဲ့တဲ့ ကမ္မလာနီ၊ ဟောဒါက လက်ဝတ်ရတနာ။ ဒီကမ္မလာနီနဲ့ ဒီလက်ဝတ်ရတနာကို ဆင်မြန်းပြီး နေစာလှုံရင်းနဲ့ ငှက်ဆင်ကြီးရဲ့ ထိုးသုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား"

မြို့ရိုးထိပ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ မှူးကြီးမတ်ကြီးများ သေနာပတိ စစ်သူရဲများ ဖြိုင်ဖြိုင်ထလာကြပြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား နားခံတော်၏ အသံဝါကြီး ပေါ်လာလေသည်။
"နတ်ရွာစံ ပူရန္တပွမင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ရဲ့ သားတော် ဥတေနအား ကြိုဆိုပင့်ဆောင်ဖို့ မြို့တံခါးကိုဖွင့်"

"အဘိသေက သဘင်တော် ကျင်းပရန် အသင့်ပြင်ကြ၊ ကောသမ္မိပြည့်ရှင် ဥတေန ဘုရင်လောင်းလျာ ကြွတော်မူလာပြီ"

*

ဒွဗ္ဗိက္ခန္ဓရ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဘေးဆိုးကြီးနှင့်အတူ ကပ်လျက်ပါလာမည်ကား ရောဂန္ဓရကပ် အနာရောဂါဆိုးတို့ ကျရောက်နှိပ်စက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အာလ္လကပ္ပတိုင်းသည် ထိုကပ်ဘေးဆိုးကြီး နှစ်ခုကို ကြုံနေရ၏။ ကပ်ဘေး၏ ဝါးမျိုနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရသူ လူပေါင်းများစွာတို့တွင် ကောတုဟလိက လည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ကောတုဟလိကတွင် ကာဠီအမည်ရှိ ဇနီးနှင့် ကာပိအမည်ရှိ လူမမယ် သားငယ်တို့ ရှိ၏။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဘေး ဖိစီးခဲ့ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု တစ်ခုခုကိုမျှ မပြုနိုင်တော့သောအခါ ကောတုဟလိကသည် ဇနီးကာဠီကို-
"ကာဠီ ဒွဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ရဲ့ နောက်မှာ ရောဂန္ဓရကပ်ဟာ အစဉ်လိုက်ပါလာမြဲ ဖြစ်တယ်။ အခုကိုပဲ အာလ္လကပ္ပတိုင်းရဲ့ မြို့ရွာများစွာမှာ ယဉ်းအနာရောဂါဆိုးကြီး ကျရောက်နေပြီ"

"ယဉ်းအနာရောဂါဆိုးဆိုတာ ဘာလဲ အမောင်"

"အပြင်းထန်ဆုံး မြွေအဆိပ်ထက် ပိုဆိုးတယ်။ ဒီအနာ ကျရောက်ပြီဆိုရင် အိမ်တစ်အိမ်မှာ တိရစ္ဆာန်တွေကစပြီး ဝိုင်းခနဲ ချက်ချင်း သေကြေပျက်စီးကြတယ်။"

ပြီးတော့ လျှင်မြန်စွာ လူတွေကို ကူးစက်တယ်။ သီးကင်းသီးမှည့်တွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ချလိုက်သလို မျက်စိအောက်မှာပဲ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျသေကြေရတယ်"

"အလိုလေး ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်မတို့မှာ သားလေး"

"အချိန်မီနိုင်သေးတယ် ကာဠီ။ တို့များ အာလ္လာကပ္ပကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာကြစို့။ ကောသမ္မိပြည်ကို သွားပြီး အသက်မွေးကြစို့။ သားလေးကို နှိုး ငါက စားနပ်ရိက္ခာ ပြင်မယ်။ အခုပဲ ထွက်ပြေးကြမယ်"

ကောတုဟလိက ဇနီးနှင့် သားငယ် လူမမယ်တို့ ဝေးလံလှစွာသော ကောသမ္မိပြည်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ယာဉ်ရထား မြင်းလှည်းလုံးဝမရှိသဖြင့် ခြေကျင်ခရီးဖြင့်သာ ခက်ခဲပြင်းထန်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။

သယ်ဆောင်လာသော စားနပ်ရိက္ခာသည် ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကုန်ခန်းသွား၏။ ရောဂါကပ်ဆိုး ဘေးကို ရှောင်ခွာပြေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းကို ရှောင်လွှဲမရနိုင်။ သားငယ် လူမမယ်ကို ဖခင်က ထမ်းပိုးလျက် မိခင်က ပွေချီလျက် တစ်လှည့်စီ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လာ၏။

ကောတုဟလိက ဆို့နှစ်စွာ ပြောလေသည်။

"ရှင်မ တို့များ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် သားသမီး ရနိုင်ပါသေးတယ်။ အခု ကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြစို့။ ဇနီးကာဠီ၏ ခြောက်သွေ့ကွဲအက်နေသော နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားသွား၏။

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အမောင်၊ ကျွန်မအသက်နဲ့ ခန္ဓာမြနေသရွေ့ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ သားလေးကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ပစ်ဘူး"

မိမိ၏ ခြေထောက်များကိုပင် မသယ်နိုင်တော့သည်အထိ တရွတ်တိုက် ဆွဲရင်း အားယူလှမ်းရင်း တစ်ဖန် ပြန်လဲကျရင်းဖြင့် အဆိုးဆုံး အခြေအနေ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

"ရှင်မ သားငယ်ကို စွန့်ပစ်ကြပါစို့"

"ဒီစကား နောက်ထပ် မပြောနဲ့"

သားငယ် လူမမယ်ကား မိခင်ဖခင်တို့၏ တစ်လှည့်စီ ထမ်းပိုးပွေပိုက်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်စ ပြုလာ၏။ ကောတုဟလိက ပွေချီအလှည့်ရောက်ချိန်တွင်ကား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားလေသည်။

"ရှင်မ ငါ့ကို မစောင့်နဲ့ ရှေ့ကသွားနှင့်"

ဇနီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည်တွင် ကောတုဟလိကသည် သားငယ်အား ပခုံးထက်မှ ချ၍ ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်သို့ သိပ်ထားလိုက်၏။

"အမောင် ရှင် ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလို ကျွန်မ ကြည့်နေတာ အခုသားကို ပြန်ချီပါ"

"ကောင်းပါပြီ ကာဠီရယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဟောဟိုးရှေ့မှာ"

"ဘာလဲဟင်"

"မီးရောင်လက်လက် မြင်ရတယ် ပြီးတော့"

အုပ်အုပ်သဲ့သဲ့ အသံများ ကြားကြရသည်။ ဗူးဗူးပဲပဲ အသံများ ဖြစ်၏။

"ရှင်မရေ ငါတို့မသေတော့ဘူး။ သားလဲ မသေတော့ဘူး။ ကြားလား အဲဒါ နွားခြံပဲ၊ နွားကျောင်းသားအိမ်ပဲ"

*

နွားများ စနစ်တကျ မွေးမြူလျက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ အသင့်အတင့် ကုံလုံသော နွားခြံပိုင်ရှင်သည် နို့စား နွားမကြီးတစ်ကောင်ကို အကြောင်းပြု၍ အကျွေးအမွေးမင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန် စီစဉ်နေသည်။

အကောင်းဆုံး နွားနို့မှ နို့ယုနာကို စီမံ၍ အိမ်သို့ မပြတ်ဆွမ်းခံကြသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လောင်းလှူဆက်ကပ်၏။ ထို့နောက် ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေများအားလည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကောတုဟလိကတို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ကြင်နာတတ်သော နွားခြံပိုင်ရှင်သည် လူရပ်မပြီတော့သော ကောတုဟလိကတို့ကို မြင်သောအခါ ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ကြီးစွာကရုဏာသက်သွားသည်။

"အလို ဝမ်းဗိုက်ဟောက်ပက် နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေကလဲ လက်တစ်နှိုက်နဲ့ ခြေထောက်အနိုင်နိုင် တရွတ်ဆွဲလာလိုက်ကြတာ ဟောကလေး လူမမယ်လေး တစ်ယောက်လဲ ပါလာသေး ဟဲ့ဟဲ့ နွားကျောင်းသားတို့ ဖေးကူကြစမ်း ဆွဲခေါ်ကြစမ်း"

စိတ်လျော့လိုက်သည်ဖြစ်၍ ပုံလဲကျသော မေ့မြောသွားသော ကောတုဟလိကနှင့် ကာဠီတို့ကို သတိပြန်လည်လာအောင် ဦးစွာ ပြုစုပေးကြရသည်။ ကလေးငယ်ကား ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှူရင်း မွတ်သိပ်ခြင်း၏ ဟိုမှာဘက်သို့ ရောက်ရှိကာ အိပ်ပျော်နေရှာ၏။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အဝတ်အစားလဲတာ ရေမိုးသန့်စင်တာတွေ နောက်မှ လုပ်ကြ၊ နို့ယုနာ အရင်ကျွေးကြ၊ ဒီအာဟာရမှ မရရင် သူတို့ သေကုန်တော့မယ်။ နေဦး နို့ယုနာထဲကို ထောပတ်နည်းနည်း ထပ်ထည့်လိုက်ဦး။ သူတို့ ဝမ်းမီးမငြိမ်းခင် မြန်မြန်လုပ်ကြ"

ထောပတ်ကဲသော နို့ယုနာ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ကို ကြည့်၍ ဇနီးဖြစ်သူ ကာဠီက ဆို၏။

"အမောင် ရှင်ကပိုပြီး ဆာလောင်တတ်တယ်။ ရှင့်ကြည့်ရတာ ဒီအာဟာရကို အခုမှ မစားရရင် ဗုန်းဗုန်းလဲကျ သေဆုံးတော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မက အဆာခံနိုင်ပါတယ်။ ရှင်များများ စားပါ။ ကျွန်မ နည်းနည်း စားပါမယ်"

ကောတုဟလိက စကားပြန် မပြောနိုင်။ နို့ယုနာ နို့ခမ်းကို အားပါးတရ ကော်၍ ကော်၍ စားလေသည်။ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်မျှ အစာငတ်ခဲ့ပြီး မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်ကို လွန်မြောက်နေပြီ ဖြစ်သော ဝမ်းဗိုက်နှင့် အစာအိမ်အတွင်းသို့ နို့ယုနာကို တစ်ဖွန်းပြီးတစ်ဖွန်း လောင်းထည့်သည်။ ကောတုဟလိကမှာ နဂိုကတည်းက အစာမက်သူလည်း ဖြစ်၏။ တပ်မက်သော ရသတဏှာကို ငြင်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့...။

အလွန်အကျွံ စားပြီးနောက် မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်သောအခါ ကောတုဟလိကသည် ပြည့်ဖောင်းသော ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်လျက် မျက်ခွံလည်း လေးလံလာသည်။ မှေးမှေးစင်းစင်း မျက်လုံးများဖြင့် နေရာမှာပင် အိပ်ရန်လှဲချလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ နွားကျောင်းသား နွားခြံရှင်သည် အင်ပျင်အောက်၌ အိပ်နေသော ခွေးမတစ်ကောင်ဆီသို့ နို့ဃနာခဲ တစ်ခဲ ကျွေးလိုက်၏။ ဤသည်မှာ နွားခြံရှင်၏ ပြုမူအမှု ဖြစ်သည်။

"ရှေ့ ဟဲ့... နီမ... ထုံးစံအတိုင်း နို့ခဲတစ်ခဲ လာပြီ ရှေ့... အင်း နီမလဲ နို့ခဲကို နေ့တိုင်းစားနေရတာတောင် မငြီးငွေ့သေးဘူး... စားစား"

အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ ကောတုဟလိက ထိုစကားကို ကြားလိုက်၏။ နို့ခဲကောက်ဝါးလိုက်သော ခွေးမကိုလည်း မြင်လိုက်၏။ ကောတုဟလိက၌ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

"ကြည့်စမ်း ခွေးမဟာ ဘုန်းကံရှိလိုက်တာ နို့ခဲနို့ခမ်းကို နေ့စဉ်မပြတ် စားရတယ်..."
ထိုအတွေးဖြင့် ကောတုဟလိက မျက်ခွံများ ပိတ်သွား၏။ ချိုဆိမ့်အီသော နို့ဃနာ၏ အရသာ အစွမ်းပြလေပြီ။ ကောတုဟလိက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထိုသို့ အိပ်ပျော်သွားခြင်းကား ပြန်၍ နိုးထလာခြင်း မရှိတော့သော အိပ်ခြင်းပင်။

နို့ဃနာကို အစာကျေချက်ရန် ကောတုဟလိက၌ ဝမ်းမီးပါစကဓာတ် ပျက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အလွန်အကျွံ စားထားသဖြင့် ထောပတ်နှင့် နို့ခမ်းတို့သည် ကောတုဟလိက၏ အစာအိမ်အတွင်း၌ အခဲလိုက် အပြင်လိုက်တည်ကာ အသက်ရှူပေါက်ပါ ပိတ်သွားသည်။

ဇနီးသည် ကာဠီသည် အိပ်စက်ရာမှ ပြန်မထတော့သည့် ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို ကြေကွဲမဆုံး ခံစားရလေသည်။ ကောတုဟလိက စားပိုးနှင့်၍ သေဆုံးသွားကြောင်းလည်း သိလိုက်၏။ သို့သော် ကာဠီ မသိသော အခြင်းအရာကား-

'ခွေးမသည် ဘုန်းကံရှိပေစွ' ဟူ၍ စိတ်စွဲခဲ့သော အဟုန်ဖြင့် ကောတုဟလိကသည် သေဆုံးပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ ခွေးမ၏ ဝမ်း၌ သန္ဓေတည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

*

ကာဠီအတွက် အခြားတစ်ပါး၌ မှီခိုစရာလည်း မရှိ။ သွားစရာလည်း မရှိ ဖြစ်သောကြောင့် နွားခြံရှင် နွားကျောင်းသား အိမ်မှာပင် အစေခံအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင် ရှင်သန်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အစေခံ အမှုလုပ်အဖြစ်မှ ရသော ဆန်တစ်စလယ်ကို ချက်ပြုတ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး၏ သပိတ်၌ လောင်းလှူခွင့် ရခဲ့သည်။

ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် ကာဠီ ဆုတောင်း ပတ္တနာ ပြု၏။
"ဤကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့သည် တပည့်တော်၏ သွားလေသူ ကောတုဟလိကထံသို့ ရောက်ပါစေသတည်း"

သန္ဓေလွယ်ထားသော ခွေးမသည်လည်း များမကြာမီပင် ခွေးထီးလေးတစ်ကောင် ဖွားမြင်လေသည်။ ခွေးမကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွဲရှိသော နွားခြံရှင်သည်လည်း ခွေးထီးလေးအတွက် နွားမတစ်ကောင် သတ်မှတ်ကာ ထိုနွားမမှထွက်သော နို့ရည်ကို သုံးဆောင်စေသည်။ သို့ဖြင့် ခွေးကလေးသည် ကောင်းမွန်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့လေသည်။

အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ဆွမ်းဘုန်းပေးတိုင်း ခွေးကလေးအား အမြဲမပြတ် ထမင်းခဲတစ်ခဲ ကျွေးတော်မူ၏။ ခွေးလေးသည်လည်း ထမင်းခဲကို အကြောင်းပြု၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို သခင်အဖြစ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့သည်။ နွားခြံရှင်သည် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ သွား၏။ ထိုသို့ သွားလေတိုင်း ခွေးလေးသည်လည်း နောက်မှ အမြဲလိုက်ပါလာတတ်သည်။ လမ်းခရီးအကြား သားရဲမြွေဆိုးတို့ ကိန်းအောင်းတတ်ရာ ချုံပုတ်မြေကြီးနေရာရောက်တိုင်း နွားခြံရှင်သည် တုတ်တံဖြင့် ရိုက်ပုတ်လျက် ရှူးရှူးရွတ်ရွတ် အသံဖြင့် ခြောက်လှန့်တတ်သည်။ ခွေးလေးသည် ထိုအပြုအမူကို ကောင်းစွာ မှတ်သားထား၏။

တစ်နေ့သောအခါ နွားခြံရှင်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လျှောက်တင်၏။
"အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မှာ နွားခြံနွားအုပ်များနဲ့ မအားလပ်လို့ တစ်ခါတရံ ကိုယ်တိုင် မရောက်နိုင်ခဲ့သော် ဒီခွေးကလေးကို လွှတ်လိုက်ပါရစေဘုရား။ ခွေးလိမ္မာလေးဟာ အရှင်ဘုရား သီတင်းသုံးရာ အရပ်နဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အိမ်အကြား ခရီးလမ်းကို ကောင်းစွာ သိနေပါပြီ ဘုရား... ခွေးကလေး လာရောက် ပင့်ဆောင်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ ဘုရား..."

ထိုနေ့မှစ၍ နွားခြံရှင်ကိုယ်တိုင် သွားခွင့်မရသော နေ့များ၌ ခွေးကလေးသည် အကြိုအပင့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။ ခွေးကလေးသည် သခင်၏ အပြုအမူကို ကောင်းစွာ မှတ်သားထားပြီးဖြစ်၍ ချုံပုတ် မြေတွင်းနေရာများရောက်လျှင် သုံးကြိမ်ဟောင်၍ သားရဲမြွေဆိုးများ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သီတင်းသုံးရာ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းသစ်ခမ်းရှေ့ ရောက်လျှင်လည်း တံခါးဝမှာ ထိုင်၍ သုံးကြိမ်ဟောင်ကာ အူကာ မိမိရောက်ရှိခြင်းကို သိစေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ထွက်ကြွလာသောအခါတွင်လည်း ဝမ်းသာအူမြူးဟောင်လျက် ရှေ့မှ ကြိုသွားနှင့်သည်။ လမ်းဖြောင့်လမ်းမှန်အတိုင်း ကြွချီနိုင်အောင် သင်းပိုင်စကို ကိုက်ဆွဲ၍ ပင့်ဆောင်တတ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ နွားခြံရှင်သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သင်္ကန်း ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်သည်ကို သိ၍ သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ဆက်ကပ်လေသည်။

"ဒါယကာ သင်္ကန်းမည်သည်ကို တစ်ပါးတည်း ပြုခြင်းငှာ မလွယ်ကူ၊ ချမ်းသာရာ ငါအရပ်တစ်ပါးသို့ သွားရမည်" ဟု ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မိန့်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ခွေးကလေးကား မြင်ကွင်းမှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်ရင်း နာကျင်ကြေကွဲစွာ အူရင်း အရှင်မြတ် လွန်သည်နှင့် နှလုံးကွဲ၍ သေဆုံးသွား၏။ ဤသို့ သေဆုံးပြီးနောက် ခွေးလေးသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ နတ်သားအဖြစ် ရောက်ရှိသွား၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား ချစ်ကြည်မြတ်နိုးလျက် ဟောင်ခြင်း အူခြင်းကို ပြုသော ကောင်းမှုကံ အကျိုးဆက်ဖြင့် 'ယောသက' အမည်ရသော ထိုနတ်သားသည် တိုးတိုးသက်သာ ပြောဆိုလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက် ယူဇနာသို့တိုင် နဲ့သော၊ ပကတိအသံဖြင့် ပြောဆိုလျှင် ယူဇနာတစ်သောင်းရှိသော နတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို နဲ့သော စွမ်းအားထူးကို ရခဲ့လေသည်။

သို့သော် ယောသကနတ်သားသည် နတ်ပြည်၏ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားလျက်၊ သတိလွတ်ကင်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိသဖြင့် ကြာရှည်မနေ စုတေခဲ့လေသည်။

*

ယောသက နတ်သားအဖြစ်မှ စုတေခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖြစ်ရာ ဘဝကား ကောသမ္မိပြည်မှာ နေထိုင်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ ဝမ်းသန္ဓေဖြစ်၏။ ပြည့်တန်ဆာမတို့မည်သည်မှာ သမီးမိန်းကလေး မွေးလာလျှင် အထူးတလည် ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် မိမိတို့၏ အနွယ်အဆက်ကို ဆက်လက် တည်တံ့စေသည်။ သားယောက်ျားလေး မွေးလျှင်ကား စွန့်ပစ်သည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

သားယောက်ျားလေး မွေးလာသော ကလေးငယ်ကား အစွန့်ပစ်ခံ ဘဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် မွေးဖွား၍ ထိုနေ့မှာပင် အမှိုက်ပုံသို့ စွန့်ပစ်ခံရသော ကလေးငယ်၏ ဘဝအလှည့်အပြောင်းကား ဤသို့ဖြစ်၏။

ကောသမ္မိပြည်မှ သူဌေးကြီးသည် ဘုရင့်ထံ အခစားသွားချိန်တွင် ပုရောဟိတ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူဌေးကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မေးမြန်းစူးစမ်းသည်။

"ဆရာပုရောဟိတ် ယနေ့အဖို့ကော နိမိတ်စနည်း တဘောင် နက္ခတ်ကြည့်ခြင်း ယှဉ်ခြင်း လုပ်ပါသေးသလား"

ပုရောဟိတ်ကြီးက ဖြေသည်။

"သူဌေးကြီး ငါတို့အဖို့ နက္ခတ်ကြည့်သော အလုပ်ကလွဲလို့ အခြားဘာလုပ်စရာ ရှိသလဲ"

"သို့ဆိုလျှင် ယနေ့အဖို့ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား မြင်ပါသလဲ"

"ထူးထူးခြားခြား ဆိုရမယ့် အချက်တစ်ချက် ရှိတယ် သူဌေးကြီး။ ယနေ့ဖွားမြင်သော လူငယ်ဟာ အကြီးဆုံး အချမ်းသာဆုံး အကြွယ်ဝဆုံး သူဌေးကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"

ကောသမ္မိသူဌေးကြီး လိုက်ခနဲ ဝမ်းမြောက်မိသွားသည်။ အကြောင်းမှာ သူဌေးကတော်ကြီး၌ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ဆောင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးက လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"သွားစမ်း မြန်မြန် ကြည့်ချေစမ်း၊ ငါ့ဇနီးသူဌေးကတော်ကြီး ဖွားမြင်ပြီးပလား သွားကြည့်စမ်း၊ သိအောင် လုပ်ခဲ့စမ်း..."

ထိုသူထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

"သူဌေးကတော်ကြီး မဖွားမြင်သေးပါဘူး သူဌေးကြီး"

သူဌေးကြီးသည် ဘုရင့်ထံ အခစားဝင်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကာဠိအမည်ရှိ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။

"ကာဠိ အသပြာတစ်ထောင် ယူသွား၊ ကောသမ္မိမြို့လုံးအနှံ့ လှည့်လည်စုံစမ်း၊ ဒီနေ့ ဖွားမြင်တဲ့ ကလေးငယ် တွေရင် အသပြာတစ်ထောင်ပေးပြီး အဲဒီကလေးကို ဝယ်ယူခဲ့"

နဲ့စပ်သော ကျွန်မ ကာဠီသည် မကြာမီမှာပင် အမှိုက်ပုံမှ ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ယူမွေးထားသည်ဟု သတင်းရသော အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

"ဒီကလေးကို ဘယ်က ရပါသလဲ"

"ကျွန်ုပ်ယောက်ျား အမှိုက်ပုံက တွေ့လို့ ကောက်ယူခဲ့တာပါပဲ"

"ဒီနေ့ မွေးတဲ့ကလေးလား"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ချက်ကြိုးတောင် မစင်ချင်သေးဘူး။ အမှိုက်ပုံထဲမှာ ဘယ်လို မအေချိုးက စွန့်ပစ်သွားသလဲ မသိပါဘူး။ တစစာ ငိုနေရှာတာ အနားမှာလဲ ကျီးတွေ ခွေးတွေ အုံလို့ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက ကျီးတစ်ကောင်မှ မထိုးဘူး၊ ခွေးတစ်ကောင်မှ မဟပ်ဘူး"

"အဲဒီကလေး ကျွန်မကို ရောင်းပါလားရှင်"

"ဘယ်လောက် ပေးမှာလဲ"

အသပြာတစ်ကျပ်မှအစပြုကာ တစ်စတစ်စ တိုးမြှင့်ခဲ့ကြရာ အသပြာ တစ်ထောင်တွင် ဈေးတည့်သွားကြသည်။

သူဌေးကြီးသည် မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို ကြည့်လျက် စိတ်ကူး၏။

"ငါ့သူဌေးကတော်မှာ မိန်းကလေး ဖွားမြင်ခဲ့သော ဒီသူငယ်နဲ့ ကြီးပြင်းလာချိန်မှာ စုံဖက်စေမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဒီသူငယ် သူဌေးကြီးဖြစ်၊ ငါ့သမီး သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်၊ အင်း တကယ်လို့ ငါ့ဇနီးက သားယောက်ျား ဖွားခဲ့ရင်ကော ဒါဆိုရင်တော့ ဒီသူငယ်ကို ကိစ္စတုံး လက်စဖျောက်ပစ်ရမှာပေါ့လေ..."

နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်မြောက်ခဲ့၏။

သူဌေးကတော်ကြီး နေ့လရက်စေ့ရောက်၍ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်၏ အူဝဲငိုသံနှင့်အတူ "သားဟေ့... သား... သား" ဟူသော ဝမ်းဆွဲသည်များ၏ အသံကို ကြားရပြီးနောက် သူဌေးကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"သမီးမွေးရင် အရွယ်သင့်ချိန်မှာ ဒီကလေးနဲ့ စုံဖက်စေမယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သားမွေးခဲ့ရင်တော့ ဒီသူငယ်ကို ကိစ္စတုံးရမယ်လို့ ငါစိတ်ကူးခဲ့တယ်။ အခု ငါ့မှာ သားမွေးခဲ့ပြီ၊ ဒီတော့ လုပ်စရာက..."

ကောသမ္မိသူဌေးကြီးသည် ကျွန်မ ကာဠီကို ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

"ကာဠီ... နားထောင်စမ်း... ဒီကလေးကို ယူသွား၊ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ မမြင်စေနဲ့၊ နင်ခေါ်သွားရမယ့် နေရာက..."

ကလေးငယ်အား လက်စတုံး သုတ်သင်ရေး အစီအမံ စတင်လေပြီ...။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းတွင် ကာဠီပြန်လာ၏။

"ကာဠီ... ဘယ်လိုလဲဟေ့ ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား"

ကာဠီ ဘာမှ မဖြေဘဲ ငေးငိုင်ကြည့်နေသည်။

"ငါပြောသလို လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ကာဠိ ထေ့ငေါ့တုန်ရီစွာ ပြောလာသည်။

"သူဌေးကြီး ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း နွားခြံတံခါးဝမှာ ဖီလာကန့်လန့် အနေအထားနဲ့ ကလေးကို ကျွန်မ ချထားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးမှာထားတဲ့အတိုင်း နွားခြံထဲက ထွက်လာကြတဲ့ နွားမတွေ သူ့အပေါ် တက်နင်းသွားမှာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွားလားဥဿဘကြီးက ဦးဆုံးထွက်လာပြီး ကလေးပေါ် ခြေလေးချောင်းအတွင်းမှာ ခွထားပြီး ရပ်နေပါတယ်။ နွားမတွေက နွားလားကြီးကို ရှောင်ကွင်းပြီး သွားကြလို့ ကလေးမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာပဲ နွားကျောင်းသား ရောက်လာပြီး ခါတိုင်းဆိုရင် အမြဲ နွားလားဥဿဘက နောက်ဆုံးမှာ ထွက်တယ်။ ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှေ့ဆုံးက ထွက်ပြီး ကလေးကို ခွထားရင်း ကာကွယ်တယ်။ ဒီကလေး ငါနဲ့ထိုက်လို့ ရတာပဲဆိုပြီး ကောက်ယူသွားပါတယ် သူဌေးကြီး"

ကောသမ္ဗိသူဌေးကြီး၏ မျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုဖြင့် ဖွေးသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သွေးရောင်လျှမ်းလာပြီး-
"အသပြာ တစ်ထောင်ယူပြီး သွားဝယ် ကလေးကို ပြန်ယူခဲ့..."

*

"ကိုင်း ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွဲနိုင်တော့ဘူး ကာဠိ သိလား။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း အတိအကျ လုပ်နော်။"

ကောသမ္ဗိက မနက်စောစောထွက်တဲ့ ကုန်သည်လှည်းငါးရာတို့ မောင်းမယ့်လမ်းကြောင်း၊ ဟေ့ ဟေ့ လှည်းဘီးတွေ ဖြတ်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းတည့်တည့်နော်။ အဲဒီမှာ ချထား စောင့်ကြည့်နေ လှည်းဘီးတွေ နင်းဖြတ် ထက်ပိုင်းကြိတ်တာတွေပြီးအထိ သေချာအောင် စောင့်ပြီးမှ လာပြော..."

နေထန်းတစ်ဖျား မရှိတရှိ အချိန်မှာပင် ကာဠိ ပြန်ရောက်လာ၏။ အသက်ရှူမမှန်သော မောဟိုက်ခြင်းများဖြင့် ကာဠိ ပြောသည်။

"သူဌေးကြီး လှည်းငါးရာတို့ရဲ့ ရှေ့ဆုံး လှည်းမှူးရဲ့ လှည်းဟာ ကလေးငယ်နားကို ရောက်တာနဲ့ နွားတွေက ဆက်မသွားတော့ဘူး။ လှည်းဦးထမ်းပိုးကနေ ရုန်းထွက်တယ်။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ထမ်းပိုးတင်ပေမယ့်လဲ နွားတွေက ဘယ်လိုမှ နှင်တံတို့လို့ မရဘူး။ နေရာက မရွေ့ကြဘူး။ လှည်းမှူးက ဆင်းကြည့်တော့ ကလေးကို တွေ့သွားတယ်။ လှည်းမှူးချောက်ချားသွားတယ်။ ကံကြီးလို့ပါလားဆိုပြီး ကလေးကို သားအမှတ် မွေးစားဖို့ အိမ်ခေါ်သွားတယ်"

ကောသမ္ဗိသူဌေးကြီး၏ မေးရိုးများ ကြွတက်လာ၏။

"အသပြာတစ်ထောင်နဲ့ သွားဝယ်ချေဦး ဟဲ့၊ အင်း ဒီတစ်ခါတော့ ဒင်း လွတ်ရိုးလား၊ ငါပြောမယ် ကာဠိ ဒီလိုလုပ်..."

ဒီတစ်ခါ သချိုင်းကုန်းကိုသွား၊ ချုံကြားထဲ ပစ်ထားလိုက်၊ ကျီးတွေ လင်းတတွေ ခွေးအတွေ ထိုးဆွကိုက်ခဲ အင်း... ဘီလူးသဘက်တွေကလဲ ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်... ဟင်း လွတ်နိုင်ဦးမလားကွာ။ ဟေ့ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နော် ကြားလား"

ကာဠိသည် သုဿန်သို့ သွားရမည် ဖြစ်သဖြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် သူဌေးကြီး၏ အမိန့်ကို ငြင်းဆန်ရန် မစွမ်းသာချေ။

ညနေပိုင်းတွင် ကာဠိ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကာဠိ၏ မျက်နှာမှာလည်း သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေလေသည်။

"သူဌေးကြီး... ကျွန်မ... ကျွန်မ... သုဿန်ကို သွားပြီး"

ကာဠိ စကားဆက်မပြောနိုင် အတန်ကြာမှ-

"လူသေအလောင်း မြှုပ်တဲ့ မြေပုံတွေနား ချုံကြားမှာ ကျွန်မ ကလေးကို ပစ်ချပြီး သစ်ပင်နောက်ကနေ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ ဆိတ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဆိတ်အုပ်တွေနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်က ချုံက သစ်ရွက်တွေ စားရင်း ကလေးကို တွေ့သွားတော့ ဆိတ်မကြီးရယ်လေ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ဒူးဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး ကလေးကို နို့တိုက်တယ်။ ဆိတ်ကျောင်းသားက ဆိတ်မကြီး ထွက်လာအောင် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ဖို့ ဝင်လာတယ်။ ဆိတ်မကြီးက နေရာမရွေ့ဘူး။ ဆိတ်ကျောင်းသားလဲ ကလေးကို တွေ့သွားပြီး"

"တော်... တော့ ဆက်မပြောနဲ့"

သူဌေးကြီး ပေါက်ကွဲစွာ အော်လိုက်၏။

"သားအမှတ်နဲ့ မွေးစားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားရော မဟုတ်လား။ ရော့ အသပြာတစ်ထောင် ပြန်ဝယ်ခဲ့..."

*

ကျွန်မ ကာဠိသည် တောင်ထိပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ကလေးငယ်ကို ကျောတွင်ပိုး၍ အဝတ်ဖြင့် သိုင်းချည်ထားသည်။ ဤတောင်ထိပ်ကား ခိုးသားတို့ကို ပစ်ချ၍ အဆုံးစီရင်ရာ ဒေသဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်ကမ်းပါးတွင် လေတဖိုးတိုး တိုက်ခတ်နေသည်။ ကာဠိသည် ကမ်းပါးစွန်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် ကလေးကို ကျောပေါ်မှ ဖြုတ်ယူကာ အနီးနှင့်တကွ လုံးထွေး၍ ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုအခိုက်ဝယ် သူဌေးကြီး စကားကိုလည်း ကြားယောင်နေ၏။

"ဒီတစ်ခါ ဒင်းမသေခံနိုင်ရိုးလား တောင်ကမ်းပါးပြတ်တွေနဲ့ ရိုက်၊ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်..."

ကလေးငယ်သည် တောင်ထိပ်ကမ်းပါးပြတ်မှ လွင့်မျောလျက် ကစင့်ကလျား ကျသွားလေသည်။ သို့သော် သူဌေးကြီး တွက်ထားသလို ကမ်းပါးစွန်းများနှင့် ရိုက်ခတ်ခြင်း မရှိ၊ တောင်ပိုင်းတွင် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ဝါးချုံကြီး၏ အထက်၊ တခဲနက် လွှမ်းမိုးနေသော ဇင်ရွေးချုံနွယ်ခွေကြီးပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာ ကျသွား၏။

ထိုဇင်ရွေး ချုံနွယ်ခွေကြီးရှိရာ ဝါးချုံပင်အုပ် အောက်ဘက်မှ လူသံသူသံများ ထွက်လာသည်။ ထိုသူတို့ကား ကျူထရံကုန်သည်ကြီးနှင့် သူ့လူများ ဖြစ်၏။ ဝါးအခွန်အတုတ်ဖိုး ပေးချေရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝါးတို့ကို ခုတ်ယူရန် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဝါးချုံကို ဖြတ်နေကြစဉ် ကလေးငယ်၏ ငိုသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ကျူထရံကုန်သည်ကြီး ဝါးချုံပင် တစ်ဖက်နံပါးဖြင့် တက်လာ၏။

"ဟား ကလေးငယ်လေးပါလား... အို ချစ်စရာလေး... ငါနဲ့ ထိုက်လို့ ရတာပဲ"

ကာဠိမှာ အတိုင်းမသိ အံ့ဩမိရင်း သူဌေးကြီးထံမှ နောက်ထပ် အသပြာတစ်ထောင်ဖြင့် ကလေးကို ထပ်မံဝယ်ယူရဦးမည့်အရေးကို တွေးလိုက်မိ၏။

*

သူဌေးကြီး၏ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံမှုကြားမှ အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့သော ကလေးသည် သူငယ်ကြီးအရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ အမည်နာမအားဖြင့်လည်း ယောသက ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ပေပြီ။ သူဌေးကြီးကား ယောသကအပေါ်တွင် စေ့စေ့ဖြောင့်ဖြောင့် ကြည့်ရန်ပင် မစွမ်းနိုင်အောင် မုန်းတီးစက်ဆုပ် လာခဲ့၏။ အချိန်နှင့်အမျှလည်း ယောသကကို ပြန်လမ်းမရှိရာအရပ်သို့ ပို့ရန် စဉ်းစားကြံစည်နေသည်။

သူဌေးကြီးသည် ကာဠိကျွန်မကို တာဝန်ပေးတော့ဘဲ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းသာ အကြံထုတ်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ထိုတစ်နေ့သို့ တိုင်ခဲ့လေသည်။

သူဌေးကြီးသည် သူ၏ အခင်မင် အရင်းနှီးဆုံး အိုးထိန်းသည်ထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

"မိတ်ဆွေကြီး အိုးဖုတ်လုပ်ငန်း ဟန်ကျရဲ့လား"

"ဟန်ကျပါတယ် သူဌေးကြီး"

"အခု ဟိုဟာတွေက..."

"ဖုတ်ဖို့ အသင့်လုပ်ထားတဲ့ အိုးစိမ်းတွေလေ"

"ဩ မီးကျိုးတွင်းထဲ ထည့်ပြီး ဖုတ်တော့မပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘယ်တော့ ဖုတ်မှာလဲ"

"နက်ဖြန်ပဲ မှာထားသူတွေ ရှိလို့..."

သူဌေးကြီးက အသပြာထောင်ထုပ်ကို ထုတ်၍ အိုးထိန်းသည်ရှေ့မှာ တင်ထားလိုက်၏။ အိုးထိန်းသည်၏ မျက်လုံးများမှာ လိုချင်တစ်မက်သော အငွေများဖြင့် အသပြာထုပ်ကို စူးစူးကြည့်နေသည်။

"ဒီအသပြာတစ်ထောင်က... သင့်ကို ပေးဖို့..."

"ဟုတ်လား သိပ်ကောင်းတာပေါ့"

"အသပြာယူပြီး ကျုပ်အတွက်လဲ လုပ်ပေးဦးလေ"

"ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော"

သူဌေးကြီးက အိုးထိန်းသည်အား အနီးတိုးကပ်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်၏။

"ဒီမှာ နားထောင် ကျုပ်မှာ မိဘဆွေမျိုး အားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ သားဆိုးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ဒီသားဆိုးကြောင့် ညတောင် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာက နက်ဖြန် အဲဒီကောင်ကို သင့်ဆီလွှတ်လိုက်မယ်။ ရောက်လာတာနဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့သားလား မေး... ဟုတ်ပါတယ် ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာတင် တစ်ခါတည်း ကုန်ဆွဲဖမ်းချုပ် တိုက်ခန်းထဲသွင်း၊ ပဲခွပ်နဲ့ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၊ အိုးစရည်းထဲ ထည့်ပြီး အိုးဖုတ်တဲ့ မီးကျိုးတွင်းထဲ ထည့် အစဖျောက်လိုက်ပေတော့။ အခု အသပြာတစ်ထောင်က သင် သစ္စာရှိခြင်းရဲ့ စရံငွေလို့ သတ်မှတ်လိုက်။ အောင်မြင်ပြီးစီးရင် နောက်ထပ် အသပြာတွေ လာလိမ့်ဦးမယ် ကြားလား"

အိုးထိန်းသည်က သွားစေ့ပြုံးလျက်-

"စိတ်ချ စိတ်ချ... နောက်ထပ် အသပြာသာ ဆောင်ထားပေရော့ဗျာ"

*

"ယောသက လာဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဖခင်မည်းတော်"

"ငါ အိုးထိန်းသည်ကို အလုပ်တစ်ခု အပ်ထားတယ်။ မင်း အဲဒီကိုသွား၊ ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ သားပါလို့ ပြော၊ ပြီးတော့ ဖခင်ခိုင်းထားတာ အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်ပြောခိုင်းလို့ လာပါတယ်ပြော ကြားလား။ အေး... ကျွန်တော် သူဌေးကြီးသားပါ ဆိုတာကို ပြောဖို့ မမေ့နဲ့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှ သင့်ကို သူက ယုံမှာ..."

"ကောင်းပါပြီ ဖခင်"

အိုးထိန်းသည်ထံ သွားရန် ယောသက ထွက်လာခဲ့၏။ ဖခင်သူဌေးကြီး ခိုင်းစေလိုက်သော အမှုကို တာဝန်ယူရတော့မည် ဖြစ်၍ ယောသက ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည်။ တိုက်အိမ်မှ ထွက် လမ်းမအတိုင်း လျှောက်၊ လမ်းသွယ်ချိုးကွေ-

ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ဆီမှ ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

"နောင်တော် ယောသက၊ နောင်တော် ယောသက"

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညီဖြစ်သူ (သူဌေးကြီး၏ သားအရင်း)ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"နောင်တော် ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဖခင်ကြီး ခိုင်းလိုက်လို့ အိုးထိန်းသည်ဆီ သွားဖို့ပဲ ညီငယ်"

"ဖခင်က ဘာခိုင်းလိုက်တာလဲ"

"အမှာစကားလေး ပါးလိုက်တာပါကွယ်။ အဲဒါ သွားပြောရုံပါပဲ"

သူဌေးကြီးသားက အလေးအနက်ဆို၏။

"ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီအမှာစကားကို ကျွန်တော်ပဲ သွားပြောပေးမယ်။ နောင်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဒီမှာ တစ်ခုလုပ်ပေး"

"ဘယ်လို ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ"

"ဟိုမှာတွေ့လား..."

ညီငယ်က တစ်နေရာသို့ လှမ်းပြလိုက်၏။ သူနှင့်အရွယ်တူ သူငယ်ငါးယောက်၊ သူတို့ရှိရာသို့ ကြည့်နေကြသည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဝံ့ညင်းထိုးနေကြတာ၊ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကိုပဲ မဲပြီး ကစားတော့ ကျွန်တော် အခု လောင်းကြေးတွေ အတော်ရှုံးနေပြီ။ ကုန်သလောက် ရှိနေပြီ။ နောင်တော် ဝံ့ညင်းထိုး ဘယ်လောက် ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီကောင်တွေလောက်တော့ နောင်တော် အသာလေး အနိုင်ယူနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ရှုံးထားသမျှ လောင်းကြေးတွေကို ပြန်ရအောင် နောင်တော် ကစားပေးပါ။ အိုးထိန်းသည်ဆီကို ကျွန်တော် သွားပေးမယ်။ ကဲ ပြော အမှာစကားက ဘာတဲ့လဲ"

"ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညီငယ် ဖခင်ကြီးက နောင်တော့်ကို ခိုင်းလိုက်တာ သူခိုင်းတာ မလုပ်ဘူးဆိုရင် နောင်တော့်ကို အပြစ်ပေးမှာပေါ့"

"နောင်တော် အပြစ်မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ။ ဖခင်ကြီးရဲ့ အမှာစကား အိုးထိန်းသည်ဆီကို ရောက်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ နောင်တော်သာ ကျွန်တော် ရှုံးထားတဲ့ လောင်းကြေးတွေ ပြန်ရအောင် လုပ်ပေး။ ပြီးတော့

ဒီကောင်တွေဆီက အသပြာတွေကို ပြန်နိုင်အောင် ကစားပေး၊ ဂုံညင်းထိုးရာမှာ နောင်တော်လက်ကို ဒီကောင်တွေ တစ်ကောင်မှ မယှဉ်သာဘူး ကျွန်တော်သိတယ်။ ညီငယ် တောင်းပန်ပါတယ် နောင်တော်ရယ်။ မခံချင်လွန်းလို့ပါ နော်"

ညီငယ်ကို ချစ်လည်း ချစ်၊ အမြဲတစေလည်း အလိုလိုက်ခဲ့လေရာ ယောသက ငြင်းရန် အခက်ကြုံနေ၏။

"ကဲပါ နောင်တော်ရယ်။ အမှာစကားက ဘာတဲ့လဲ ညီငယ် အခုပဲ သွားပါမယ်"

"အင်း အထွေအထူး မခက်ပါဘူးကွယ်။ ကျွန်တော် သူဌေးကြီးရဲ့ သားပါ။ ဖခင်ကြီး ခိုင်းထားတာကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်ပြောခိုင်းလို့ လာပါတယ် ဒါပဲ"

"ရပြီ နောင်တော် ရော့ ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိုးဂုံညင်း၊ သွားကစားတော့ ကျွန်တော်လဲ အခုပဲ ပြေးပြောလိုက်မယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ ဟိုကောင်တွေ အားလုံးရုံးတဲ့ လောင်းကြေးအနိုင်တွေ ယူတော့မယ်... သွားပြီ နောင်တော်ရေ"

ညီငယ် ပြေးထွက်သွား၏။ ယောသကလည်း ဂုံညင်းခိုင်းဆီ လာခဲ့၏။

တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ယောသက နိုင်သည်။ ညီငယ်ရုံးထားသော လောင်းကြေးများ အားလုံး ပြန်ရသည့်အပြင် အနိုင်ပင် ပေါ်နေချေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် အိုးထိန်းသည်ထံ ညီငယ် ရောက်သွားသည်။

"ကျွန်တော် သူဌေးကြီး သားပါ။ ဖခင်ကြီး ခိုင်းထားတာကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးဖို့ လွှတ်ပြောခိုင်းလို့ လာပါတယ်"

အိုးထိန်းသည် မျက်နှာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာ၏။

"အေး အေး အမြန်ဆုံး ဟုတ်လား၊ အခုပဲ ပြီးစေမယ်... လာကွ... အထဲဝင်"

အိုးထိန်းသည်၏ အတွေးထဲတွင် သူဌေးကြီးထံမှ နောက်ထပ်ရမည့် အသပြာထုပ်တွေကို မြင်ယောင်နေချိန်၌ ယောသက လက်ထဲမှာလည်း ဂုံညင်းလောင်းကြေး အနိုင်များကို ဆုပ်မိထားပေပြီ။

အိုးထိန်းသည်၏ မီးကျိုးတွင်းသည် တဟဲဟဲ တောက်လောင်လျက်...

*

သားရင်း သေဆုံးခြင်းကြောင့် လောင်မြိုက်သော ပရိဒေဝမီးတောက်တို့သည် သူဌေးကြီး၏ အမုန်းအာယာတ လောင်စာကို ထပ်မံဝါးမျိုပြန်၏။ ထိုအခါ ယောသကကို သတ်မယ် ဟူသော မီးအလှုံတို့က ပို၍သာ အရှိန်ပြင်းလာကြပြန်သည်။ အချိန်နှင့်အမျှ ယောသကအား သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ရေးကိုသာ စဉ်းစားကြံဆနေသော သူဌေးကြီးသည် နောက်ဆုံးရသော အစီအမံကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်လေသည်။

"ဟေ့ကောင် ယောသက လာစမ်း"

ယောသကမှာ ညီဖြစ်သူ အိုးထိန်းသည်ထံ သွားခဲ့ပြီးနောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသောကြောင့် ပူဆွေးနေရာမှ သူဌေးကြီးရှေ့တွင် နူးထောက်ထိုင်လိုက်ရ၏။

"ရှေ့ ဟောဒီ ပေချပ်ကို ယူသွား... တစ်နေ့ခင်းလောက် ခရီးသွား အရှေ့မြောက်အရပ်မှာ ပထမဆုံး ကောသမ္မိသူဌေးကြီးဆိုရင် တစ်ရွာလုံး သိတယ်။ သူ့ကို ဒီပေချပ် ပေးလိုက် ဒါပဲ"

"ကောင်းပါပြီ ဖခင်ကြီး... ဒါ... ဒါပေမဲ့"

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"တစ်နေ့ခင်း ခရီးဆိုတော့ ကျွန်တော် လမ်းမှာ စားစရာ ရိက္ခာကလေး..."

"ရိက္ခာထုပ် ယူသွားစရာ မလိုဘူး။ မင်း ဒီကနေ သွားရင် အရှေ့စူးစူးသွား မြောက်အရပ်ကို မချိုးခင် ထောင့်မှာ ရွာတစ်ရွာ ရှိတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ငါ့မိတ်ဆွေ သူဌေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ သူဌေးအိမ်မှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး နေ့လယ်စာ ဝင်စားပြီးမှ ဟိုရွာကို ဆက်ထွက်၊ ကြားလား"

"ကောင်းပါပြီ ဖခင်ကြီး"

"ရော ဒီပေချုပ်ကို ယူသွား၊ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် လက်ထဲထည့်"

စာပေပညာမတတ်၊ အက္ခရာကိုမျှ မသိသော ယောသကအဖို့ သူဌေးကြီးပေးလိုက်သော ပေချုပ်ပေါ်မှ စာလုံးများကိုလည်း မသိနိုင်ချေ။ သူဌေးကြီး ရေးလိုက်သည့် စာကား-

*မိတ်ဆွေ ယခုစာယူလာသူသည် ငါ၏ ယုတ်မာလှစွာသော သားမိုက်ဖြစ်၏။
ငါ့အသက်ကိုပင် ရန်ရှာနေသူ ဖြစ်၏။ သင်းအား ကိစ္စတုံး စီရင်၍ မစင်တွင်းသို့
ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ ဤအမှုအတွက် သင် အကျိုးထူးများစွာ ခံစားရရှိစေမည်။*

ကောသမ္မိသူဌေးကြီး

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

နေမွန်းတိမ်းစတွင် ယောသကသည် လမ်းခုလတ်ရှိ ရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ နေပြင်းပြင်းခရီးကို ခြေကျင်လာခဲ့ရသဖြင့် ယောသကသည် မောပန်းနွမ်းနယ်ရုံမက ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်လည်း ရှိနေသည်။ သူဌေးကြီး မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ထိုရွာသို့ ဝင်၍ သူဌေးအိမ်သို့ အရောက်သွားခဲ့၏။

သူဌေးကတော်သည် အိမ်၏ လေသာဝရံတာအရိပ်မှနေ၍ ယောသကကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်သည့် ထိုခဏမှာပင် သူဌေးကတော်သည် ယောသကအပေါ်၌ သားအရင်းနယ် ချစ်ခင်သနားစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယောသက ဝင်းတံခါးအပြင်၌ ရပ်နေသည်ကို အတွင်းသို့ ဝင်စေခဲ့ပြီးနောက် သူဌေးကတော်က မေးသည်။

"သားမောင် နေပူကျဲတဲ ခရီးမှာ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကို သွားမလို့ပါလဲ"

"ကောသမ္မိက လာခဲ့ပါတယ် မိခင်၊ ဒီကနေပြီး မြောက်စူးစူးကို သွားရပါဦးမယ်။ လမ်းခုလတ်မှာ ဟောဒီရွာဝင်ပြီး နေ့လယ်စာ စားလို့ ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးက မှာလိုက်လို့ပါ"

"မောင့်ဖခင်က ဘယ်သူပါလိမ့်ကွယ်"

"ကောသမ္မိ သူဌေးကြီးပါ ခင်ဗျာ"

"ဪ ယောသကဆိုတာ အမောင်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

သူဌေးကတော်သည် ဘဝဘဝမှ ရေစက်ကြောင့် သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ယောသကအပေါ် သနားချစ်ခင်မိလေရာ...။

"အိုး... ဟဲ့... ဟဲ့... တစ်ယောက်ယောက် မရှိကြဘူးလား။ လာကြစမ်း ဟောဒီ လူကလေးအတွက် နေ့လယ်စာ ပြင်စမ်း။ အို နေဦး နေ့လယ်စာ မစားခင် သူ့ရေမိုးသန့်စင်ဖို့ လိုတယ်။ နေပူကြီးထဲက လာရတာဆိုတော့ အင်း အရိပ်အာဝါသမှာ ခေတ္တအပူငြိမ်းစေဦး။ ပြီးမှ ခြေဆေး ကိုယ်လက်သန့်စင်... ဟဲ့ တစ်ယောက်ယောက် လာစမ်းလို့ ပြောနေတယ်လေ"

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်မ အစေခံတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

"ဟေ့ မင်းလာစမ်း၊ မင်းအခု ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"အရှင်မသမီး သခင်မလေး ခိုင်းလိုက်လို့ ဈေးသွားမလို့ပါ အရှင်မ"

"အို ငါ့သမီးခိုင်းတာ ခဏထားဦး၊ ဘယ်သူမှလဲ မအားကြဘူး။ မင်းပဲ လုပ်စမ်း၊ အင်ပျဉ်ခင်း၊ ခြေဆေးဖို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ ရေအိုးပြင်စမ်း၊ ရေဆေးပြီး လိမ်းဖို့ဆီလဲ အသင့်ပြင်၊ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ တစ်ယောက်ပြင်စမ်း... ငါခိုင်းတာတွေ အရင်လုပ်ပြီးမှ သင့်သခင်မလေး စေလွှတ်တဲ့ ကိစ္စလုပ်"

*

သူဌေးကတော် ခိုင်းသည်များကို လုပ်ပြီးမှ ကျွန်မ အစေခံ ဈေးသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကြာမြင့်နောက်ကျစွာ ဈေးမှ ပြန်လာရလေသည်။

သူဌေးသမီးကား ခိုင်းလိုက်သော ကျွန်မ နောက်ကျစွာ ပြန်လာသဖြင့် ကြိမ်းမောင်း၏။

"ဒီလောက် ကြာရအောင် နင်ဘယ်သွားနေသလဲ ဟင်"

"သခင်မလေး စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့။ အရှင်မကြီး ခိုင်းတာ လုပ်နေရပါတယ်"

"ငါ့မိခင်က ဘာခိုင်းထားလို့လဲ"

"ကောသမ္မိက သူဌေးကြီးသား ယောသကဆိုတဲ့ လုလင်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ သူ့အတွက် ရေဆေးအင်ပျဉ်နဲ့ နေ့လယ်စာ ပြင်ဆင်ပေးနေရပါတယ်"

"ဘယ်သူ... ယောသကတဲ့လား"

ကြာဖြူ ကြာနီစသော ဥပ္ပလာကြာသည်လည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ပဒုမ္မာကြာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ရေ၌ ဖြစ်လတ်၍ ရေနှင့် ညွတ်ပျောင်း နှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကို အခြေခံ ပေါက်ဖွားသကဲ့သို့ပင် ချစ်ခြင်းတည်းဟူသောအရာ ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်၊ အတိတ်ကာလ ရှေးဘဝ၌ ချစ်ခင်လှစွာ မကွာ နေဖူးကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဤအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်ချေသည်။

*(ပုဗ္ဗေ၊ သန္တီဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန် ဟိတေန ဝါ။
ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံ ယထောဒကော။)
(ဒုကနိပါတ် သာကောတဇာတ်)*

ယောသက ဟူသော အမည်ကို ကြားလျှင်ကြားချင်းမှာပင် ချစ်ခြင်းသည် သူဌေးသမီး၏ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီသို့ ခိုက်၍ တည်ခဲ့လေပြီ။

"သူ အခု ဘယ်မှာလဲ"

"အရှင်မကြီး အမိန့်နဲ့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ခုတင်ညောင်စောင်းမှာ လျောင်းပြီး အနားယူနေပါတယ် သခင်မလေး"

"သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါလာသလဲ"

"အထွေအထူး မပါပါဘူး သခင်မလေး၊ အဲ ပေစာတစ်ချပ်ကိုပဲ ပုဆိုးစွန်းမှာ ချည်ထားပါတယ်။ အတော်အရေးကြီးတဲ့ ပေစာချပ်နဲ့ တူပါတယ်။ အသေအချာကို သယ်ဆောင်လာတာပါ"

"ဟုတ်လား ကဲ သွားသွား လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေတော့"

ထို့နောက် သူဌေးသမီးသည် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်တစ်ခုဖြင့် စွန့်စားလှုပ်ရှားလေသည်။ သီးသန့်နေထိုင်ရာ ပြဿာဒိထက်မှ တိတ်တဆိတ်ဆင်းကာ မိဘများနှင့်တကွ အစေခံများပါ မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်လျက် ယောသက နားနေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ယောသကကား မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ အိပ်မောကျနေပေပြီ။

သူဌေးသမီးက ယောသက၏ ပုဆိုးစွန်းတွင် ချည်နှောင်ထားသော ပေစာချပ်ကို သတိကြီးစွာ ဖြုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေသော ယောသကကို ခဏတာမျှ ငေးငိုင်းစူးစိုက်ကြည့်၏။ ကြည့်ရင်းမှ မိမိကိုယ် မိမိ ရှက်စနိုးဖြင့် အကြည့်လွှဲပြန်၏။ ထို့နောက် ပေစာချပ်ကို ယူ၍ မိမိတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ တံခါးကို အလုံအခြုံပိတ်လျက်-

"ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးတဲ့ ပေစာလဲ မသိဘူး။ သူ့မှာ တခြားဘာပစ္စည်းမှလဲ မပါဘူး။ ဒီပေစာချပ်ကိုပဲ အသဲအမဲ ယူလာပြီး ထိန်းသိမ်းထားလိုက်တာ မှန်း ဘာတွေ ရေးထားသလဲ"

ဖတ်ရင်းဖြင့် လက်ထဲမှ ပေစာချပ် လွတ်ကျသွားမတတ်ပင်။

"အလိုလေး ကိုယ့်ကို သေတွင်းထဲပို့မယ့် ပေစာချပ်ကိုပဲ အသေအချာ သိမ်းဆည်းယူဆောင် လာရသတဲ့လား ယောသကရယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး ကျွန်မ ဖတ်မိပေလို့သာပေါ့။ အို ရှင် ဒီအိမ်မှာ တစ်ထောက်နားလိုက်တာဟာ အသက်ရှင်ဖို့ ဖြစ်လာတာပါလား"

သူဌေးသမီးသည် ပေစာချပ်ကို အပိုင်းပိုင်း ဖျက်ဆီး၍ မီးတင်ရှို့လိုက်၏။ ထို့နောက် ပေစာချပ် အသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလျက် ကညစ်တံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူဌေးသမီး ရေးလိုက်သည်မှာ-

မိတ်ဆွေ ယခု စာယူလာသူသည် ငါ၏သား ယောသက ဖြစ်၏။ ငါ့သားအား ငါ့အပိုင်ရွာတစ်ရာမှ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာကာရကို ယူဆောင်ပါစေ။ ထို့နောက် ရွာနေ ငါ့မိတ်ဆွေ သူဌေး၏ သမီးနှင့် ထိမ်းမြားဆောင်နှင်းလေ။ ထိုရွာ၌ပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ရန် ဘုံခုနစ်ဆင့်အိမ်ကို ဆောက်လုပ်၊ တံတိုင်းဝန်းရံ၊ အစောင့်အရှောက် အလုပ်အကျွေး ပြည့်စုံစွာ စီမံပါလေ။ ထိုသို့ ပြုဖွယ်ခပ်သိမ်းကို ပြုပြီးသည်နောက် ပြုပြီးကြောင်း ငါ့ထံ အကြောင်းကြားပါလေ။ မိတ်ဆွေအား ငါ ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်ပေးကမ်းပါမည်။

သူဌေးသမီးသည် အသစ် ရေးထားသော ပေစာချပ်ကို ယောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ ချည်နှောင်ပေးလိုက်လေသည်။

*

သူဌေးသမီး အသစ်ထပ်မံ ရေးလိုက်သော ပေစာချပ်ပါ အကြောင်းအရာအတိုင်း အစစအရာရာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သူဌေးကြီး၏ မိတ်ဆွေကလည်း ပေစာတွင် မှာကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပြီးကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်သည်။ သူဌေးကြီးကား ပြန်ကြားလွှာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီလျက် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ပြိုက်ပြိုက်ကျလာလေသည်။ ဒေါမနုဿနှင့် ဒေါသတို့ လောင်မြိုက်ခြင်းဖြင့် သူဌေးကြီးသည် ကတုန်ကယင် မြည်တမ်း၏။

"ငါ ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ ငါမခိုင်းတာတွေ အကုန်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ သင်းက မသေတုအပြင် ဇနပုဒ်သူဌေးသမီးနဲ့ လက်ဆက် အတင့်အတယ် ဖြစ် အလိုလေး... တကယ် သေဆုံးခဲ့ရတာက ငါ့သားအရင်း..."

သောက ပရိဒေဝသည် သူဌေးကြီး၏ ဝမ်းတွင်းနုလုံးသားကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ရုပ်ခန္ဓာသည် မကောင်းသော စေတသိက်များ၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကြောင့် ဖောက်ပြန်ယိုယွင်းသွားသည်။ သူဌေးကြီး၌ အားကြီးသော ဝမ်းပျက်ဝမ်းလားခြင်း ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ယောသက၏ ဇနီး သူဌေးသမီးသည် ရှေ့ရေးနောင်ရေး မျှော်တွေးလျက် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော အခြေအနေများကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေ၏။ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတစ်ယောက်အား ခေါ်၍ သူဌေးသမီးက မှာကြားသည်။

"ငါတို့ရဲ့ ယောက္ခမ ကောသမ္မိသူဌေးကြီးဆီက လွတ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် လာရင် ငါ့ကို အဦးဆုံးပြော၊ ငါနဲ့သာ အဦးဆုံး တွေ့ပစေ၊ ငါ့ခင်ပွန်း ယောသက မသိစေနဲ့၊ သူနဲ့ မတွေ့စေနဲ့။"

သူဌေးသမီး ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ကောသမ္မိသူဌေးကြီး လွတ်လိုက်သော လူရောက်လာသည်။ လူယုံကလည်း မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ရောက်လာသူကို သူဌေးသမီးထံ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

"ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စရှိပါသလဲ... အမောင်"

"ကောသမ္မိ သူဌေးကြီးဟာ အတော်လေး မမာမကျန်း ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့သား ယောသကကို အလွန်တွေ့ချင်နေပါတယ် အရှင်မ"

"ဟုတ်ပေတာပေါ့... အမိအဘများ မကျန်းမာရင် သားသမီးကို တွေ့လိုပေတာပေါ့။ ဘယ်လို အကြောင်းထူးများ မှာလိုက်သေးသလဲ"

"သူဌေးကြီးနှုတ်က မြည်တမ်းနေတာတော့ ကြားမိပါတယ်။ ငါမသေခင် ငါ့သား ယောသကကို အရပ်ရပ် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အမွေပေးခဲ့ချင်တယ်လို့... ရေရွတ်ပါတယ်"

သူဌေးသမီးက စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ကောသမ္မိသူဌေးကြီး၏ စကားသည် ပြောင်းပြန်အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားပေသည်။

"အခု သူဌေးကြီးက အတော်လေး မမာမကျန်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ အစာအာဟာရများကော ဝင်ရဲ့လား။ လှုပ်နိုင်ရှားနိုင် ခွန်အားကော ရှိရဲ့လား အမောင်"

"အခုနေတော့ အစာလဲ ဝင်ပါသေးတယ်။ လှုပ်နိုင်ရှားနိုင်လဲ ရှိပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ အမောင်၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း ယောသက သူဌေးက ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ်အမှုနဲ့ အလွန်ပဲ အလုပ်များပါတယ်။ သူ့ဖခင်ကြီးဆီ သွားနိုင်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အခုနေတော့ အမောင် ဒီမှာပဲ အနားယူရင်း တည်းခိုနေပါဦး အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် စီမံပေးပါမယ်။ ကောသမ္မိကို မပြန်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်မ စေလွှတ်မှပဲ ပြန်စေချင်ပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်မ"

ဤသို့ဖြင့် သူဌေးကြီး စေလွှတ်လိုက်သော သူကို သူဌေးသမီးသည် ပြန်မလွှတ်ဘဲ ဇနပုဒ်မှာပင် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထား၏။

ကောသမ္မိသူဌေးကြီးကား လွတ်လိုက်သူလည်း ပြန်မလာ။ ယောသကလည်း မပေါ်လာသဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ သူဌေးသမီးကလည်း ထိုဒုတိယလူကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထားကာ ပြန်မလွတ်ဘဲ ခေါ်ထားပြန်သည်။ သို့ဖြင့် တတိယမြောက်လူကို လွှတ်ပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကောသမ္မိသူဌေးကြီး၏ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလားရောဂါမှာ အသည်းအသန် ဖြစ်နေပေပြီ။

တတိယမြောက်လူက ပြော၏။

"အရှင်မ အခုဆိုရင် သူဌေးကြီးမှ တစ်ခုသော အညစ်အကြေးအိုးကို သွင်း၊ တစ်ခုသော အိုးကိုထုတ်နဲ့ တစ်ခွက်ဝင် တစ်ခွက်ထွက် ဖြစ်နေပါပြီ။ အစာအာဟာရလဲ မဝင်တော့ပါ။ သေမယ့်ရက် လက်ချိုးရေတွက်ပြီး စောင့်နေရပါပြီ"

သူဌေးသမီးက ယခုအချိန်သည် သွားဖို့တန်သင့်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ယောသကအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ ယောသကလည်း ဖခင်တည်းဟူသော သံယောဇဉ်ဖြင့် ချက်ချင်းပင် သွားရန် စီမံလေသည်။

"ချစ်နမ တို့များပိုင်စားရာ ရွာတစ်ရာက ထွက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ယူသွားကြမယ်။ ဖခင်ကြီးကို ပူဇော်ကြမယ်"

ရွာတစ်ရာထွက် ပဏ္ဏာများကို လှည်းတန်းဖြင့်တိုက်၍ ထွက်ခဲ့ကြပြီးမှ သူဌေးသမီးက အကြံပြုသည်။
"အမောင် အမောင့်ဖခင်ကြီးဟာ နေ့လား ညလား မသိ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီပဏ္ဏာလှည်းတွေနဲ့ သွားနေရရင် ခရီးဖင့်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ချည်း အမြန်ရောက်အောင် သွားနှင့်ရအောင်"
"အေး ဟုတ်တယ် မင်းနှစ်သက်သလိုသာ စီမံပေတော့"

ပဏ္ဏာလှည်းများကို သူဌေးသမီးက မိဘအိမ်သို့ ပို့စေလိုက်၏။
"အမောင် ကောသမ္မိ ဖခင်ကြီးဆီရောက်ရင် အမောင်က ဖခင်ကြီးရဲ့ အိပ်ရာခြေရင်းနံပါးမှာ ထိုင်ပါ။ ကျွန်မက ခေါင်းရင်းနံပါးမှာ နေရာယူပါမယ်"
"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို နေရာခွဲယူမှာလဲ နမ"
"ဖခင်ကြီးက အမောင့်ကို တစ်ခုခု အမှာစကား မှာကြားချင်တယ် ဆိုပါစို့။ အမောင်က ခေါင်းရင်းနံပါးမှာ ထိုင်နေရင် ဖခင်ကြီးမှာ ဦးခေါင်းကို လှန်ပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ လှုပ်ရှားရလိမ့်မယ်။ သူ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အမောင့်ကို အရိပ်အခြည်ပြနိုင်အောင်၊ အမောင်က သူမြင်သာ ခေါ်သာတဲ့ ခြေရင်းဘက်နံပါးမှာ ရှိနေသင့်တယ်လေ"
"အေး အေး ဟုတ်ပေသား"

*

ကောသမ္မိ သူဌေးကြီးကား ရောဂါ၏ အကျွမ်းဆုံး ဝေဒနာအဆင့်ဖြင့် မလှုပ်မယှက် အိပ်ရာထက်တွင် လှဲနေရပြီ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံစားနေရရင်းမှာပင် စိတ်ထဲမှလည်း 'သင်းကို ငါသတ်တာ သင်းမသေ၊ ငါ့သားအရင်းသာ သေရတယ်' ဟူသော ပရိဒေဝကလည်း လောင်မြိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ယောသကသည် ခြေရင်းနံပါးတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ သူဌေးသမီးက ခေါင်းရင်းနံပါးတွင် နေရာယူသည်။

ခြေအစုံကို ဆုပ်၍ပြုစုနေသော အမှုလုပ်က ယောသကရောက်ရှိကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သူဌေးကြီးသည် ချည့်နဲ့စွာ မျက်ခွံကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ယောသကကို မြင်သောအခါ ရင်၌ မီးစထိုးသကဲ့သို့ အမုန်းအာယာတတို့ ပူလောင်ပြန်သည်။

သူဌေးကြီးက မသဲမကွဲ ရေရွတ်၏။

"စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် လာစမ်း"

"ရှိပါတယ် သူဌေးကြီး"

"ငါ့မှာ အခု အရပ်ရပ် ပိုင်ဆိုင်မှု ဘယ်လောက် ရှိသေးသလဲ"

"ရွှေငွေဥစ္စာချည်း ကုဋေလေးဆယ် ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အဆောက်အဦ လယ်ယာ၊ ကျွဲနွား ယာဉ်ရထားက..."

စာရင်းကိုင်အမှုဆောင်က အရေအတွက်များကို တစ်ခုချင်း ပြောပြရ၏။ သူဌေးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများ ရွရွလှုပ်လေသည်။

မိမိတလျှောက်လုံး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သော်လည်း အသက်မသေဘဲ ဇနပုဒ်သူဌေးသမီးနှင့် အကြောင်းပါ၍ သူဌေးလေးဖြစ်နေသူ ယောသက၊ ရန်သူတော် ယောသက သင်းကို ငါပိုင်သမျှ အဲဒီ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေထဲက တစ်ပြားတစ်ချပ်၊ တစ်ကွက်တစ်စီး၊ တစ်ကောင်တစ်ရှဉ်းမှ မပေးဘူးဟု အားပါးတရ ပြောဆိုကာ မိမိ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကလဲ့စားချေလိုက်မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသော အသံကို လည်ချောင်းထဲမှ ကြိုးစားထုတ်ယူလိုက်၏။

သို့သော် သူဌေးကြီး နှုတ်မှ တကယ်ထွက်လာသည်ကား-

"ငါပိုင် ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ယောသကကို ပေးတယ်"

ဟူ၍ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူဌေးကြီးထံမှ ထိုစကားလုံး ထွက်ကျလာသည်နှင့် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် နေရာယူထားသော သူဌေးသမီးသည် ဆံပင်များကို ဖရိုဖရဲ ဖြန့်ချလိုက်ကာ သူဌေးကြီး၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လှဲချပစ်တင်တိုးဝှေ့ရင်း နှုတ်မှလည်း ပူဆွေးလောင်မြိုက်စွာ မြည်တမ်းလိုက်၏။

"အို... ဖခင် သူဌေးကြီးရဲ့ ယောသကကို ပစ္စည်းတွေ အားလုံး အမွေပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါသေးသကော... ဖခင်ကြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကြည့်ပြီး သမီးတို့ ရင်မှာ မီးတောက်ရပါပေကော..."

ငိုကြွေးမြည်တမ်းရင်း နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုကာ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် တိုးဝှေ့သဖြင့် သူဌေးကြီးမှာ မိန်းမောလျက်ပင် နောက်ထပ် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုနိုင်ဖြစ်သွား၏။

စင်စစ်ကား သူဌေးသမီးသည် သူဌေးကြီး နောက်ထပ်စကား မဆိုနိုင်ရန် ဥပါယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ 'ယောသကအား ပစ္စည်းအားလုံး ပေးခဲ့ပြီ' ဟု ဆိုခဲ့သော စကားကို နောက်ထပ်စကားဖြင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲ၍ မဆိုနိုင်ရန်အတွက် အခွင့်အရေးကို အရအမီ ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူဌေးကြီးလည်း အနိစ္စရောက်သွားလေသည်။

*

ဥစ္စာစည်းစိမ် ရာထူးဌာနန္တရဆိုင်ရာ အမွေဆက်ခံမှု အစဉ်အလာအရ ယောသကသည် ကွယ်လွန်သူ သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားအဖြစ် အလုံးစုံသော ပစ္စည်းတို့ကို ဆက်ခံသိမ်းပိုက်ရန်သာ ရှိ၏။ သို့သော် ကောသမ္မိ၏ ဥပဒေစည်းမျဉ်းအရ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ဆက်ခံသူအား မင်းမိန့်ဖြင့် ထုတ်ပြန်ချီးမြှောက်မှသာ စည်းစိမ်ရာထူး ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အခိုင်အမာ ဖြစ်လာရပေမည်။

သူဌေးကြီး၏ ဈာပနကိစ္စများ ပြီးစီးခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဥတေနမင်းကြီးက ယောသကကို ဆင့်ခေါ်လေသည်။ ယောသက အခစားဝင်သည်။ ထိုနေ့အချိန်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွားသဖြင့် မင်းရင်ပြင်သည် မိုးရေတို့ဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ် လှမ်းပြည့်နေ၏။ ယောသကသည် ထိုရေပြင် ရေအိုင်တို့ကို ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်ကာ နန်းဆောင်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ယောသက ထိုသို့လာရောက်နေခြင်းကို ဥတေနမင်းကြီးက လေသာပြတင်းမှ လှမ်း၍ မြင်နေရ၏။

ရှေ့တော်သို့ အခစားရောက်လာသောအခါ ဥတေနမင်းကြီးက မိန့်သည်။
"အမောင် ယောသက ဖခင်သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ခိုကိုးရာမဲ့ မဖြစ်လေနဲ့၊ ဖခင်ရဲ့ အမွေဖြစ်တဲ့ သူဌေးရာထူးကို သင့်အား ငါပေးသနားတော်မူမယ်... စိတ်အေးအေးနေ မောင်မင်း..."

ယောသကသည် မင်းကြီးအား အရိုအသေပြုလိုက်၏။ ဥတေနမင်းကြီး ထိုခဏ၌ သတိပြုလိုက်မိသည်မှာ ယောသက၏ သိသိသာသာ ထူးခြားသော အမူအရာပင် ဖြစ်သည်။ သူဌေးရာထူးကို ပေးသနားတော် မူမည်ဟု ပြောလိုက်သည့်ခဏမှာပင် ယောသကသည် သိသာစွာ တည်ငြိမ်လေးနက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ယောသက ရှေ့တော်မှောက်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဥတေနမင်းကြီးက လေသာပြတင်းမှပင် ယောသက၏ အပြန်ကို လှမ်း၍ ရှုစားလိုက်သည်။ စောစောကလောက် မိုးသည်းထန်ခြင်း မရှိတော့သော်လည်း မင်းရင်ပြင်ဝယ် ရေအိုင်ရေကွက်များမှာ ပြည့်ဖြိုးဆဲပင် ရှိ၏။

မင်းကြီး လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ယောသက၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အခစားဝင်ရန် နန်းတော်သို့ လာခဲ့စဉ် အလာခရီးတွင် ယောသကသည် ရေအိုင်ရေကွက်များကို ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့ပေသည်။ ယခု အပြန်ခရီးတွင်ကား ယောသကသည် ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်ခြင်း မပြုသည်ကိုသာမက၊ ရေအိုင်ရေကွက်များကို ပကတိသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်း၍လျှောက်သွား၏။

ဥတေနမင်းကြီးက မင်းချင်းများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
"ယောသကကို ပြန်ခေါ်လိုက်ကြ"
ယောသက ပြန်ရောက်လာ၏။
"ယောသက အသင်ဟာ ငါ့ထံလာခဲ့စဉ်က ရေအိုင်များကို ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်လာခဲ့တယ်။ ယခု အပြန်ခရီးမှာတော့ ရေအိုင်များကို ဆင်းသက်နင်းဖြတ်ပြန်သွားတယ်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ပြောင်းလဲခြားနားသလဲ"

ယောသက တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ လျှောက်၏။

"အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး အရှင့်ထံ အစားဝင်ရန် လာခဲ့စဉ်က ယောသကသည် သူငယ်လုလင်တို့ဘဝဖြင့် ရေအိုင်များကို ခုန်လွှားဖြတ်ကျော် ဆော့ကစားအလေ့နဲ့ လာခဲ့ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ထံမှ ဖခင်ကြီးအမွေ သူဌေးရာထူးကို ပေးသနားတော်မူမယ်ဆိုသော အမိန့်တော်မှတ် ဝန်ခံတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင့်ရဲ့ အမိန့်စကားအရ သူဌေးရာထူး ဆက်ခံရတော့မယ့်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးသူငယ် လုလင်တို့သဘာဝ ခုန်လွှားဖြတ်ကျော် ဆော့ကစားဖို့ မသင့်တော်တော့ပါ။ တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော သဘောကို ဆောင်ရပါတော့မယ်။"

မင်းမိန့်နဲ့ ရာထူးဆက်ခံရမည့် သူများသည် လျှပ်ပေါ်သောအမှုအကျင့်ကို ဆောင်ဖို့ မထိုက်ပါ အရှင်မင်းကြီး" ဥတေနမင်းကြီး အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်ခြိုက်သွား၏။ ရာထူးဌာနန္တရ မရသေး။ ဆက်ခံရစေမည်ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဉာဏ်ပညာ သတိနှင့် ယှဉ်၍ တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်ပေးသည်ဟု သဘောကျသွားသည်။

"ယောသက ယခုပင် သင့်အား ငါ သူဌေးရာထူးဌာနန္တရကို ပေးအပ်ဆောင်နှင်းပြီး အလုံးစုံ တစ်ရာစီ တစ်ရာစီသော ဆုတော်လာဘ်တော်များကိုပါ ပေးသနားတော်မူလိုက်ပြီ"

*

ကောသမ္မိသူဌေး ယောသကသည် တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် တင့်တယ်စွာသော ရထားကို စီးနင်းကာ မြို့ကို လက်ျာရစ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုတတ်သည်။ ထိုသို့ လှည့်လည်လေတိုင်း ယောသက၏ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သော အတွေးများ ဝင်ရောက်လာတတ်၏။ မိမိဆင်မြန်းထားသော ဝတ်စုံ၊ မိမိစီးနင်းသော ရထား၊ ယုတ်စွအဆုံး ရထားကို မောင်းနှင်သော ရထားထိန်း၏ ဝတ်စုံသည်ပင် အတင့်အတယ်ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မြို့လက်ျာရစ်လှည့်လည်ကြည့်ရှုချိန်တွင် ကြည့်လေရာတိုင်းသည် တုန်လှုပ်နေဟန်၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လက်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်မလာဘဲ တုန်လှုပ်သော စိတ်ခံစားမှုဝင်လေဟန် ဖြစ်ပေါ်ရသနည်း။ ထိုအခြင်းအရာကို ယောသက သူဌေး ကြံဆတွေးတော၍ မရချေ။

ထိုအချိန်တွင် ယောသက၏ ဇနီး သူဌေးကတော်နှင့် ယခင် ကောသမ္မိသူဌေးကြီး၏ လက်စွဲကျွန်ယုံ ကျွန်မ ကာဠိတို့သည်လည်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုကြခြင်းဖြင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော အဖြစ်ကို ရရှိနေကြ၏။

သူဌေးကတော်ကလည်း ယောသကကို ဘယ်သို့ အသက်ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်မ ကာဠိကလည်း သူဌေးကြီးက ယောသကကို ငယ်စဉ်မှစပြီး အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံ၊ သူဌေးကြီးကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထိုလုပ်ကြံမှုများတွင် မိမိပါဝင်ခဲ့ရပုံ၊ သို့သော် ယောသက လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရပုံများကို နှစ်ရှည်လများ မျိုသိပ်ဖုံးဖိထားရာမှ ဖွင့်အန် ပြောဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ယောသကသူဌေးသည် ရထားဖြင့် မြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာမှ စံအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ယခင်ယခင်အခါများအတိုင်းပင် မိမိကြည့်ရှုလေရာ၌ တုန်လှုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်သဖြင့် ယောသကသည် စိတ်လက်လေးလံညစ်ညူးစွာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူဌေးကတော်သည် ယောသကကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဪ ငါချစ်ခင်နှစ်သက်ရသော ငါ၏ ခင်ပွန်းမှာ ငါ့ကို အမှီပြု၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ရပေသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကြည်နူးစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ယောသကကား မိမိမှာ စိတ်နှလုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေရပြီး ဇနီးမှာကား ပြုံးရွှင်နေနိုင်ပါပေသည်ဟု တွေးကာ "ရှင်မ ဘာကြောင့် ပြုံးရွှင်နေသလဲ" ဟု မေးလိုက်သည်။ သူဌေးကတော်က ပြုံးရွှင်စရာအကြောင်းရှိနေ၍ ပြုံးပါသည်ဟုသာ ဖြေလိုက်သည်။

"အဲဒီအကြောင်းက ဘာလဲ၊ မင်း ငါ့ကို မြင်တာနဲ့ ပြုံးလိုက်တာကို ငါသတိထားမိတယ်။ ပြောစမ်း ရှင်မ ဘာကြောင့် ပြုံးသလဲ"

"မပြောပါရစေနဲ့ အရှင်၊ ခိုင်လုံသော အကြောင်းကြောင့် ပြုံးတယ်လို့သာ မှတ်ပါ"

စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ်နေသော ယောသကသည် အမျက်ဒေါသ ထွက်လာပြီး သန်လျက်ကိုပင် ဆွဲထုတ်သည်အထိ ပေါက်ကွဲသွား၏။

"ရှင်မ မင်း မပြောဘူးဆိုရင် မင်းကိုယ်ခန္ဓာ နှစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီ မှတ်"

ယောသက ဤမျှတင်းမာပြင်းထန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသော ဇနီးသည်မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရင်းကပင် ဤအရာမှ ဖွင့်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

"ကောင်းပြီ အရှင် ပြောပြပါမယ်။ အရှင် အခုလို ပိုင်ဆိုင်ခံစားစံစားနေတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာအတိုင်းအရှည်ဟာ ကျွန်မကို အစွဲပြု အမှီပြုပြီး ရရှိပေတာပဲလို့ တွေးပြီး ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိခြင်းပါ"

"ဘယ်လို မင်းကို အမှီပြုပြီး ရရှိတယ် ဟုတ်စ၊ ရှင်မ မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ့ဖခင် သူဌေးကြီးက အမွေပေးခဲ့လို့ ငါ သူဌေးရာထူးဆက်ခံခဲ့ရတာ ကောသမ္မိတစ်ပြည်လုံး အသိမဟုတ်လား"

"အရှင် ကောသမ္မိတစ်ပြည်လုံး သိတာ လွဲမှားနေပါတယ်"

"ရှင်မ ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပိုင်ဆိုင်ရာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းမှာ မင်းပြုတဲ့ လုံ့လစီရိယ ပါခဲ့လို့လား မင်းအခန်းကဏ္ဍ ရှိခဲ့လို့လား ပြောစမ်းပါ"

"အရှင် အမှန်အတိုင်း သိဖို့လိုနေပါပြီ ပြောပြပါတော့မယ်"

ကောသမ္မိသူဌေးကြီးက သူ၏မိတ်ဆွေထံသို့ ယောသကကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရန် စေခိုင်းလိုက်သော စာကို ယောသက ပုဆိုးစွန်းတွင် ချည်နှောင်ကာ ယူလာပုံ၊ မိမိအား အသက်ဆုံးစေသည့် အမှာလွှာကိုမှ မသိဘဲ သယ်ဆောင်လာပုံ၊ ထိုစာကို အချိန်မီတွေ့ရှိသဖြင့် ဖျောက်ဖျက်လိုက်ပြီး မိမိတို့အား လက်ဆက်ဆောင်နှင်းပေးရန် ဇနီးမောင်နှံနေထိုင်ရန် ဘုံခုနစ်ဆင့်အိမ် ဆောက်လုပ်ရန် အလုပ်အကျွေး အစောင့်အရှောက် ပြည့်စုံစွာ ထားရှိပေးရန် သူဌေးကြီးက ခိုင်းစေလေဟန် စာတစ်စောင် အသစ်ရေးခဲ့ပုံ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အသေးစိတ် အကျယ်တဝင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ယောသကသည် ဇနီးသည် ပြောပြသည်ကို အစအဆုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပြီးမှ-

"ရှင်မ ပြောသွားတာတွေ တစ်ခုမှ ငါမယုံပါဘူး" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက်မှ-

"ကာဠိဟာ ကျွန်ယုံမ ဆိုပေမဲ့ ဖခင်ကြီးလက်ထက်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကိုလဲ သားနဲ့မခြား စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်တယ်။ ကာဠိကို မေးကြည့်ရမယ်"

ဟု ရေရွတ်သည်။

"ကင်္ဂီ... အမိလိုပဲ ကျုပ် ကင်္ဂီကို သဘောထားပါတယ်။ ကျုပ်ကို ဖခင်ကြီးက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ စေခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား" ကင်္ဂီကြီးကား အရွယ်အိုမင်းခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် ယောသက၏ မေးခွန်းကို ကြားသည်နှင့် မှန်သီသော မျက်လုံးများ တောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

"အမောင် သူဌေးကြီးက အမောင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ... တစ်ကြိမ်မကဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲကွယ်" ဟုအစချီကာ ကင်္ဂီကြီးကိုယ်တိုင် လူယုံအဖြစ် ခိုင်းစေခြင်းခံခဲ့ရပုံ၊ သူဌေးကြီးကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် အလိုမတူဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပုံ၊ ယောသက အသက်ဘေးမှ အကြိမ်ကြိမ် လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံများကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်ပေသည်။

"အခုတော့ ငါ့သား ယောသက ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဟာ သေဘေးက လွတ်မြောက်ရုံမက သူဌေးရာထူးနဲ့ ချမ်းသာစွာ ခံစားနေနိုင်တာကို တွေ့ရပြီး ကင်္ဂီကြီးမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ရတယ်။ ငါ့သား ယောသကကို ဒီအတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေ ပြောပြဖို့ ကင်္ဂီကြီး အခါခါ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်က မထွက်ဘူး။ အခု ငါ့သားကိုယ်တိုင် အမေးရှိလာလို့ ကင်္ဂီကြီး ပြောခွင့်ရပြီ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ငါ့သားသိစေဖို့ ကင်္ဂီကြီး ထုတ်အန်ခွင့်ရပြီ။ ကင်္ဂီကြီး သေပျော်ပြီ..."

ကင်္ဂီ၏ စကားအဆုံးတွင် ယောသကသည် ကျောက်ဆစ်ရုံတမျှ လှုပ်ရှားမှု အလျဉ်းကင်းခဲ့စွာ ငြိမ်သက်သွား၏။ မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် အဝေး၏ အဝေးဆီသို့ မျှော်ခေါ်ငေးဝိုင်းသွား၏။ မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်လိုက်သော ယောသက၏ အကြားအာရုံထဲသို့ အသံတစ်သံ လွင့်ပျံလာသည်။ အသံရှင်ကား သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

'အို ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလိုက်လေခြင်း၊ ငါဟာ ငါ့အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသတဲ့၊ အကြိမ်တိုင်းမှာပဲ လွတ်မြောက်ခဲ့သတဲ့၊ ငါ့ကို လုပ်ကြံရှင်းလင်းဖို့ သွားလေသူ ကောသမ္မိသူဌေးကြီးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာကို ရင်းနှီးခဲ့ ကုန်ခန်းခဲ့သတဲ့၊ သည်အထဲကနေ ငါဟာ အသက်ရှင်ဖို့ အပိုင်းအခြားကာလမှာ မမေ့မလျော့ခြင်း၊ သတိရှိခြင်းများနဲ့သာ မိမိကိုယ်မိမိ တည်ဆောက်ရမှာပါလား။ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ဇီဝိတိန္ဒြေကို မြင့်ရှည်စွာ တည်နေစေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမေ့လျော့သူ သတိရှိသူအဖြစ် ဆက်လက်ရှင်သန်နေနိုင်အောင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ...'

စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့၏ ဓလေ့သဘောအရ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုရန် ရည်သန်လေတိုင်း ဦးစွာဝင်ရောက်လာသည့်အမှုကား ဒါနပင် ဖြစ်၏။

ယောသကသူဌေးသည် မိမိ၏ အမှုကြီးငယ် အဝဝကို တာဝန်ယူကြီးကြပ်ပေးသော လူယုံမိတ်ဆွေ မိတ္တသူကြွယ်ကို ခေါ်ယူလိုက်၏။

"မိတ်ဆွေကြီး မိတ္တ၊ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ သင့်ကို ကျွန်ုပ် အမှုတာဝန်တစ်ခု အပ်နှံလိုတယ်"

"စကားပလွင်ခံစရာ လိုပါသေးသလား သူဌေးမင်း၊ သူကြွယ်မိတ္တဟာ သူဌေးယောသကအတွက် စိတ်အချရဆုံး မဟုတ်ပါလား..."

"မှန်ပါတယ်၊ ယခု ပြုပေးရမယ့်အမှုက မိတ်ဆွေကြီးအတွက်များ လေးနေမလား... စိုးရိမ်မိလို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်ရက် မဟုတ်၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပြုရမယ့် အမှုဖြစ်နေလို့ပါပဲ"

"ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါရော သူဌေးမင်း"

"နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင် တစ်ထောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်များကို အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာသမျှ အလှူခံတို့အား ပေးလှူလိုပါတယ်။ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ဖြစ်စေရမယ်။ ခရီးသွား အထီးကျန်လာသမျှ လူအားလုံး အလှူဝတ္ထု ရစေရမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား... မိတ်ဆွေကြီး"

"အို လှူဒါန်းပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့အရေး အကူအညီ ပေးရတဲ့ဟာ ကျွန်ုပ်ကို ကုသိုလ်အဖို့ ခွဲဝေပေးတယ်လို့ သဘောပေါက်ပါတယ် သူဌေးမင်း"

"ဒါဆိုရင်လဲ နက်ဖြန်က စပေတော့ မိတ်ဆွေကြီး"

*

ယောသကသူဌေး၏ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ထောင် တစ်ထောင်ကုန်ကျသော အလှူပွဲ၊ ထိုအလှူပွဲကို ကွပ်ကဲသော သူကြွယ်မိတ္တ၊ မိတ္တစီစဉ်သော အလှူမဏ္ဍပ်ရုံ၊ ခရီးသည်များ၊ အထီးကျန် ခိုကိုးရာမဲ့များ၊ လှည့်လည်တောင်းရမ်း အသက်မွေးရသူများ၊ သူဆင်းရဲများသည် နံနက်ခင်းတွင် ဖွင့်လှစ်သော အလှူမဏ္ဍပ်ရုံတွင် တိုးဝှေ့လာရောက် အလှူခံကြလေသည်။ တစ်ထောင်သော အသပြာတန်ဖိုးရှိ အစားအစာ အဝတ်အထည်များ ကုန်သွားချိန်၌ အလှူမဏ္ဍပ်ကို ပိတ်လိုက်သည့်အတွက် မဏ္ဍပ်မပိတ်မီ အချိန်အတွင်း တောင်းခံရယူနိုင်ရန် တိုးဝှေ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ယောသကသူဌေးကား ထိုသို့ တိုးဝှေ့အော်ဟစ်သံများကို စံအိမ်ဆီမှ နားထောင်ကာ ကုသိုလ် သဒ္ဓါပီတိပွားများ ဖြစ်နေလေသည်။ အလှူရုံမဏ္ဍပ်မှ အသံများသည် မိမိ၏ ဒါနအမှုကို ထုတ်ဖော် ကြွေးကြော်နေသော ဂီတသံများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ခံယူလေသည်။

အလှူရုံမဏ္ဍပ် ပိတ်လိုက်ပြီးနောက်မှာလည်း သူကြွယ်မိတ္တက ယနေ့အလှူ၏ အထမြောက်ပုံ အလှူခံဦးရေ လာရောက်ပုံတို့ကို ယောသကအား အားပါးတရ ပြောပြ၏။ တစ်နေ့တာ အသပြာတစ်ထောင် အသုံးပြုလျက် လှူဖွယ် အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်တို့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲစီမံပုံကိုလည်း အစီရင်ခံ၏။ ယောသကကား အားရနှစ်သက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မိမိ၏ အလှူကို စားမြုံ့ပြန်ကာ ပီတိသဒ္ဓါတို့ကို တိုးပွားစေခဲ့လေသည်။

"သူဌေးမင်း အလှူရုံမှာ ပဲထမင်းကို ပေးဝေခဲ့တာ... သုံးရက်ရှိပြီဆိုတော့ နက်ဖြန်တစ်မျိုး ပြောင်းရမလား... စဉ်းစားပါတယ်"

တစ်နေ့သောအခါ သူကြွယ်မိတ္တက တိုင်ပင်လာ၏။ ယောသကက ပြုံးလျက်-

"နက်ဖြန်လဲ ပဲထမင်းပဲ ချက်ပြီး လှူပါ မိတ်ဆွေကြီး"

"ကောင်းပါပြီ သူဌေးမင်း အလိုအတိုင်းပါ"

"ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်လှူမယ့် ပဲထမင်းက အသင်ချက်နေကျ အမျိုးအစား မဟုတ်ဘူး... အလှူခံများ အထူးအရသာ တွေကြမယ် ပဲထမင်းမျိုး"

"ဘာကြောင့်ပါလိမ့် သူဌေးမင်း..."

"ကျွန်ုပ်တို့ ခါတိုင်း လှူနေကျက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကောသမ္မိထွက် ပဲနဲ့ ဆန်ကို ချက်ထားတာ မဟုတ်လား။ နက်ဖြန်လှူမယ့် ပဲနဲ့ဆန်က ဟိုး ဘဒ္ဒဝတီပြည်က ရောက်လာတဲ့ ပဲနဲ့ဆန် ဖြစ်တယ်"

"ဟုတ်လား သူဌေးမင်း၊ ဘဒ္ဒဝတီပြည်က ကုန်သည်များထံက ဝယ်တာလား"

"ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာရတာ။ သို့သော် အဲဒီ ပဲနဲ့ ဆန်တန်ဖိုးနဲ့ ညီမျှတဲ့ အသပြာတစ်ထောင်ဖိုး ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်ုပ်က ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အသပြာတစ်ထောင်ဖိုး လှူနေကျ လှူရာရောက်တာပဲပေါ့..."

"သူဌေးမင်း ဘဒ္ဒဝတီပြည်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဲဒီလို အပြန်အလှူ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပေးကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မကြားဖူးပါလား..."

"သင့်ကို ပြောပြဖို့ ကျွန်ုပ်မေ့နေတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘဒ္ဒဝတီပြည်မှာ ဘဒ္ဒဝတီအမည်ရှိတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လှည့်လည်သွားလာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြတဲ့ ကုန်သည်တွေရဲ့ သတင်းစကားအရ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးဟာ မမြင်ဖူးပါပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတယ်။ အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ဖြစ်ကြတယ်။ အပြန်အလှူ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပို့ကြတယ်"

"အို အလွန်ထူးဆန်းပြီး အလွန်ကျက်သရေ ရှိတဲ့ အဆွေခင်ပွန်းပါလား သူဌေးမင်း။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်ဖူးပါပဲ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ အပြန်အလှူ ပေးပို့ကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတယ်..."

"အို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးပေမယ့် ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးဟာ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သူ အလှူဒါန ရက်ရောသူပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်နေတယ်"

"အဲဒီအတိုင်း ဧကန် ရှိမှာပါ သူဌေးမင်း"

"ကိုင်း ဘဒ္ဒဝတီပြည်ထွက် ပဲနဲ့ ဆန်ကို ကျီထဲက ထုတ်ပေးတော့ မိတ်ဆွေကြီး။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မမြင်ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေ ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးအတွက် အလှူဒါနကို ကြိုတင်ပြီး အာရုံပို့လွှတ် အမျှဝေလိုက်ဦးမယ်"

*

ယောသကသူဌေး အလှူအတွက် ကုသိုလ်အမျှကို သူမမြင်ဖူးသော ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးထံ အာရုံပြု ဝေမျှနေချိန်၌ ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးမှာကား အမျှကုသိုလ်ကို ခံယူနိုင်ဖို့ဝေးစွ ရောဂါန္တရ ကပ်ဘေးတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်ရှင်သန်ရေးကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေလေသည်။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးနေအိမ် ပရဂုဏ်၌ ကျရောက်သော ထိုရောဂါကပ်ဘေးမှာ ယဉ်းနာဖြစ်၏။ ဦးစွာ ယင်ကောင်တို့၌ ကျရောက်သည်။ ထို့နောက် အစဉ်အတိုင်း ပိုးမွှားနှင့် ကြွက်များသို့ ကူးစက်သည်။ ပိုးမွှားများကို စားသောက်သော ကြွက်များသို့ ဆက်လက်ကူးစက်သည်။ ထို့နောက် ခြံချင်းအနေချင်း ဆက်နေသော ဝက်၊ နွားများသို့၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ထိုတိရစ္ဆာန်များကို ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ်နေရသည့် ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမများသို့ အလျင်အမြန် ကူးစက်ကာ ဆေးမမီဘဲ ရုတ်ချည်း သေဆုံးသွားကြသည်။ ဒေသအတွင်းရှိ ထိုထို တိရစ္ဆာန်များ သတ္တဝါများ လူများ တဖြုတ်ဖြုတ် သေကြေပျက်စီးသွားပြီးနောက် အိမ်ရှင် အိမ်သားများထံ ဆက်လက်ကူးစက်လေသည်။

ကြောက်စရာ ရောဂါပိုးများ ပျံ့နှံ့လေရာ အိမ်ဂေဟာ၏ ပြတင်းတံခါး၊ ကြမ်းပြင်၊ တိုင်လုံး၊ လှေကား နေရာအားလုံးသည် မရကခံတွင်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေကြသော အလောင်းကောင်များနှင့် ရောဂါပိုးများ လွတ်ကင်းရာ တစ်ခုတည်းသော နေရာမှာ နွားချေး (သို့မဟုတ်) ရေနံချေး (သို့မဟုတ်) စေ့စွေးသုတ်ဆေးများ လိမ်းကျံထားသည့် အိမ်နံရံများသာ ကျန်တော့သည်။

အသက်မသေ ကြွင်းကျန်ရစ်သူ အိမ်ရှင်အိမ်သားများအဖို့ ထိုနံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ ထွက်ပြေးနိုင်မှသာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့်-

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၊ သူဌေးကတော်နှင့် သူဌေးသမီး သားအမိ သားအဖသုံးယောက်တို့သည် နံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ အသက်လုကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု... မည်သည့်စားစရာ၊ ဝတ်စရာ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမျှ သယ်ဆောင်နိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်း။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးက ဇနီးနှင့် သမီးအား နှစ်သိမ့်၏။
"တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုလို့ အသက်ပဲရှိတော့ပေမယ့် အားမငယ်ကြနဲ့... ကောသမ္မိပြည်မှာ ယောသကဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေသူဌေးကြီး ရှိတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဖူးသော်လဲ အထူးခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ကောသမ္မိကို သွားကြမယ်"

သူဌေးစည်းစိမ်ဖြင့် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေခဲ့သဖြင့် ဘဒ္ဒဝတီမိသားစုမှာ တောလမ်းခြေကျင်ခရီးကို ကန္တာရနယ် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။ နေပူမိုးရွာ ခရီးကြမ်းဝယ် ဇနီးနှင့် သမီးပျိုနှစ်ယောက်မှာ မကြုံဖူးသော ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခါးစည်းခံနေကြရသည်။ ထိုထက်မူ သတ္တဝါတို့၏ ပဓာနဇီဝကမ္မလို့အင်ဖြစ်သော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု အစားအစာ။

ရသမျှ သစ်သီးသစ်ဥများ စားကောင်းသည်များကို စားကာ စမ်းရေ၊ အိုင်ရေ၊ ကန်ရေကို သောက်လျက် အသက်ဆက်ခဲ့ကြရ၏။

အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းသည်ပင် ကျေးဇူးကြီးလှပြီဟု ခံယူအားတင်းကာ ယိမ်းယိုင်ပြီလဲသွားသော ခြေလှမ်းများကို တရွတ်ဆွဲရင်းဖြင့် ကောသမ္မိပြည် မြို့တံခါးရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးက ဇနီးနှင့် သမီးကို ပြော၏။
"တို့များ ဒီအဆင်း ဒီရုပ်ရည်နဲ့ဆိုရင် မွေးသမိခင်သော်မှ ယုံကြည်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေ ယောသက သူဌေးဆီ ဒီအတိုင်း ဝင်ခဲ့ရင်လဲ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ယောသက သူဌေးဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင်ဖိုး အလှူနဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သူများကို လှူဒါန်းနေတယ်တဲ့။ တို့များ ဒီရုပ်မှာပဲ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် နေကြဦးစို့... အားအင်ပြည့်ဖြိုးပြီး လူရုပ်ပေါ်တော့မှပဲ မိတ်ဆွေသူဌေးဆီ သွားကြစို့..."

သူဌေးကတော်က မေးသည်။
"ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အားအင်ပြည့်ဖြိုး လူရုပ်ပေါ်မှာလဲ အရှင်"
"အလှူမဏ္ဍပ်ကို သမီးလေး လွှတ်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်..."
ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာ၏။ သူဌေးသမီး မိန်းမပျိုကမူ-
"အို အမိနဲ့အဖကို သမီးလုပ်ကျွေးပြုစုခွင့် ရပြီ။ သမီး အလှူမဏ္ဍပ်ကို သွားမယ်။ အစာ အာဟာရ သွားတောင်းမယ်။ အလှူခံမယ်... သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ"
မိခင်ကြီးက သမီးကို တင်းကြပ်စွာဖက်၍ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

မိတ္တသူကြွယ် ဦးစီးစီမံသော အလှူမဏ္ဍပ်သည် ပို၍ များပြားလာသော အလှူခံများနှင့် စည်ကားလာခဲ့သည်။ စင်စစ်မူ အလှူမဏ္ဍပ်ဟု ဆိုရသော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များဟု ဆိုသော်လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ ဆင်းရဲသားများ၊ ဖုန်းတောင်းယာစကာများကို ပေးဝေရာ ဌာနကြီးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစာအာဟာရအတွက် လာရောက်တောင်းရမ်း ယူငင်ကြသူများမှာ ကောသမ္မိတွင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဆင့်အလွှာအားဖြင့်လည်းကောင်း အနိမ့်ကျဆုံးသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူတို့သည် တောင်းရမ်းခြင်း အလှူခံခြင်းဖြင့်သာ မိမိတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို တည်ဆောက်ထားကြသူများလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းတိုက်တိုးဝှေ့လျက် အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလျက် အလှူမဏ္ဍပ် တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးသမီးငယ် မိန်းမပျိုသည် အလှူမဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ ဘဒ္ဒဝတီတွင် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ စည်းစိမ်ဖြင့် နေခဲ့သော မိန်းမပျိုမှာ သဲသဲလှုပ်လှုပ် ထိုလူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။ ယခင်က မိမိကသာလျှင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ယခုလို လက်ဖြန့်ခံ ခွက်ထိုးတောင်းခံဖို့ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။ ယခုကား မိမိသည် အခြားသော သူဆင်းရဲများ ခိုကိုးရာမဲ့များအကြားတွင် သူတို့နယ် ဘဝတူ တောင်းရမ်းသူဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

တဝန်းဝန်း တိုးဝှေ့နေကြသူများ တန်းစီနေကြသူများ၏ မကောင်းသော အနံ့အသက်များကို ရှူရှိုက်မိနေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် ထိုအမှုကို စက်ဆုပ်စွာ၊ ထိုနေရာမှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးမိလိုက်၏။ သို့သော် အစာအာဟာရ ပြတ်ခြင်းကြောင့် ချည့်နဲ့ ယိုင်လဲလျက် ဇရပ်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော အမိနှင့်အဖေတို့ကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ထိုခဏမှာပင် မိမိ၏ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ကာ တန်းစီနေသော လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ဆို့နှစ်တင်းကြပ်သော ဝေဒနာက မျက်ရည်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြ၏။

အလှူကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနေသော မိတ္တသူကြွယ်သည် မိန်းမပျိုကို သတိပြုမိသွား၏။ ယခင်ယခင် နေ့များကလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့၊ ယခု တွေ့နေရသော အသွင်မှာလည်း အလှူမဏ္ဍပ်သို့ လာရောက်တောင်းခံကြသူများ အားလုံးထဲတွင် သိသာထင်ရှားစွာ ကွဲပြားခြားနားနေ၏။ အဝတ်တန်ဆာများ ညှိုးနွမ်းနေသလို အသွင်သဏ္ဍာန်ကလည်း ပကတိ ညှိုးငယ်နေသည်။ သို့သော် ဥပမိလက္ခဏာကမူ ဖုန်းတောင်းယာစကာ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ အဝတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်ခြုံလွှမ်းထားပြီး မျက်နှာကို မဖော်စတမ်း ဖုံးအုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် မိန်းမပျို၏ အဆင်းမှာ သူ ယခု လုပ်နေသော အလုပ်နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်လောက်အောင် တင့်တယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိတ္တသူကြွယ် ထိုင်နေရာရှေ့သို့ မိန်းမပျိုရောက်လာသည်။

သူ့ထံမှာ အစာအာဟာရ ထည့်ရန် ခွက်လက်စွဲကိုင်ထားခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ယခုနေရာသို့ ရောက်အောင် လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူအုပ်ကြီး၏ တိုးရွှေမှုကြောင့် အလိုလို ရွေ့ပါလာသလို မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်။

"သူငယ်မလေး ဘာမှ ပါမလာဘူးလား"

မိတ္တသူကြွယ်က မေး၏။

"ရှင်..."

မိန်းမပျိုက မျက်နှာပေါ် ဖုံးထားသော အဝတ်ကို ပိုမိုတင်းကြပ်လုံခြုံအောင် စုစည်းဆွဲအုပ်ရင်း အိပ်မက်မက်နေသလို ရေရွတ်သည်။

"မင်းမှာ ထည့်စရာ ခွက်... တစ်ခုခု မပါဘူးလားလို့..."

"မ... ရှိ... ပါဘူး ရှင့်..."

မိတ္တသူကြွယ် ရင်ထဲ၌ ညိုခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မှာ ထည့်စရာ ခွက်ဖလားပင် မပိုင်ဆိုင်ပါကလား။ မရှိပါဘူးရှင့်ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားအသံကလည်း ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခြင်း ကြားမှာပင် သနားဖွယ် ချိုမြနုလေသည်။ ဤသို့ အထက်တန်းကျသည့် အသံရှင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သော နေရာတွင် ဤသို့သော အသွင်ဖြင့် ရောက်လာလေသနည်း။

မိတ္တသူကြွယ် ဆက်လက်တွေးတောနေချိန်မရချေ။ နောက်မှ လူအုပ်ကြီးက ရှိနေသေးသည်။

"ဟေ့ ခွက်တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါကွာ... ဪ သူငယ်မ... ဘယ်နှစ်ယောက်စာလဲ"

"သုံး... သုံးယောက်စာပါရှင်..."

"ဟေ့... သုံးယောက်စာ ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ ပဲထမင်း ပြည့်ပြည့် ထည့်ပေးဟေ့..."

မိန်းမပျိုသည် ပဲထမင်းအပြည့်ခွက်ကို လှမ်းယူ၏။

မိတ္တသူကြွယ် အံ့ဩရပြန်သည်။ မိန်းမပျို၏လက်မှာ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်လာသည့် ဖုန်းတောင်းယာစကား သူဆင်းရဲများ၏ လက်မျိုးမဟုတ်။ ပြည့်ဖြိုးသွယ်လျှ အထက်တန်းကျသော လက်... သည်လက်မျိုးပိုင်ရှင်ဟာ...

မိတ္တသူကြွယ်၏ အတွေးများ ပြတ်တောက်သွား၏။ ဆက်လက်တွေးတောခွင့်မရ။ အော်ဟစ်ဆူညံ တိုးဝှေ့နေကြသော လူအုပ်ကြီးက တအိအိ ပြိုဆင်းလာပြီး မိန်းမပျိုမှာလည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

*

ပဲထမင်းခွက်ကို အလယ်မှာ ချထားလျက် ဘဒ္ဒဝတီ မိသားစုသုံးဦး ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပဲထမင်းဆီမှ မွှေးမြရနံ့ကြောင့် ဂန္ဓအာရုံသို့ စိုက်ကာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းက ရုန်းကြွလာကြ၏။

ဤခွက်ထဲမှ ပဲသည်လည်းကောင်း၊ ထမင်းသည်လည်းကောင်း မိမိကိုယ်တိုင် ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးဘဝဖြင့် ကောသမ္မိသူဌေးထံသို့ ပဏ္ဍာလက်ဆောင် ပို့ခဲ့သော ပဲနှင့် ဆန်ဖြစ်ကြောင်း သူဌေးသိခဲ့ပါက ပဲထမင်းခွက်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့်ပင် ရင်ကွဲနာကျသွားနိုင်ချေသည်။

သမီးမိန်းမပျိုက သစ်ရွက်ကို ခူးလျက် ဖွန်းသဖွယ် ပြုလုပ်ပေးထား၏။ သစ်ရွက်ဖွန်းကိုယ်စီ ကိုင်လျက် သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ဝိုင်းတွေ့နေကြသည်။

"အရှင်... ပဲထမင်းသုံးဆောင်ပါ စ နှိုက်ပါ"

သူဌေးကတော်က ဆို၏။

ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး ဇွန်းဖြင့် ခပ်ယူလိုက်ပြီး စားလိုက်၏။ အာဟာရ၏ မွှေးမြဲအနံ့နှင့် ချိုဆိမ့်အရသာတို့က ခံတွင်း၊ လျှာ၊ လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ဝမ်းအတွင်းသို့ လိုက်၍ ဆင်းသွားသည်။

"ရှင်မနဲ့ သမီးတို့ နို့ကစားကြလေ..."

သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

"အရှင် စားပါ"

"အဖ... စားပါ"

ပြိုင်တူနီးပါး အသံထွက်လာ၏။

"အရှင်... အာဟာရ ပြတ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ မွတ်သိပ်ဆာလောင်တာချင်း အတူတူ၊ အရှင်က အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်လို့ ပိုပြီး သည်းထန်ပါတယ်။ အရှင်သာစားပါ... ကျွန်မက ဟောဟိုနားက ငှက်ပျောသီးလေး တစ်ဖွဲကောက်ရလို့ စားထားပါတယ်"

သူဌေးကတော်က အမှန်မဟုတ်ပါပဲလျက်... မေတ္တာကရုဏာ ဖုံးအုပ်လျက် စေတနာတိုက်တွန်းစကား ဆိုသည်။

"ဟို... သမီးကလဲ... ဟို အလှူမဏ္ဍပ်မှာ နည်းနည်းစားခဲ့ရပါတယ်"

သမီးကလည်း တုန့်ဆိုင်းစွာ ပြောသည်။

သူဌေးကြီးမှာ တစ်ဇွန်းမျှသော ပဲထမင်းဝင်သွားပြီဖြစ်သည့်အလျောက် အလွန်ပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရသတဏှာတို့ကလည်း ပေါင်းဆုံသွားကြပြီဖြစ်လေရာ-

"အေးကွယ် ဒါဆိုရင်လဲ..."

ဟုသာ ပြောပြီး အားပါးတရ လွေးလေတော့သည်။

သူဌေးကြီး၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းမှာ ပြေပျောက်သွား၏။ သို့သော် အဆုံးစွန်သော စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်း ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းတို့က နှိပ်စက်ထားခဲ့သည့်အတွက် သူဌေး၏ အူသိမ်၊ အူမ၊ အစာအိမ်တို့သည်လည်း ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ ဆီဦးထောပတ်ကိုသာ သူ့အချိန်နှင့်သူ စားသောက်ခဲ့သော သူဌေး၏ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများသည် အလှူမဏ္ဍပ်တွင် အများအတွက် ချက်ပြုတ်စီမံသော ပဲထမင်း အစာကြမ်းကို ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ချေ။

အစာကို ချက်နိုင်သည့် ပါစကဏတ်လည်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေရာ နေအရက်တက်ချိန်မှာပင် အစာမကြေသော ဝေဒနာကို အကြောင်းရင်းခံလျက် နှလုံးသွေး ရပ်သွားခဲ့လေသည်။

*

မိတ္တသူကြွယ်သည် မိန်းမပျိုကို ဒုတိယနေ့တွင် ထပ်မံတွေ့ပြန်၏။

"ဟေ့... ဟေ့ ဒီမှာ သုံးယောက်စာ ထည့်ပေးကြပါကွယ်..."

မိန်းမပျိုက ညှိုးငယ်စွာ ပြောသည်။

"နှစ်... နှစ်ယောက်စာပဲ... ပေးပါရှင်"

မိတ္တသူကြွယ် အနည်းငယ် တွေ့သွားပြီး...

"နှစ်ယောက်စာ နှစ်ယောက်စာတဲ့... ဟေ့ ဟေ့ သူငယ်မ ဘယ်နှယ်ကြောင့်..."

နှစ်ယောက်စာ အာဟာရကို ခွက်ထိုးခံယူနေစဉ် သိမ်ခနဲ တစ်ချက် ငိုရှိုက်လိုက်သဖြင့် မိတ္တသူကြွယ်က မိန်းမပျိုကို မေးလိုက်သည်။

သို့သော်... မိန်းမပျိုကား မျက်မှောက်တွင် မရှိတော့ချေ။

မိတ္တသူကြွယ်သည် သနားစဖွယ် မိန်းမပျိုအပေါ် သမီးရင်းတမျှ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့မိပြီ ဖြစ်၏။ တတိယနေ့တွင် အလှူမဏ္ဍပ်ရှေ့ ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူရင်း မိန်းမပျိုကို မျှော်နေမိသည်။

"ဟော... သူလာရှာပြီ..."

ယမန်နေ့ကထက် ပိုမိုညှိုးနွမ်းကာ လဲပြိုမတတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် လူအုပ်ကြီးအကြားတွင် တရွေ့ရွေ့ ပါလာသည်။

"သူငယ်မလေး... ဒီနေ့ကော နှစ်ယောက်စာလားကွဲ့..."

မိန်းမပျို တစ်ချက်ငိုရှိုက်၍-

"ဒီနေ့... တစ်ယောက်စာပဲ ပေးပါတော့ရှင်..."

"ဘာ"

မိတ္တသူကြွယ်၏ သံယောဇဉ်အငွေများက ဒေါသမုန်တိုင်းအောက်တွင် လွင့်သွား၏။

"ဟိုတစ်နေ့က သုံးယောက်စာ ယူတယ်။ မနေ့က နှစ်ယောက်စာ ယူတယ်။ ဒီနေ့တော့ တစ်ယောက်စာပဲ ယူတယ်။ သွား ဖယ်လိုက်စမ်း... ဟေ့ ငါ့လူများ ကိုယ်စားမယ့် ဝမ်းပမာက အနှိုင်းအရှည်ကိုမသိ လောဘတကြီးနဲ့ အစာတောင်းတဲ့ သူငယ်မကို ဆွဲထုတ်ပစ်ကြစမ်း။ ဟေ့ သူငယ်မ မင်း ဒီနေ့ကျမှပဲ ကိုယ့်ပမာက ကိုယ်သိတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား"

ညှိုးငယ်နေသော မိန်းမပျိုမှာ တုန်လှုပ်သွားပြီး-

"ဘာကြောင့် ခုလို ပြောလိုက်တာလဲ ဦးကြီးရယ်" ဟု မေးလေသည်။

"ဘာကြောင့်မှမှာလဲ မင်းလောဘကြီးပြီး သုံးယောက်စာ နှစ်ယောက်စာတွေ တောင်းခဲ့တာကို ပြောတာ၊ တစ်ယောက်တည်းက သုံးယောက်စာ နှစ်ယောက်စာ ယူတဲ့ မင်းရဲ့လောဘကို ပြောတာ..."

"ဦးကြီးရှင် ကျွန်မဖို့ချည်း ယူတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ရှင်..."

"ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်ကြောင့်..."

မျက်ရည်တွေတွေကျရင်းဖြင့် မိန်းမပျို ရှင်းပြသည်။

"ပထမနေ့က သုံးယောက်စာရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယနေ့မှာတော့ နှစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ပြီး ဒီနေ့မှာတော့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း... မို့"

စကားဆုံးအောင် မဆိုနိုင်ဘဲ ငိုကြွေးလေတော့သည်။ မိတ္တသူကြွယ်သည်လည်း မိန်းမပျို၏ ဖခင်ကြီး ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး ပထမနေ့၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ဒုတိယနေ့၌ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းတို့ကို ကြားသိရသောအခါ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သွား၏။

"မငိုပါနဲ့တော့ သမီးလေး... ဦးကြီးကိုပဲ ဒီနေ့ကစပြီး ဖခင်လို့ သဘောထား သမီးဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ သမီးကို သမီးရင်းအဖြစ်နဲ့မခြား မွေးစားလိုက်ပါပြီကွယ်... အို သမီးကလေး အမည်က"

"သာမာ... ပါ... ဦးကြီး"

"ဪ... သာမာ... တဲ့လား..."

*

သုံးယောက်စာမှ နှစ်ယောက်စာ၊ နှစ်ယောက်စာမှ တစ်ယောက်စာ ပဲထမင်းကို ယူခဲ့သဖြင့် သာမာအပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါ နှစ်နာအောင် ဆိုငေါက်ခဲ့မိသည့် မိမိအပြစ်ကို မိတ္တူသူကြွယ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့သော သာမာကို ထိုအပြစ်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တဖွဖွ တောင်းပန်နေခဲ့လေသည်။

"အဲဒီနေ့က အဖ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ သမီးရင်ထဲမှာ အင်မတန်ကို ထိခိုက်သွားမှာပဲနော်... သမီးလေး အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း..."

"အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဖရယ် အရှက်ရော အကြောက်ရော ပေါင်းဆုံပြီး ရင်လည်ကို လှုံ့မနဲ့ ထိုးဆွခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပါတယ်"

"ဟုတ်ရှာပေမှာပေါ့... သမီးရယ်"

"အိုင်း အမာ အနာကို ဆားငန်ရေနဲ့ လောင်းချလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်"

"အို ဟုတ်ရှာပေမှာပေါ့ သမီးရယ်... အဖ... နှုတ်မဆင်ခြင်မိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်"

"အဖရယ်... တောင်းပန်စကားရပ်ပါတော့၊ သမီးနားလည်ပါတယ်... အဖ အကြောင်းစုံ မသိခဲ့လို့ အဲဒီလို ပြောထွက်ခဲ့တာပါ... အို... အလှူမကူပဲရုံဘက်ကလဲ ဆူလိုက်ညံလိုက်တာပါလား အဖ"

"အစားတစ်လုတ်အတွက် ဒုက္ခရောက်နေကြသူတွေလေ... သမီးရဲ့ တိုးဝေ့တွန်းထိုးပြီး ဆူညံနေတော့တာပဲ"

"ဒီအလှူခံတွေကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အစာရေစာ ဝလင်အောင် လှူလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အဖ... သူတို့လဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းတယ်၊ အနီးဝန်းကျင်ကလဲ မြင်ကြားရ မသင့်တော်ပါဘူး..."

"သမီးသာမာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူဆင်းရဲ ဖုန်းတောင်းယာစကာတွေကို ငြိမ်သက်အောင် လုပ်လို့ ရမှာလဲ"

"လုပ်လို့ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့ အဖ..."

"ဘယ်လိုများ ရနိုင်ကောင်းမလဲ... သမီးရဲ့"

"အလှူရုံမကူပဲကို ကာလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီသာ ဝင်လို့ရမယ့် ဝင်ပေါက် ထွက်လို့ရမယ့် ထွက်ပေါက် တံခါးနှစ်ခု လုပ်မယ်။ အဲဒီ ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်တံခါးကိုလဲ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲတဲ့သူတွေ ထားမယ်။ သူ့အလှူညွှန်းသူ မရမရှိစေရ ရစေမယ့် ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်၊ အလှူညွှန်ကျစီရမယ့်နေရာကို ရောက်ဖို့လဲ ရုံအပြင်မှာကတည်းက စနစ်တကျ နေရာယူစေမယ်။ ဒါဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အဖ၊ ဆူညံတိုးဝေ့သံတွေလဲ မကြားရတော့ဘူး သူတို့လဲ မပင်ပန်းတော့ဘူး"

"အို... ဟုတ်လိုက်လေ... သမီးရယ်။ ကိုင်း... ဒီညတွင်းချင်းပဲ အလှူရုံမကူပဲကို သမီးပြောသလို ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် တံခါးတွေ လုပ်မယ်။ အလှူညွှန်ကျစီဖို့... ဝါးလုံးတန်းတွေ တန်းမယ်... ဟုတ်ပြီကော..."

*

မိမိ၏ အလှူဒါန အထမြောက်နေသည်ကို ယောသက သူဌေးကြီးက အလှူရုံမကူပဲမှ ဆူညံတိုးဝေ့သံများကို နားထောင်ရင်း အသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံများကို ကြားတိုင်း 'ငဲ့အလှူမကူပဲက အသံတွေပဲ' ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခဲ့၏။

ယခုကား အလှူမကူပဲမှ အသံများဆိတ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်သုံးရက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ယောသကသူဌေးကြီးသည် မိတ္တူသူကြွယ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

"သူကြွယ် အထီးကျန်သူ ခရီးသွားသူ ဆင်းရဲသား ဖုန်းတောင်းယာစကာများကို ပေးလှူဖို့ ကျွန်ုပ်သင့်ကို ဦးစီးစေခဲ့တယ်။ အလှူဒါနအမှု သင်ပြုကောပြုရဲ့လား..."

"အလှူဝတ်မပျက် ပြုနေပါတယ် သူဌေးကြီး"

"သို့ဆိုလျှင် ခါတိုင်းကြားရတဲ့ အသံများ မကြားရတာ နှစ်ရက်သုံးရက် ရှိနေပြီ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဆူညံတိုးဝှေ့သံများ ကင်းစင်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စည်းကမ်းတကျ ပေးလှူတဲ့ နည်းသစ်ကို အသုံးပြုထားလို့ပါ သူဌေးကြီး"

"မိတ္တသူကြွယ် အဲဒီနည်းကို ယခင်က ဘာကြောင့် မလုပ်ခဲ့တာလဲ"

"မသိလို့ မလုပ်ခဲ့တာပါ သူဌေးကြီး"

"အခုတော့ ဘာကြောင့် သိလာရသလဲ"

မိတ္တသူကြွယ် အနည်းငယ် ဆိုင်းသွားပြီးမှ-

"ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးက စီစဉ်ပြောကြားလို့ သိလာရပါတယ်"

"ဘယ်လို ဘာ သင့်မှာ သမီးရှိတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ မကြားခဲ့ပါလား"

"ဒီလိုပါ... သူဌေးကြီး"

မိတ္တသူကြွယ် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အသေးစိတ် ပြောပြရလေသည်။

သာမာထံမှ သိခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံအတိုင်း ဘဒ္ဒဝတီ၌ ယဉ်းနာဖြစ်ပွားပုံမှ အစ သူဌေးဇနီးမောင်နှံတို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပုံအလယ် သာမာအား သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့သည် အဆုံး...။

ဟောသက သူဌေးကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်းမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အာမေဠိတံသံများကို ပြုလျက် သူကြွယ်၏ စကားအဆုံး၌-

"မိတ္တသူကြွယ်... ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးရဲ့ သမီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးသာ ဖြစ်ရမှာပေါ့..."

ဟု အခိုင်အမာ ဆိုလိုက်လေသည်။

သာမာသည် မိတ္တသူကြွယ်၏ သမီးအဖြစ်မှသည် အခြံအရံငါးရာတို့၏ လုပ်ကျွေးပြုစုမှုကို ခံယူရသည့် သူဌေးသမီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကာ အလှူမဏ္ဍပ်ကို အရံအကာပြုစေသည်ကို အစွဲပြုလျက် သာမာဝတီ ဟူသော အမည်သစ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

*

ဟောသက သူဌေးကြီး၏ သမီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ သာမာဝတီသည် စံအိမ်ပရိဝုဏ်၏ ပြင်ပသို့ ခြေချသည်မရှိဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းလျက်သာလျှင် အမျိုးသမီးကောင်းတို့၏ ဣန္ဒြေနှင့် ထုံးတမ်းစလေ့ကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့၏။

သို့သော်... ကောသမ္မိနက္ခတ်ပွဲသဘင် အခါသမယသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင် ကောသမ္မိပြည် မြို့တော်ရှိ မိန်းမသူ ကြီးငယ်ရွယ်လတ် အပေါင်းတို့သည် အိမ်တွင်းမှ ပြင်ပသို့ မထွက်ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိ။ ရထား လှည်းယာဉ်များ မစီးဘဲ မြစ်ဆိပ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ ရေချိုးသန့်စင်သည့် ထုံးစံကို ကျင့်သုံးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သာမာဝတီလည်း အခြေအရံငါးရာတို့ ခြံရံလျက် မြစ်ဆိပ်သို့သွားသော ခရီးလမ်းမှာ မင်းရင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းရသည်ဖြစ်၏။

ဥတေနမင်းသည် ခြင်္သေ့လေသာပြတင်းတွင် ရပ်လျက် မိမိ၏ တိုင်းသားပြည်သူတို့ မြစ်ဆိပ်ဆင်းကြသည်ကို ရှုစားနေခိုက်ဖြစ်သည်။ လှပတင့်တယ်ပျိုမျစ်ရွယ် မိန်းမချော မိန်းမလှလေးများ ငါးရာတို့ ခြံရံလျက် အားလုံးထက်ပို၍ တင့်တယ်သော သာမာဝတီကို ဥတေနမင်း သတိမထားဘဲ မနေနိုင်ချေ။ သတိထား စူးစိုက်ရှုစားသည်နှင့် အမျှပင် သာမာဝတီအပေါ် ချစ်မက်သော ဝေဒနာကလည်း ရုတ်ချည်းပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

မင်းချင်းများအား ခေါ်၍ ဥတေနမင်း မေးမြန်း၏။
"ဟောဟိုမှာ ငါးရာလောက်ရှိတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့အလယ်က အလှဆုံး အတင့်တယ်ဆုံး မိန်းမလှလေးတစ်ဦး သူတို့ဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့အဖွဲ့ထဲက ကချေသည်တွေလဲ..."
"အရှင် သူတို့ဟာ ကချေသည်တွေ မဟုတ်ပါ။ ယောသကသူဌေးကြီးရဲ့သမီး သာမာဝတီအမည်ရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်"

မင်းတို့၏ အလိုဆန္ဒနှင့် အမိန့်အာဏာမှာ တစ်ဆက်တည်းပင် ပေါ်ပေါက်လာလေ့ရှိသည့်အလျောက် ဥတေနမင်းသည် မဆိုင်းမတွ အမိန့်မှတ်လိုက်၏။
"ယောသက သူဌေးကြီးဆီ သွားကြ၊ ငါ့ထံ သမီးကညာ ပို့ဆက်စေဆိုတဲ့ အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်ကြ"
အမိန့်တော်ကို ရလျှင်ရချင်းပင် ယောသကသူဌေးကြီး တုန်လှုပ်သွား၏။ ဝဿဇာတ်နွယ်ဝင် သူဌေးသူကြွယ်တို့မည်သည်မှာ မိမိတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့်လည်းကောင်း၊ အမျိုးအနွယ် စောင့်ထိန်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း တည်ကြည်တင်းမာသော သဘောထားရှိသည့်အလျောက် အမိန့်တော်ကို မနာခံဘဲ ပြန်ကြားလိုက်သည်။
"သူဌေးမျိုးဟူသည်မှာ မိမိတို့၏ သမီးကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ အပြစ်ယူ၍ နှင်ထုတ်ခြင်း၊ ဒဏ်ခတ်ခြင်း စသည်တို့အတွက် စိုးနောင့်ပူပန်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ပို့ဆောင်ဆက်သခြင်း မပြုနိုင်ပါ"

အမိန့်အာဏာကို ဖိဆန်ခြင်းကြောင့် ဥတေနမင်း အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်-
"ယောသကသူဌေးအိမ်ကို မင်းတံဆိပ် ခပ်နှိပ်လိုက်ကြ"
မင်းတံဆိပ် ခပ်နှိပ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုအိမ် ထိုပရိဝုဏ်သည် မင်း၏ဘဏ္ဍာ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားပြီး မည်သူမျှ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် မင်းတံဆိပ်ခပ်နှိပ်လိုက်ခြင်းသည် ယောသက သူဌေးနှင့် သူဌေးကတော်တို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ချိုးဖျက်ခြင်းလည်းဖြစ်၊ မူလပိုင်ရှင်တို့ကို နှင်ထုတ်ခြင်း အရာလည်း ရောက်သွားလေသည်။

ရေချိုးဆိပ်မှ ပြန်လာသော သာမာဝတီလည်း စံအိမ်ပြင်ပတွင် ရောက်ရှိနေသော သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့ကို မင်းချင်းများနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရလေသည်။
"အို ဖခင် မိခင်တို့... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"
သူဌေးကြီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။
"အလိုလေး... ဖခင်တို့... ဝန်လေးလှတဲ့အမှုကို ပြုလိုက်ကြတာပါလား... မင်းမိန့်မှတ်ပြီး ပို့ဆက်စေလို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် မပို့ဆက်ဝံ့ပါ။ မပို့ဆက်နိုင်ပါလို့ ပြန်ကြားစရာ မရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့သမီးကို အခြံအရံနှင့်တကွ ယူဆောင်ကြမယ်ဆိုရင် ပို့ဆက်ပါမယ်... လို့ ပြန်ကြားလျှောက်တင်ရတယ်"

သာမာဝတီ စကားပြန်မဆိုဘဲ... ငြိမ်သက်နေ၏။ ထိုအခြင်းအရာများကို မင်းချင်းတို့ ဥတေနမင်းထံ
လျှောက်တင်လိုက်ကြသည်။ မကြာမီပင် ဘုရင့်နန်းတော်မှ အဆောင်အယောင် အခြွေအရံ အပြည့်အစုံ
ရောက်လာ၏။

"သမီး နှစ်သက်လက်ခံသပဆိုရင် ဒီအတိုင်းပြုပါမယ်ကွယ်"
သာမာဝတီသည် ကြီးစွာသော အဘိသေက သဘင်နှင့်အတူ ဥတေနမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး
အရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

*

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် မိမိစိုးပိုင်သော ဥဇ္ဇေနီပြည်နှင့် မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်အတွက် အမြဲတစေ
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားအားရနေတတ်သူ ဖြစ်၏။

"တိုင်းပြည်မြို့တော်တွေ ရှိကြတယ်။ အသီးသီးအသက စိုးစံအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်တဲ့ ဘုရင်တွေလဲ ရှိကြတယ်။
သို့သော် မဇ္ဈိမဒေသမှာ ငါ့လောက် စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံသူ ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့ ပြည့်ရှင်ဘုရင် ရှိရိုးလား။
ငါ့ကို မိတဲ့ဘုရင် ရှိရိုးလား"

ဤကား စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း အမြဲလိုလို ကြွေးကြော်တတ်သော စကားဖြစ်သည်။ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်
ဆောင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားစကား ဆိုရန်ဝန်လေးကြသော မှူးမတ်တို့ကလည်း-

"အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ မဇ္ဈိမဒေသမှာသာမက ဇမ္ဗူဒိတ်မှာပါ တုဖက်ကင်း ဖြစ်ပါပေတယ်။
အရှင်မင်းကြီးကို တုယှဉ်နိုင်သော ပြည့်ရှင်မင်း တစ်ပါးတလေမှ မရှိပါ" ဟု လျှောက်တင်ကြစမြဲ ဖြစ်၏။
အရိပ်အကဲကို ပို၍ သိတတ်သော အခွင့်အရေး ပို၍ ရသော မှူးမတ်အချို့ကမူ-

"အရှင်မင်းကြီးရဲ့ တုဖက်ကင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တရဲ့ တုဖက်ကင်း
အလှကျက်သရေကြောင့် ပိုမိုထွန်းလင်း တောက်ပနေတယ်လို့လဲ ဆိုရမှာပါ။ အဝိဉာဏက ရတနာများ
သာမက သမီးတော် လှပဂေး သတိဉာဏက ရတနာနဲ့ပါ ပြည့်စုံတဲ့ ဘုန်းကြီးသော ရွှေနန်းရှင် ဖြစ်ပါတယ်"
ဟု အပိုကဲ၍ တင်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် မင်းစည်းစိမ် ဂုဏ်မောက်လျက် ရာဇမာနကို တလူလူလွှင့်ထူထားခြင်းဖြင့်
မိမိကိုယ်မိမိ စကြဝတေးမင်းအလား ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ထိုရာဇမာနကို ထိပါးလာသည့် တစ်နေ့သို့ ဆိုက်ခဲ့၏။

မဇ္ဈိမဒေသအတွင်းရှိ ပြည်တိုင်းဒေသများသို့ ကူးသန်းလှည့်လည်နေကြသော ကုန်သည်များထံမှ ဦးစွာ
စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်သည်များထံမှတစ်ဆင့် သံခင်းတမန်ခင်း လောကသို့ ရောက်ရှိလာကာ
ထိုမှတစ်ဆင့် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းနားသို့ ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။

"ဥဇ္ဇေနီပြည်ရှင် စန္ဒပဇ္ဇောတဘုရင်ရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးမားပုံဟာ ကောသမ္ဘီပြည်ရှင် ဥတေနမင်းရဲ့
စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် တောင်တန်းကြီးအောက်ခြေက တောင်ပူစာငယ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်"
စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ထောင်လွှားတက်ကြွမှု
တံခွန်အလံတိုင်ကို ချိုးနဲ့ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့်နည်း ဖြစ်သွား၏။

လုံးဝမခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသော စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။
"အဲဒီ ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးကြ၊ ငါ့ရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်စေရမယ်"

ဥဇ္ဇနီနန်းတော်ရှိ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့သည် မင်းကြီး၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်ကို ကြောက်ရွံ့သည့်ကြားမှ စည်းဝေးတိုင်ပင်လျက် တညီတညွတ်တည်း သံတော်ဦး တင်ကြသည်။

"အရှင်မင်းကြီး ကောသမ္ဘီပြည့်ရှင် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ရာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဥတေနမင်းဟာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ အတတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။ မန္တာန်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ပြီး ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို တီးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မန္တာန်နဲ့ စောင်းသံတို့ရဲ့ အာနုဘော်ကြောင့် ဆင်အပေါင်းကို အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်နိုင်ပါတယ်"

"မန္တာန်နဲ့ စောင်း ဆင်အပေါင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ"

မင်းကြီးက အမျက်ပြင်းစွာ မေး၏။

"အရှင် ဒီမန္တာန်နဲ့ ဒီစောင်းကို ရွတ်ဆိုသရဇ္ဈယ် တီးခတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပြေးစေလိုတဲ့ ဆင်တွေ ပြေးရပါတယ်။ လာစေလိုတဲ့ ဆင် လာရပါတယ်။ ရိုင်းတဲ့ဆင်ကို အယဉ်ဖြစ်စေပြီး၊ ဆင်ယဉ်ကို ရိုင်းစေပါတယ်။ ဒီအတတ်ကို ဇမ္ဗူဒိတ်မှာ တတ်စွမ်းသူဟာ ဥတေနမင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။ ဒါကြောင့် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးဖို့ဆိုခြင်းမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သော အမှုပါ အရှင်မင်းကြီး"

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းမှာ သွေးပြည်တို့ကို မဖောက်မထုတ်ရသေးသည့် ရင်းမှည့်သော အိုင်းအနာကြီးတစ်ခု စွဲကပ်သလို ဖြစ်သွား၏။

"ဥတေနမင်းကို မရအရ ဖမ်းဆီးဖို့ နည်းလမ်းရှာကြ"
ဟုနောက်ထပ် တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့ကား မိမိတို့၏ ဦးခေါင်းထိပ်ထက်အပေါ် ဘုရင့်သန်လျက်သွား ဝဲပျံနေပြီဟု နားလည်ကြသဖြင့် မပြတ်ပင် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား အဖြေတစ်ခုကို ရရှိသွားကြ၏။

မင်းကြီးအား ထိုအဖြေကို လျှောက်တင်ကြသည်။

"အရှင်မင်းကြီး ဥတေနမင်းကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရရှိကြပါပြီ။ အဲဒီနည်းလမ်းကတော့ ဥတေနမင်းရဲ့ ဟတ္ထိကန္တအတတ်ကိုပဲ ပြန်ပြီး လှည့်စားတဲ့နည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပရိယာယ်ထောင်ချောက် ဆင်ပြီး လက်ရဖမ်းမယ့်နည်း ဖြစ်ပါတယ်။"

ဟတ္ထိကန္တအတတ်ကို တတ်မြောက်ထားတဲ့ ဥတေနမင်းဟာ ဆင်ကို မြင်ရင်ပဲ သူ့အတတ်ကို မဖော်ထုတ်ရ မနေနိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်ဆိုတဲ့ စကားကြားရင်ပဲ မည်မျှဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသဖြစ်စေ သွားရောက်ဖမ်းယူတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဥတေနမင်းကို သူ့အာရုံညွတ်ရာ ဆင်နဲ့ပဲ ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ဖမ်းဆီးကြပါမယ်"

"မောင်မင်းတို့စကားအရ ဥတေနမင်းဟာ ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ယဉ်၊ ဆင်ယဉ်ကို ဆင်ရိုင်းဖြစ်အောင် ပြုနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား။ မောင်မင်းတို့ ပရိယာယ်ဆင်တဲ့ ဆင်ဟာလဲ ဥတေနမင်း အလိုကျ ဖြစ်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား"

"ဥတေနမင်းရဲ့ ဟတ္ထိကန္တအတတ်ကို လွန်တဲ့ ဆင်တစ်ကောင် ဖန်တီးကြမှာပါ အရှင်မင်းကြီး"

*

ကောသမ္မိပြည်အတွင်းတွင် နေထိုင်၍ တောတောင်ဒေသများတွင် ကျက်စားသော မုဆိုးများ၌ ဆင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ သတင်းထူး လျှောက်တင်ရန်ရှိပါက အချိန်မရွေး နန်းတော်သို့ ဝင်ခွင့်ပြုရမည်ဟု ဥတေနမင်း အမိန့်တော် ရှိထား၏။

ထိုခွင့်ပြုချက်အရ မုဆိုးတစ်ဦး ဘုရင့်ထံ အခစားဝင်လာသည်။
"ကျွန်တော်မျိုး မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပါ အရှင်။ ကောသမ္မိရဲ့ အစွန်အဖျား နယ်နိမိတ်တစ်နေရာ ရေအိုင်ကမ်းနားတစ်ဝိုက်မှာ အဲဒီဆင်ကြီးဟာ သွားလာကျက်စားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မုဆိုးသက်တမ်း အနှစ်သုံးဆယ်မှာ အခုလောက်ကြီးမားပြီး အခုလောက် ဘော်ငွေရောင် ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့ ဆင်ကြီးမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီလို အဆင်းမျိုးရှိတဲ့ ဆင်ဖြူဟာ အရှင်မင်းကြီးနဲ့သာ လျှောက်ပတ်ထိုက်တန်ပါတယ်"

ဥတေနမင်းသည် ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး-
"ကောင်းပြီ မောင်မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီတောတောင်အရပ်ဆီ ခရီးညွှန်လိုက်ပါရမယ်။ ဆင်ဝန်ကို ဆင့်စမ်း ကိုယ်တော်စီးဖို့ အကောင်းဆုံး ဆင်တစ်စီးနဲ့ လိုအပ်သမျှ အားလုံးပြင်ဆင်စီမံထား အခုပဲ ထွက်မယ်"
ဥတေနမင်း စီးမည့် ဆင်နှင့်အတူ နောက်မှ အခြံအရံ လိုက်ပါမည့် မြင်းတပ် ခြေလျင်တပ် ဗိုလ်ပါများကိုပါ စီစဉ်ကြရလေသည်။

ကောသမ္မိပြည်၏ အစွန်အဖျား နယ်နိမိတ်သည် တောတောင်ထူထပ်သော ဒေသဖြစ်၏။ သို့သော် တောကျွန်းသော မုဆိုး၏ လမ်းညွှန်ခေါ်ဆောင်မှုဖြင့် ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဥတေနမင်းသည် စီးတော်ဆင် ပုခက်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စောင်းတော်ကို ပိုက်လျက် အသင့်ပြင်ဆင်ထား၏။

မကြာမီမှာပင် ရေအိုင်ကြီးတဝိုက် လှည့်လည်နေသည့် ဆင်ဖြူကြီးကို တွေ့ကြရလေသည်။
"ရှုစားတော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူပြီး ငွေတောင်ထွတ် အဆင်းရှိတဲ့ ဆင်ကြီးပါ" မုဆိုးက ဝမ်းသာအားရ တင်သည်။

အဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေရသော ဆင်ကြီးကား ခန့်ညားသော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဟိုမှသည်မှ ရွေ့လျားနေသည်။ နာမောင်းကို ပင့်မြှောက်လိုက်ပုံ၊ ပြန်ချ၍ ရေအိုင်ပြင်ထဲသို့ ထိုးနှက်လိုက်ပုံ၊ ထို့နောက် ပြန်ဆယ်ယူ၍ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေမှုန်ရေမွှားများ ဖျန်းပတ်လိုက်ပုံ၊ ကြီးမားသော နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ လှုပ်ခတ်လိုက်ပုံများမှာ ပကတိတင့်တယ်လှသည်။

ဥတေနမင်းသည် စောင်းကို ထပ်မံ၍ ကြိုးညှိလိုက်ပြီး ဟတ္ထိကန္တမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ စောင်းကြိုးများအပေါ် လက်ချောင်းများတင်လိုက်၏။ ထွေပြားတိမ်းမူးဖွယ် မန္တန်ရွတ်ဆိုသံနှင့်အတူ စောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဥတေနမင်း ရွတ်ဆိုတီးခတ်လိုက်သည်ကား ဆင်အပေါင်းတို့ကို အနီးသို့ ချည်းကပ်လာစေသည့် ဂီတမန္တန် ဖြစ်၏။ မည်သည့်ဆင်မျှ ခုခံငြင်းဆန်ရန် မစွမ်းသာသော ဆွဲငင်မှုအားကြီးမားသည့် အာနိသင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ငွေရောင်ထွတ်ဆင်ကြီးကား ဂီတမန္တန်သံကို အလျဉ်းပင် မကြားသိသကဲ့သို့ သူ့နေရာမှာပင် အစွဲအမြဲ လှုပ်ရှားတည်ရပ်နေသည်။

ဥတေနမင်းသည် စီးတော်ဆင်ကို ရှေ့သို့ တိုးစေလျက်၊ မန္တန်ကို ရွတ်၊ စောင်းကို တီးခတ်ပြန်၏။ မန္တန်ရွတ်ဆိုသံ ပို၍ ပီသလာသလို စောင်းကြိုးမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဂီတသံမှာလည်း ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဆင်ကြီးထံမှ မည်သည့်တုန့်ပြန်မှုမျှ ပေါ်မလာချေ။

"ချွန်းဖွင့်..."

ဥတေနမင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စီးတော်ဆင်၏ ဦးကင်းစီး ချွန်းသမားက ချွန်းဖွင့်လိုက်၏။ စီးတော်ဆင်သည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ရေအိုင်ကြီးသို့ ပြေးသွားသည်။

ရေအိုင်စပ်မှ ဘော်ငွေရောင် ဆင်ကြီး စတင်လှုပ်ရှားသည်။ သို့သော် ဥတေနမင်း လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော လှုပ်ရှားမှုဖြစ်၏။ မန္တန်နှင့်စောင်းသံမှာ ဆင်ကြီးမလှုပ်မရှား အစွဲအမြဲ တည်နေရန် ထို့နောက် အပါးသို့ ချဉ်းကပ်လာရန် အမိန့်ပေးလှုံ့ဆော်သော ဂီတမန္တန်၊ ဆင်ကြီး၏ တုံ့ပြန်မှုကား ပြောင်းပြန်ဆန့်ကျင်ဘက်...။

ဘော်ငွေရောင်ဆင်ကြီးသည် ရေအိုင်စပ်တလျှောက်မှ ဟိုမှာဘက်သို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ လျင်မြန်လှသည်ဖြစ်၍ စီးတော်ဆင်မှာ လိုက်မမီနိုင်တော့...။

ဥတေနမင်းသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် အံ့ဩမှင်တက်မိသွားပြီးမှ စီးတော်ဆင်ကို အရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆင်တော်မဝပ်မီမှာပင် ခုန်ဆင်း၍ ယာဘက်မှ ပန်းလျက်လိုက်ပါလာသော မြင်းတစ်စီးပေါ်မှ မြင်းတပ်ဗိုလ်ကို ဖယ်ရှားလျက် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းကို ဇက်ဖွင့် ကဆုန်စိုင်း၍ ဆင်ဖြူကြီး ထွက်ပြေးသွားရာ နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဥတေနမင်း၏ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း လျင်မြန်လွန်းလှ၍ မြင်းစီးရဲမက်များ အံ့အားသင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သတိပြန်ဝင်လာပြီး မြင်းတပ်ကို စုရုံးကာ နောက်မှ လိုက်ကြသော်လည်း ဥတေနမင်းမှာ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေပြီ။

ဟတ္ထိကန္တစောင်းကား စီးတော်ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှ ပုခက်ထဲတွင် အထီးတည်း...။

*

ငွေတောင်ထွတ်နယ် ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆင်ကြီး ကျက်စားခဲ့သည့် ရေအိုင်ကြီးကို ဥတေနမင်း ပန်း၍ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ မြင်းဇက်ကိုလည်း ဖွင့်လွှတ်ကာ တဟုန်ထိုး ကဆုန်စိုင်းခဲ့သည်။ ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့လည်း ဝေးစွာသော နောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်ဖြူကြီးက တောအုပ်တစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

ဥတေနမင်းလည်း ဆက်လိုက်၏။ တောအုပ်အစပ် အဝင်ဝသို့ ရောက်ရှိချိန်မှာပင် သစ်ပင်ကြီးများနောက်မှ ရဲမက်တပ်သားများ ထွက်လာသည်။ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ရဲမက်များပင် ဖြစ်လေသည်။ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံလိုက်ကြသော ရဲမက်များအလယ်တွင် ဥတေနမင်းနှင့် မြင်းသည် မလှုပ်မရွေနိုင်တော့ချေ။

"ဥတေနမင်းကို အရှင်မိပြီဘုရား..."

ဟူသော တစ်ခဲနက် အော်သံအဆုံးဝယ် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် စီးတော်မြင်းကို အသားကျ စီးလျက် တောအုပ်တစ်နေရာမှ ထွက်လာလေသည်။

ဥတေနမင်းသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ရှေ့တစ်နေရာတွင် လှမ်းမြင်နေရသော ဆင်ဖြူကြီးဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဆင်ဖြူကြီးမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေပြီ။ ဥတေနမင်း ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆင်ကြီး၏ နံဘေးဘက်တွင် အပေါက်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး တံခါးပြတင်းကဲလားချပ်ကဲ့သို့သော အရွက်ချပ် တစ်ခု ပွင့်လာသည်။ ထိုနောက် လှေကားတစ်စင်း အထဲမှ ထွက်လာသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်သောအချိန်တွင် ဥတေနမင်းအတွက် အစစအရာရာ နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဆင်ကြီး၏ နံဘေးအပေါက်လှေကားအတိုင်း ရဲမက်များ ဆင်းလာကြသည်။

"ဪ... သစ်သားနဲ့ ဆင်ရုပ်ပြုလုပ်၊ အဝတ်ပုဆိုးပိုင်းတွေနဲ့ ရစ်ပတ်၊ ဘော်ငွေရောင်ဆေးရေးပြီး ဘူတာဝါဟန ယန္တရားအတတ်နဲ့ စီရင်ထားတာပါလား..."

ဥတေနမင်း မသက်မသာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

*

သုံးရက်မြောက်ခဲ့လေပြီ။

မိမိအား ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ခြင်းမရှိ အစာရေစာ ကောင်းစွာ ပေးကာ ထူထပ်စွာသော အကျဉ်းနှောင်အိမ်ထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်မှာ သုံးရက်တိုင်ခဲ့ပြီ။ မည်သို့မျှ မေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်းလည်း မပြု။

ဥတေနမင်းသည် အစောင့်ကို ခေါ်လိုက်၏။

"မောင်မင်းတို့ ငါ့ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ဖမ်းဆီးပြီး အခုလိုထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မောင်မင်းတို့ရဲ့ ဘုရင် ဘယ်မှာလဲ..."

"အရှင့်ကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်း အကြောင်းပြုပြီး သုံးရက်လုံးလုံးပဲ အောင်သေသောက်သဘင် ကျင်းပနေပါတယ် အရှင်"

ဥတေနမင်းက ခိုင်ခန့်သောအသွင်ဖြင့် ဆိုသည်။

"မောင်မင်းတို့ ဘုရင်ရဲ့ အပြုအမူဟာ ဘယ်လိုလဲ ဒါဟာ မိန်းမများ ပြုတတ်တဲ့ အမူအရာပဲ။ ရန်သူဆိုပြီး ဖမ်းဆီးတယ်။ ဖမ်းဆီးပြီး သတ်ချင်လဲ သတ်လိုက်သင့်တယ်။ လွှတ်ချင်လဲ လွှတ်လိုက်ရမယ်။"

အခုလို နှောင်အိမ်တွင်းမှာ ငါ့ကို ထားပြီး အောင်သေအောင်ပွဲ ဆင်နွဲ့နေတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားမဆန်တဲ့ အမူအရာပဲ"

အစောင့်များသည် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းထံ ထိုစကားအတိုင်း လျှောက်ကြားကြသည်။ ထိုစတုတ္ထနေ့မှာပင် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း အကျဉ်းနှောင်အိမ်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။

"ဥတေနမင်း အသင် ကျွန်ုပ်ကို ယောက်ျားမဆန်တဲ့ အမူအရာ ပြုမူတယ်လို့ ဆိုခဲ့သလား"

"မှန်တယ် ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့တယ်"

"အသင့်ကို ကျွန်ုပ်အသက်လွှတ် ချမ်းသာပေးမှာပါ။ သို့သော် အသက်ဖိုးနဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သင်က တစ်ခုနဲ့ ရွေးလျော်ရပေလိမ့်မယ်"

"ကျွန်ုပ်က ဘာနဲ့ ရွေးလျော်ရမှာလဲ"

"ဥတေနမင်း သင့်မှာ ဟတ္ထိကန္တအမည်ရှိတဲ့ မန္တန်အတတ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်ုပ်သိရတယ်။ အဲဒီ မန္တန်ကို ကျွန်ုပ်ကို ပေးပါ"

"စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း သင်အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် သင်ယူလိုသူက သင်ကြားသူအား ရှိခိုးမှသာ သင်ကြားပို့ချမှု အထမြောက်လိမ့်မယ်"

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။ ပြည့်ရှင်မင်းအချင်းချင်း ရှိခိုးရမည်ဆိုခြင်းကား မည်သို့မျှ မပြုနိုင်သောအရာ။

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ရာဇမာနသံဖြင့် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

"သင့်ကို ကျွန်ုပ်က ဘာကြောင့်ရှိခိုးရမှာလဲ၊ ဘယ်တော့မှ မရှိခိုးနိုင်"

"သို့ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကလဲ သင့်ကို ဘယ်တော့မှ မန္တန် သင်မပေးနိုင်"

ဥတေနမင်း၏ တုံ့ပြန်မှုကလည်း ဆတူတန်ပြန် ပြင်းထန်၏။

"ဥတေနမင်း သို့ဆိုလျှင် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ရာဇဒဏ်ထားရလိမ့်မယ်"

"စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း သင်ကြိုက်သလို ရာဇဒဏ်ထားနိုင်တယ်။ သင် သတ်လိုသတ်၊ အလိုရှိသလို ပြု၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ကိုသာ သင် အစိုးရနိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့စိတ်ကို သင့် အစိုးမရနိုင်ဘူး"

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၌ ဆက်ဆိုရန် စကားမရှိတော့ချေ။

သို့သော် မန္တန်ကို မရရအောင်ယူမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးသော စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် ဖြစ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းများကို အလျင်အမြန်ပင် ကြံဆရှာဖွေလေသည်။

ဥတေနမင်းအား ရှိခိုး၍ မန္တန်သင်ယူနိုင်မည့်သူများမှာ ဤဥဇ္ဇေနီပြည်၌ မိမိမှတစ်ပါး မည်သူမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ မှူးမတ်ဝန်ကြီး၊ သေနာပတိ၊ နန်းရင်းဝန်၊ စသည်ဖြင့်... ထိုသူများ မန္တန်ကို ဦးစွာ အလျင်တတ်ပြီးမှ မိမိက ထိုသူထံမှ သင်ယူလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မန္တန်ကို တတ်မြောက်ထားပြီးသော ထိုသူသည် မန္တန်ကို အသုံးချ၍ မိမိအား ပုန်စားခဲ့သော်...။

မိမိအလျင် မန္တန်ကို ဥတေနမင်းအား ရှိခိုး၍ တတ်မြောက်ခဲ့သူသည် မိမိအား အဘယ်သို့မှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်သူ ဖြစ်ရချိမ့်မည်။ ထိုသူ အဘယ်သူ ဖြစ်သနည်း...။ နန်းရင်းဝန်၊ မှူးမတ်တစ်ဦးဦး၊ သေနာပတိ၊ လူယုံတော်၊ အိပ်ဖန်စောင့်၊ သက်တော်စောင့်၊ ဆတ္တာသည်... ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချယုံကြည်ခြင်းငှာ မအပ်...။

သို့ဆိုလျှင်-

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ ဉာဏ်အဝန်းထဲသို့... တစ်ခုသော အမည်နာမ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

"ဝါသုလဒတ္တာ၊ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ"

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် တင်းမာသွားသော မျက်နှာကို လျော့ပါးစေလျက်-

"ဥတေနမင်း သင့်ကို ရှိခိုးပြီး သင်ယူနိုင်သူဆိုရာမှာ ကျွန်ုပ်မှအပ တစ်ပါးသူ ရှိခဲ့ရင်ကော သင်ကြားပေးနိုင်မလား"

"ကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးသူမှသာ သင်ကြားပေးတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ဆိုခဲ့ပေတယ်"

"သို့ဆိုလျှင်..."

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့ရင်း ကြံစည်သည်။ ပြုံးယောင်သမ်းသော မျက်လုံးများကို ထိန်းချုပ်ပြီးနောက် ဆက်ပြောသည်။

"ဥတေနမင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းအိမ်တော်မှာ... အင်း... ခါးကုန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခါးကုန်းမ ဖြစ်သည့်အလျောက် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်လည်း မတင့်တယ်ဘူး။ သင့်ကို အဲဒီလို မတင့်တယ် မပြေပြစ်သော အဆင်းမမြင်စေလိုဘူး။ ခါးကုန်းမကို တင်းတိမ်အကာတစ်ဖက်မှာ ထိုင်စေပြီး သင့်ကို ရှိခိုးစေမယ်... သင်က တင်းတိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကနေပြီး သင်ကြားပို့ချပေးနိုင်မလား"

"စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း ကျွန်ုပ်စကား မင်းတို့စကား ရှိခဲ့ပြီ။ ခါးကုန်းသူဖြစ်စေ၊ ဆွံ့အသူဖြစ်စေ၊ ရှိခိုးသူကို ပေးမည်လို့ ကျွန်ုပ် ဝန်ခံခဲ့ပြီ..."

"ပြည့်ရှင်မင်း ပီသပါပေတယ် ဥတေနမင်း။ ခါးကုန်းမကို စေလွှတ်ဖို့ တင်းတိမ်ကာရံဖို့ ယခုပဲ စီရင်ပါမယ်။ အသင့်ကိုလဲ အကျဉ်းသားအဖြစ်မှ လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ သုံးရက်တိုင် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲ ငြိုငြင်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်စကား ဆိုပါတယ်"

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း..."

*

ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသမီးသည် ခမည်းတော်၏ စကားလုံးတိုင်းကို စူးစိုက်နားထောင်နေ၏။

"ဟတ္ထိကန္တမန္တန်နဲ့ အတတ်ကို ဒီဇမ္ဗုမှာ အတုမရှိ တတ်မြောက်ပေမယ့် ထိုသူဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူတဲ့ ခရုသင်းနုနာ စွဲကပ်နေရှာတယ်။ ဒီမန္တန်ကို သူ့ဆီက သင်ယူတတ်မြောက်ဖို့ရာကလဲ သူ့ကို ရှိခိုးမှ ဖြစ်မှာကလား။ သမီးတော်လေးရဲ့..."

သည်တော့ ဒီလို စက်ဆုပ်ဖွယ် အဆင်းကို သမီးတော်လေး မမြင်မတွေ့နိုင်အောင် ထိုသူနဲ့ သမီးတော်လေး အကြားမှာ တင်းတိမ် မထူမပါး ကာခြားထားမယ်။

သမီးတော်လေးက တစ်ဖက်ကနေ သူ့ကို လက်အုပ်ချီရှိခိုးပြီး သင်ယူရမယ်။ အခြားသူကို တစ်ဆင့် သင်ယူခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ မန္တန်တတ်သွားပြီး ခမည်းတော်တို့ပေါ် ရန်သတ္တရပြုရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအရေးမှာ သမီးတော်လေးမှတစ်ပါး အခြားသူမရှိလို့ ခုလို စီစဉ်ရတာပဲ"

ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသမီးက မျက်တောင်ကော့များကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်ခတ်လျက်။

"သမီးတော် အစခတ်သိမ်းနားလည် သဘောပေါက်ပါတယ် ခမည်းတော်။ တန်ခိုးထက်လှတဲ့ မန္တန်ကိုလဲ ခမည်းတော်ထံ ပြန်လည်သင်ကြားပေးဖို့ သမီးတော် သင်ယူပါမယ်။ ခရုသင်းနုနာစွဲကပ်နေသူ ဖြစ်ပေမဲ့လဲ သမီးတော် ရှိခိုးပြီး သင်ပါမယ်။ သို့သော် သမီးတော် နားမရှင်းလို့ တစ်ခုမေးပါရစေ ခမည်းတော်..."

"ဘာများပါလိမ့်ကွယ်... မေး..."

"တင်းတိမ် မထူမပါး ကာခြားထားမယ်လို့ ဆိုရပါသလဲ"

"အို ဒါက ဒီလို သမီးတော် ဒီကုဋ္ဌနုနာသည်က တစ်ဖက်မှာ သူ့ဆီက ပညာသင်ယူသူက တကယ်ပဲ သူ့ကို ရှိခိုးရဲ့လားဆိုတာ သိချင်ပေမယ်။ တင်းတိမ် အထူကာရံထားရင် ရှိမခိုးဘဲ သင်နေတယ် ထင်သွားမယ်။"

ဒါကြောင့် ဝိုးတဝါး မြင်ခွင့်ရအောင် တင်းတိမ်ကို မထူမပါး ထားရပေတာပဲ သင်းကို သမီးတော်က ရှိခိုးရုံသာ ရှိခိုးထားပြီး မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲ မျက်စိမှိတ်ထားလို့လဲ ရတာပေါ့..."
"ကောင်းလှပါပြီ ခမည်းတော် သမီးတော် အမှုအရေး ကုန်စင်အောင် ဆောင်ပါမယ်"

ဝါသုလဒတ္တာ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းသည် အားရကျေနပ်ခြင်းများစွာဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းချီးပေးလိုက်လေသည်။

"တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ကုဋ္ဌနုနာသည်အဖြစ်၊ ခါးကုန်းမအဖြစ် သိထားကြမှ သို့မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်အဖြစ် သမီးတော်အဖြစ် သိထားရင်း အကျွမ်းတဝင် ရှိသွားနိုင်တယ်။ အို ဒီလို အကြံအစည်မျိုး ကြံစည်နိုင်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ကျေနပ်လိုက်လေခြင်း"

*

နောက်ရက်မှစပြီး မန္တန်သင်ယူခြင်းကို စတင်ကြ၏။

တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့ နေရာယူကြပြီးသည်နှင့် ဥတေနမင်းက မေးလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ငါ့ကို ရှိခိုး"

"ရှိခိုးပြီးပြီ"

"ပညာသင်ယူသူဆိုတာ သင်ကြားပို့ချပေးတဲ့ဆရာကိုလဲ ရှိခိုးရတယ်။ ပညာကိုလဲ ရှိခိုးရတယ်"

"နားလည်တယ်"

ဆရာတပည့် ဆက်ဆံရေးမှာ ကနဦးအစမှာပင် တင်းမာခဲ့လေသည်။

"ကောင်းပြီ မန္တန်ကို ပို့ချမယ်။ ငါရွတ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ရွတ်၊ စကားလုံး ပီသရမယ်။ အသံမှန်ရမယ်။ အဖြတ်အတောက်၊ အဆိုင်းအငဲ့ မှန်ရမယ်။ အလေးအပေါ့ မှန်ရမယ်..."

တင်းတိမ်တစ်ဖက်မှ ဝါသုလဒတ္တာစိတ်ထဲ၌ 'ဒီခရုသင်းအနုဟာ သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ' ဟု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သို့သော် 'နုနာသည်ဆိုပေမဲ့ သူ့အသံဟာ အသံဩဇာနဲ့ ပြည့်စုံပေတယ်' ဟုလည်း အတွေးရောက်သည်။

သို့ဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ဝါသုလဒတ္တာသည် ဉာဏ်ထက်မြက်သူဖြစ်သည့်အလျောက် အခက်အခဲမရှိ သင်ယူနိုင်သည်။ မန္တန်ကလဲ ပို၍ပို၍ ခက်လာသည်။ မန္တန်တစ်ပိုဒ်တည်းကို အထပ်ထပ် ရွတ်ရသော လေ့ကျင့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရွတ်ရသော မန္တန်တစ်ပိုဒ်ကို သင်ကြားပေးသည်။ ဝါသုလဒတ္တာမှာ ပီသစွာ မရွတ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဥတေနမင်းက ငေါက်ငမ်း၍ ပို့ချပေးရာ၊ ဒေါသဖြင့် လိုက်ရွတ်သော ဝါသုလဒတ္တာအဖို့ ပို၍ ပို၍သာ မှားယွင်းနေသည်။

ဥတေနမင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

"ဟဲ့ ခါးကုန်းမ၊ ကျွန်မ နင့်ပါးစပ် နင့်နှုတ်ခမ်း ဒီလောက်ထူပြစ်နေသလား။ ဒါလေးကိုတောင် မှန်အောင် မရွတ်တတ်ဘူး။ နင့်ပါးစပ် နင့်နှုတ်သီးကို နာနာကြီး ရိုက်ပစ်မှရတော့မှာလား"

ဝါသုလဒတ္တာလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အဆိုခံရသဖြင့်-

"ဟဲ့ ခရုသင်းဖြူ လူအနုရဲ့ ငါ့လို ဘုရင့်သမီးတော်ကို နင်ဒီလို ပြောရဲသလား။ နင်သာ သူယုတ်မာ လူအနု"

ဥတေနမင်း၏ လက်သည် တင်းတိမ်စ အစွန်းဆီ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် တင်းတိမ်စသည် မြောက်တက်သွားသည်။ မျက်စိနှစ်စုံတို့မှ အကြည့်သည် အပြန်အလှန် စူးနှစ်ထိုးဖောက်သွားကြသည်။ အတန်ကြာအထိ စကားမဆိုနိုင်ကြ။

"မင်း ဘယ်သူလဲဟင်"

"စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ၊ ရှင် ရှင်ကကော ဟင်"

"ကောသမ္ဘိပြည့်ရှင် ဥတေနမင်း... အို ကြည့်စမ်း နှမတော်ရဲ့ ခမည်းတော်က ပြောတော့ မန္တာန်သင်ယူမယ့်သူဟာ ခါးကုန်းနေတဲ့ ကျွန်မတဲ့"

"နှမတော်ကို ပြောတော့လဲ မန္တာန်သင်ပေးမယ့်သူဟာ ခရုသင်းဖြူစွဲနေတဲ့ လူနု... တဲ့" တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာက ရှက်စနိုးဖြင့် မျက်နှာငုံငိုက်ထားသည်။ ဥတေနမင်း တင်းတိမ်စကို တွန်းဖယ်ဖြတ်ကျော်လျက် ဝါသုလဒတ္တာအနီးသို့ ချဉ်းသည်။

"နှမတော် ဝါသုလဒတ္တာ၊ မင်း ခမည်းတော်ရဲ့ စီမံမှုကို နားလည်ပြီ မဟုတ်လား။ မန္တာန်သင်ကြားရင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး နီးစပ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ခါးကုန်းမ၊ ခရုသင်းစွဲလူနုလို့ အပြန်အလှန် သိစေတယ်။ အခု သူ့အကြံ မအောင်တော့ဘူး..."

ဝါသုလဒတ္တာ ငြိမ်နေဆဲပင် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကား ပန်းနုဆီသွေး သန်းလျက်-

"ဝါသုလဒတ္တာ ဖူးစာကံ ဆုံကြဖို့ ဖန်တီးလာပြီဆိုရင် အခုလို တင်းတိမ်စ ပါးပါးလွှာလွှာလေး မဆိုထားနဲ့ သံကွန်ချာ သံကန်လန်ကာကြီး ခြားထားတာတောင်မှ ဖြတ်ကျော်ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို ဖြတ်ကျော်ထိုးဖောက်နိုင်တဲ့အရာဟာ ဘာလဲ နှမတော် သိသလား..."

ဝါသုလဒတ္တာ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လျက် မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့် ဆိုသည်။

"အဲဒီအရာကို နှမတော်သိတယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတဲ့..."

*

"ခမည်းတော်က မန္တာန်သင်ယူခြင်း တိုးတက်မှု ရှိရဲ့လား မန္တာန်တွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရွတ်ဆိုနိုင်ပြီလားလို့ နေ့စဉ်မေးတယ်။ နှမတော်ကလဲ မန္တာန်ဟာ ခက်ခဲပေမဲ့ သင်ယူရတာ တိုးတက်မှုရှိပါတယ်။ ပိုင်ပိုင် ရွတ်ဆိုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေပါတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့ မောင်တော်"

"ခါးကုန်းမနဲ့ ခရုသင်းစွဲ လူနုတို့ရဲ့ အဖြစ်သနစ်ကို မင်းခမည်းတော်ကြီး မသိရှာဘူးနော်"

ဝါသုလဒတ္တာ ပြုံးသည်။ ဥတေနမင်း၏ မျက်နှာလေးနက်တည်ကြည်သွားပြီး-

"နှမတော် မိန်းမသူတစ်ဦးအတွက် သူ့ရဲ့ အမိ အဘ၊ မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်၊ အစ်မ၊ ညီမတို့က လုပ်ကျွေးပြုစုတယ်ဆိုတာ သူ့လင်ယောက်ျားရဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုမှုကို ဘယ်လိုမှ မိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာကို ဆိုလိုချင်တာပါပဲ မောင်တော်"

"နှမတော်လေး မောင်တော့်ကို ဟောဒီ ဥဇ္ဇေနီပြည်ကနေ ထွက်ခွာသွားနိုင်အောင် ကြံဆောင်ပေးနိုင်မလား..."

"ဟင် မောင်တော်က ဥဇ္ဇေနီကနေ ထွက်ခွာသွားတော့မှာလား"

"ဟုတ်တယ် တစ်ကိုယ်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြင်ယာဇနီး ဝါသုလဒတ္တာနဲ့အတူ ဥဇ္ဇေနီကို စွန့်ခွာ၊ မောင်တော်ရဲ့ ကောသမ္မိပြည်ရောက်ရင် ဝါသုလဒတ္တာလဲ အခြွေအရံမောင်းမ ဝါးရာတို့ အလယ်မှာ စံမြန်းတဲ့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်လာမယ်"

"နမတော် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မယ် မောင်တော်"

*

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးက သမီးတော်ကို မေးသည်။

"သမီးတော် မန္တာန်သင်ယူခြင်းအမှု ဘယ်သို့ ရှိသလဲ"

"အလုံးစုံ ပြီးဆုံးဖို့ နောက်ဆုံးအဆင့်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ခမည်းတော်"

"နောက်ဆုံးအဆင့်ဆိုတာက..."

"မန္တာန်ရဲ့ ဥပစာအဖြစ် ညဉ့်အခါမှာ နက္ခတ္တသျှတ္တရနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဆေးမြစ်တစ်မယ် ယူဆောင်ဖို့ ရှိနေပါတယ် ခမည်းတော်"

"အဲဒီလို နက္ခတ်ယှဉ်တဲ့ ဆေးမြစ်ရရင် မန္တာန်အမှု ပြည့်စုံပြီလား"

"ပြည့်စုံပါပြီ ခမည်းတော်"

"အဲဒါအတွက် သမီးတော် ဘာလိုအပ်သလဲ"

"နက္ခတ်ကြည့်ပြီး ဆေးမြစ်ယူဆောင်နိုင်ဖို့ နန်းမြို့ရိုးတံခါးတစ်ခုခုကနေပြီး ယာဉ်တစ်စီးစီးနဲ့ ထွက်ရပါလိမ့်မယ် ခမည်းတော်"

"ရစေမယ် အခွင့်ပြုတယ်"

"ထွက်ခွာ အသုံးပြုရမယ့် နန်းမြို့ရိုးတံခါးကို သမီးတော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်အထွက် မရှိပါစေနဲ့ ခမည်းတော်။ နက္ခတ်ယှဉ်တဲ့ အချိန်မှာမှ ဆေးမြစ်အာနိသင် ထက်မြက်မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သမီးတော် တစ်ဦးတည်း အလိုရှိတိုင်း အသုံးပြုရမှာပါ"

"ရစေမယ်... အခွင့်ပြုတယ် ဘယ်ယာဉ်ကို အသုံးပြုမလဲ"

"ခမည်းတော်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးနဲ့ ရရှိထားတဲ့ ယာဉ်ငါးပါးတို့အနက်မှာ တစ်နေ့ ယူဇနာငါးဆယ် သွားနိုင်သော ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မယဉ်သာကို အသုံးပြုပါမယ် ခမည်းတော်"

"ကောင်းပြီ သမီးတော် အဲဒီနည်းနဲ့ မန္တာန်အမှု ပြည့်စုံပြီးရင် ခမည်းတော်ကို ပြန်လည်သင်ကြားပေးတော့..."

"ကောင်းလှပါပြီ ခမည်းတော်"

*

ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသမီးတောင်းဆိုသော ဘဒ္ဒဝတီအမည်ရှိ ဆင်မယဉ်သာသည် တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာငါးဆယ်ခရီးကို အရပ်အနားမရှိ သွားနိုင်သော ဆင်မဖြစ်၏။ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် အတိတ်ဘဝ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံအရ ယာဉ်ငါးပါးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မမှအပဖြစ်သော အခြားယာဉ်လေးပါးမှာ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် ပြေးနိုင်သော ကာက အမည်ရှိ ကျွန်၊ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင် သွားနိုင်သော စေလဋ္ဌိက အမည်ရှိ မြင်းနှင့် မုဉ္ဇကေသီ အမည်ရှိ မြင်း၊ တစ်နေ့လျှင် ယူဇနာတစ်ရာနှစ်ဆယ်တိုင် သွားနိုင်သော နာဠာဂီရိအမည်ရှိ ဆင်တို့ ဖြစ်သည်။ ဝါသုလဒတ္တာသည် ထိုယာဉ်ငါးပါးအနက်မှ မိမိနှင့် ဥတေနမင်းတို့ ကိုယ်လွတ်ပြေးနိုင်ကြရန် အသင့်တော်ဆုံးသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မယဉ်သာကို ရွေးချယ်တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆင်ဖြင့် ထွက်မည့် မြို့ရိုးတံခါးကိုလည်း အစောင့်အကြပ်များ ချမှထားရန်၊ အဝင်အထွက်မရှိစေရန် တောင်းဆို၍ အခွင့်ရထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဥတေနနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့ နေ့ရက်ကောင်း အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထိုတစ်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီး ဥယျာဉ်ထွက် တောကစားသော နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ မင်းကြီး နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ဥတေနနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့လည်း အသင့်ပြင်ထားပြီး ဘဒ္ဒဝတီကို စီးလျက် မြို့တံခါးမှ ထွက်ကြလေသည်။

သို့သော် ရက်အတန်ကြာ အစောင့်အကြပ်မဲ့ အဝင်အထွက်မဲ့ မြို့တံခါး ယခုမှ ပွင့်လျက် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် အစီးအနင်းနည်းလှသော ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ ထိုမြို့တံခါးမှ ထွက်သည်ကို အစောင့်စစ်သည်များ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မ မြို့တံခါးမှ ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားနေသော မင်းကြီးထံ လျှောက်ကြားလိုက်ကြသည်။

"သမီးတော်နဲ့အတူ ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှာ လိုက်ပါသွားတဲ့ ယောက်ျားဟာ ဥတေနမင်းလို့လဲ ပြောကြပါတယ် အရှင်" ဟူသော သံတော်ဦးတင်ချက်ကို ကြားရသည့်ခဏမှာပင် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် အကြောင်းစုံကို သဘောပေါက်သွား၏။ ရဲမက်ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို ဆင်မနောက်လိုက်ရန်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဥတေနမင်းက ဆင်ကို ချွန်းဖြင့် ထိန်းမတ်မောင်းနှင်နေစဉ်တွင် ဝါသုလဒတ္တာက အသင့်ထည့်ယူဆောင်ကြဉ်းခဲ့သော ရွှေငွေတို့ကို ဆင်ထက်မှ ကြဲချလိုက်သည်။

လိုက်လာသူတို့သည်လည်း ရွှေငွေအသပြာတို့ကို တပျော်တပါး ကောက်ယူကြသည်။ ထိုနောက်မှ တစ်ဖန် ဆက်လိုက်ကြပြန်သည်။ ခရီးအကွာတစ်နေရာအရောက်တွင် ဆင်ထက်မှ ရွှေငွေအသပြာများ ကျလာပြန်သည်။ လိုက်လံဖမ်းဆီးမည့် ရဲမက်များလည်း မင်းကြီးအမိန့်ကို ခေတ္တမေ့သွားကာ ရွှေငွေအသပြာ လောဘအလိုကို လတ်တလော ဖြည့်ဆည်းကြပြန်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် နောက်ဆုံးတစ်နေရာတွင် နောက်ဆုံးအသပြာအိတ်ကို ဖွင့်ဖြေကြချပြီး အလှအယက် ကောက်ယူနေကြစဉ်မှာပင် ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့သည် ကောသမ္မိပြည်၏ နယ်နိမိတ်အဝင် သစ်တပ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မိမိတို့၏ အရှင်သခင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို စစ်သည်အပေါင်း ဝန်းရံကြိုဆိုလျက် ကောသမ္မိမြို့တွင်း နန်းတွင်းသို့ ပင့်ဆောင်သွားကြသည်။

နန်းတွင်းသို့ ရောက်မဆိုက်မှာပင် ဥတေနမင်းသည် ဝါသုလဒတ္တာမင်းသမီးအား အဘိသိက်သွန်း၍ အဂ္ဂမဟေသီ အရာ၌ ထားလိုက်လေသည်။

*

ကုရုတိုင်းတွင် နေထိုင်သော မာကဏ္ဍီမိသားစုသည် တိုင်းပြည်မြို့ရွာအနှံ့တွင် ထူးခြားသော အကြောင်းနှစ်ရပ်ဖြင့် ကျော်စောထင်ရှားလေသည်။

ပထမထူးခြားချက်မှာ ဖခင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အမိပုဂ္ဂိုလ်မကြီး သမီးပုဂ္ဂိုလ်မနှင့် အဖ၏ညီ ပုဂ္ဂိုလ်မ သူတို့အားလုံး၌ 'မာဂဏ္ဍီ' ဟူသော အမည်နာမတစ်ခုတည်းကို ခံယူထားကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ သမီးပျို မာဂဏ္ဍီ၏ ထူးထူးကဲကဲ လှပချောမွေ့သော ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍီပုဂ္ဂိုလ်မ၏ အလှမှာ လူသားမက နတ်တမျှဟု အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ လူလင်ပျိုတို့၏ နှုတ်ဖျားက သီးနေသော အကြောင်းအရာသည် မာဂဏ္ဍီ၏ အလှပင်ဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အလှကို ယောက်ျားပျိုများက အံ့အဲချီးမွမ်း နှစ်သက်တပ်မက် တတ်ကြသည်ကား သဘာဝပင်ဖြစ်၍ အံ့ဩလောက်သည် မဟုတ်။ အံ့ဩလောက်သည်မှာ ကုရုတိုင်း တစ်တိုင်းလုံးရှိ မိန်းမပျို အချင်းချင်းကလည်း မာဂဏ္ဍီ၏ အလှကို မနာလို မရှုဆိတ်မဖြစ်ရုံမက အားလုံးထက် ထူးကဲသာလွန်စွာ လှပါပေသည် ချောပါပေသည်ဟု ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အသိအမှတ်ပြုကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုမျှမကသေး။

လူလင်တို့၏ မိခင်ဖခင်တို့ကလည်း မာဂဏ္ဍီအား ချွေးမအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဦးကြီးဒေါ်ကြီးတို့ကလည်း တူမအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အဘိုးအဘွားတို့ကလည်း မြေးမအဖြစ်လည်းကောင်း တော်စပ်ချင်ကြသူများပင် ဖြစ်၏။

မာဂဏ္ဍီလို ထူးကဲစွာ လှပချောမွေ့သော မိန်းမပျိုလေးကို မိမိတို့ မိသားစုဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ရရှိလိုက်လျှင်ပင် ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံပြီဟု အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍီအား ဇနီးမယားအဖြစ် ချွေးမအဖြစ် တော်စပ်ပါရစေဟူ၍ လာရောက်ချဉ်းကပ် တောင်းရမ်းကြသူများမှာလည်း အများအပြားပင် ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ချဉ်းကပ်တောင်းရမ်းကြလေတိုင်း မာဂဏ္ဍီပုဂ္ဂိုလ်မကြီးက ပြန်ပြောလွှတ်သော စကားမှာ-
"ငါ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျား ငါတို့ ရှာမရသေးဘူး ပြန်ကြ"
ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီ ပုဂ္ဂိုလ်မလေးသည်လည်း မိမိ၏အလှကျက်သရေတွင် မာန်မာနကို အထွတ်တပ်ကာ 'ကုရုတိုင်း တစ်တိုင်းလုံးမှာရှိတဲ့ ဘယ်ယောက်ျားပျိုနဲ့မှ ငါမတန်၊ ငါ့အလှကို ဘယ်လို ကြီးကျယ်ထင်ရှားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်လက်ထဲမှ ဝကွက်မအပ်နိုင်ဘူး' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဗြာဟ္မဏ၊ ခတ္တိယ၊ ဝဿချိုးနွယ်ဝင် ထင်ရှားသော ယောက်ျားပျိုများလည်း မာဂဏ္ဍီအနားသို့ သိသိမျှပင် မချဉ်းကပ်နိုင် ဖြစ်ကြ၏။ ဖခင်ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးနှင့် သမီးပျိုတို့မှာသာမက မိခင်ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးနှင့် ဘထွေး ပုဂ္ဂိုလ်မကြီးတို့မှာလည်း မာနတံခွန်ကို အမြင့်ဆုံး လွှင့်ထူခဲ့ကြလေသည်။

*

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နံနက်စောစောကာလတွင် လောကကို ရွှေဉာဏ်တော်ကွန်ယက်ဖြင့် ဖြန့်ကျက် ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ မာဂဏ္ဍီပုဂ္ဂိုလ်မကြီးနှင့် မာဂဏ္ဍီပုဂ္ဂိုလ်မကြီးတို့၏ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်စေမည့် ဥပနိဿယအကြောင်းကို မြင်တော်မူလေသည်။ ကိုယ်တော်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ကိုယ်တော်တိုင်

ယူဆောင်တော်မူကာ မာဂဏ္ဍီမိသားစု နေထိုင်သော ပုဏ္ဏားရွာပြင်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့ပြီး ပုဏ္ဏားတို့သဘာဝ မီးလုပ်ကျွေးရာ အရပ်သို့ ကြွချီတော်မူခဲ့လေသည်။

*

မီးလုပ်ကျွေးပူဇော်ရာမှ ပြန်လာသော မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အတုမဲ့ အဆင်းတော်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးတွေ့လိုက်ရ၏။

"အို ယောက်ျားတကာတို့ရဲ့ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သော တုနိုင်းမဲ့ အသရေ၊ ပြိုင်ဘက်ကင်း အဆင်းနဲ့၊ ကျက်သရေအတိ ချောမောလှပလိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါတကား"

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ဘုရားရှင်မှန်း မသိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အနီး ချဉ်းကပ်ကာ-

"ရှင်ရဟန်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ကုရုတိုင်းမှာတော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းလှပတဲ့ အလှပဂေး အပျိုစင်ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျား ရှာမတွေ့ခဲ့လို့ ယခုတိုင် သမီးကို လာတောင်းရမ်း စပ်ဟပ်သမျှ ငြင်းပယ်လွှတ်ခဲ့တာချည်းပါ။ အခုတော့ သမီးရဲ့ အလှနဲ့ ထိုက်တန်သူ အဆင်းရူပါ တူမျှဖက်ညီသူကို ကျွန်ုပ်တွေ့ပါပြီ။ သူကတော့ အခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ရဟန်းပါပဲ သင့်မှာလဲ အလုပ်အကျွေး အခြံအရံ လိုအပ်မှာပါ"

ဘုရားရှင် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသည်ကို ပုဏ္ဏားကြီးက ဝန်ခံခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု သဘောပိုက်လိုက်၏။
"ရှင်ရဟန်း ကျွန်ုပ်ယခု အိမ်ဂေဟာကို ပြန်ပြီး ဇနီးနဲ့သမီးတို့ကို ခေါ်ယူဆောင်ကြဉ်းခဲ့ပါမယ်။ ရှင်ရဟန်းက ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လာသည်အထိ ဒီနေရာကပဲ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့်နေပါဦး"

ပုဏ္ဏားကြီး အိမ်သို့ အသော့နှင်ခဲ့သည်။

"ရှင်မ... ရှင်မ... သမီးကော"

"ပုဏ္ဏားကြီး သုတ်သုတ်ပျာပျာ နိုင်လှချည့်၊ ဘာဖြစ်တာသတုံး"

"သမီးကိုခေါ် ဝတ်စုံသစ်ဆင်မြန်းခိုင်း လက်ဝတ်တန်ဆာ ဆင်ခိုင်း ရှင်မလဲ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး သွားကြစို့"

"ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး"

"သမီးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး အသင့်လျော်ဆုံး သတို့သားကို ငါတွေ့ခဲ့ပြီ။ သူရှိတဲ့အရပ်ကို သွားမှာ၊ တို့လာတဲ့အထိ စောင့်နေပါလို့ သူ့ကို ငါမှာခဲ့တယ် မြန်မြန်လုပ်"

ပုဏ္ဏားကြီး၏ ဆော်ဩမှု၊ ပုဏ္ဏားမကြီး၏ စီစဉ်မှုနှင့် မာဂဏ္ဍီသမီးပျိုလေး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများက အိမ်ရှိအမှုလုပ် ကျွန်များမှတစ်ဆင့် လျင်မြန်စွာ သတင်းစကား ပျံ့နှံ့သွားသည်။

တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။

"ငါတို့ သမီးနဲ့ ထိုက်တန်သူမရှိဘူးလို့ တစ်ချိန်လုံး ကြွေးကြော်ပြီး လာသမျှကို ငြင်းပယ်လွှတ်နေတဲ့ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီး အခု သူတို့ရဲ့ သမီးနဲ့ ထိုက်တန်သူကို တွေ့ပြီဆိုပါလား... ကံထူးလှတဲ့ အဲဒီယောက်ျား ဘယ်သူပါလိမ့်"

မာဂဏ္ဍီမိသားစုနောက်မှ လူအုပ်ကြီး လိုက်ပါသွားကြသည်။

*

"ဟင်... သူဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်... ငါ အသေအချာ မှာထားခဲ့တယ်။ ငါတို့လာတဲ့အထိ ဒီနေရာက စောင့်ရပ်ပါ။ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့်နေပါဆိုတော့ သူက ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းနဲ့ ဝန်ခံတယ်။ အခု မရှိတော့ဘူး" ပုဏ္ဏားကြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ၏။

လိုက်ပါလာသော လူအုပ်ကြီးမှာလည်း မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသောကြောင့် စိတ်ပျက်ညည်းတွားနေကြသည်။

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမပျိုကား နီမြန်းသော မျက်နှာကို ငုံ့ငိုက်ထား၏။

(ထိုအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကား ပုဏ္ဏားကြီးမှာထား ပြောဆိုခဲ့သောနေရာ၌ နေတော်မမူဘဲ ထိုအရပ်မှာပင် ပဒေဓတီခြေတော်ရာကို ချထားတော်မူခဲ့ကာ ကြွသွားတော်မူပြီး မနီးမဝေးအရပ်၌ တန့်ရပ်နေတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်တို့၏ ပဒေဓတီရာကား မိဌာန်တော်မူပြီး နင်းချတော်မူသောအရပ်၌ ဌာန၌သာလျှင် တည်မြဲထင်ရှားရှိ၏။ အခြားတစ်ပါးသော အရပ်၌ ခြေတော်ရာ ထင်ကျန်ရစ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ အကြင်သူတို့၏ အကျိုးငှာ မိဌာန်တော်မူသောအခါ ထိုသူတို့သည်သာလျှင် ခြေတော်ရာကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးမြင်ခွင့်ရကြသည်။ ခြေတော်ရာကား အခြားသတ္တဝါတို့၏ နင်းနယ်ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ပျောက်ပြယ်သည် မရှိ။ မိုးကြီးလေကြီးစသည့် သဘာဝကြောင့်လည်း တိမ်ကောပပျောက်သည် မရှိ။ တူးဖျိုချေဖျက်၍ မရစကောင်းသော ခြေတော်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။)

ပုဏ္ဏားကြီး ထိုသို့မြည်တမ်းရေရွတ်နေစဉ် ပုဏ္ဏားမကြီးမှာလည်း ရှက်စနိုးဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီးကို မောင်းမဲလေသည်။

"ဘယ်မှာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး၊ တော့်ရဲ့ ထူးကဲတဲ့ သတို့သားယောက်ျား"

"ငါသေသေချာချာ မှာခဲ့တာပဲ ရှင်မရယ်။ ဘယ်ကိုများ ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး။ ဟောဒီနေရာမှာ ဟောဒီနေရာ အလို... ဒါက ဘာပါလိမ့်"

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ခြေတော်ရာကို တွေ့သွား၏။

"ဘာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး"

"ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ရှင်မ ဒါ... ဒါ... သူရပ်သွားတဲ့နေရာ ဒါ သူ့ခြေရာ"

ပုဏ္ဏားမကြီးကား ပေဒင်သုံးပုံကို လေ့လာတတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ပုဏ္ဏားကြီး ညွှန်ပြသော ခြေတော်ရာကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပုဏ္ဏားမကြီး၏ ဉာဏ်၌ တတ်မြောက်ထားသော မန္တန်ပေဒင်ကျမ်းလက္ခဏာပညာတို့ အစီအရီ ထင်လာသည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးက ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုစူးစမ်း ဆင်ခြင်သည်။

ထို့နောက် တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ စကားဆိုလေသည်။

"ပုဏ္ဏားကြီး ခြေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါမှာ ကျွန်မ ခုလို သိလာတယ်။ ရာဂဖြင့် တပ်စွန်းသော အလေ့ရှိသူများရဲ့ ခြေရာဟာ အလယ်မှာ ခွက်ပြီး ဆောင့်ကြွားကြွားဟန် ရှိတယ်။ အမျက်ဒေါသမာန်ကြီးသူများရဲ့ ခြေရာကတော့ ဖနောင့်တွင်း နက်တယ်။ မိုက်မဲတွေဝေသူတို့ရဲ့

ခြေရာကတော့ ဒရွတ်ကြောင်း ထင်တတ်တယ်။ အခု ဒီခြေရာကို ကြည့်လိုက်စမ်း ရှေ့ခြေနှင်းရာ ပမာတူပြီး တညီတညွတ်တည်း ကျနေတယ်။ တစ်ရာရှစ်ကွက် စက်လက္ခဏာစုံလင် ကောင်းစွာထင်တယ်။ ဟောဒီ ခြေရာပိုင်ရှင်ဟာ တကောကို ချိုးဖျက်ထွင်းဖောက်ပြီး ကာမဘုံအဝင်အပါ၊ ဘုံသုံးထောက်ကနေ လွတ်မြောက်လွတ်ကူး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးရဲ့ တွေ့ရခဲ ကြုံရခဲတဲ့ ခြေရာမြတ်ဖြစ်တယ်..."

*

ရသေ့ငါးရာတို့ ဟိမဝန္တာမှ ကြွလာကြပြီး ခုလတ်တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် အရိပ်တွင် ခေတ္တနားခိုကြသည်။ ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲရသောကြောင့် ရသေ့များမှာ နွမ်းနယ်ကာ အထူးသဖြင့် ရေငတ်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသည်။ ဤတွင် အကြီးအမှူးဖြစ်သော ရသေ့ကြီးသည် ပညောင်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

"သည်မျှ ကြီးမားပြီး အခက်အလက်ဝေဆာ၊ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှတဲ့ ပညောင်ပင်ကြီးကို ဗိမာန်ပြု စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေထိုင်သော ရုက္ခစိုးနတ်ဟာ သာမာန်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးတဲ့ နတ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီနတ်မင်းတို့ဟာ ယခုအခါ ငါတို့ရသေ့များကို သောက်ရေလေး လှူမယ်ဆိုရင် ရသေ့များ ခံစားနေရတဲ့ ရေငတ်ခြင်း ဝေဒနာပြေပျောက်လေမှာပဲ..."

ပညောင်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ ကြံစည်မှုကို သိသွား၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ဣန္ဒြိယအားဖြင့် သောက်ရေကို ဖြစ်ပေါ်စေကာ ရသေ့များအား ပေးလှူလေသည်။ ကိုယ်မူကား ထင်ရှားမပြချေ။

သောက်ရေကို ကြံစည်တောင့်တသည့်အတွက် သောက်ရေရရှိပြီးနောက် ရသေ့ကြီးသည် ဤအရာမှာ ရုက္ခစိုးနတ်၏ အာနုဘော်ဖြစ်သည်ဟု သိကာ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို တောင့်တကြံစည်လိုက်ပြန်သည်။

ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များလည်း ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး၏ အာနုဘော်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။ ရသေ့ကြီးသည် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ဧကန်ပင် လှူဒါန်းပြီဟု အခိုင်အမာသိရှိကာ တတိယဆန္ဒကို ကြံစည်လိုက်ပြန်၏။

"ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကို ငါတို့ အထင်အရှား မြင်ရရင် ကောင်းလေစွ"
နတ်မင်းကြီးလည်း ပညောင်ပင်စည်ကို နှစ်ဖြာဖောက်ခွဲ၍ ကိုယ်ထင်ရှားပြလေသည်။

ရသေ့ကြီးက စတင်မေးလိုက်၏။
"နတ်မင်း ကျွန်ုပ် တောင့်တကြံစည်တိုင်း သင်သိရှိတယ်။ သိရှိတဲ့ အတိုင်းလဲ သင် ဆောင်ရွက်ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ အသင့်ရဲ့ အလှူကို ကျွန်ုပ်တို့က သာဓုခေါ်ပါတယ်။ အသင့်ကို တစ်ခု မေးချင်ပါတယ်"

"မေးပါ ရှင်ရသေ့ကြီး..."
"အသင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာဟာ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောလှပါပေတယ်။ ဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ခဲ့လို့ အခုလို စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိခံစားနိုင်ပါသလဲ..."
ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်း ဖြစ်နေ၏။

ရသေ့ကြီးက ထပ်မံမေးပြန်သည်။
"ကျွန်ုပ်တို့ သိချင်ပါတယ်။ အခုလို စည်းစိမ်ရရှိတာဟာ ဘယ်လိုကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုခဲ့လို့ပါလဲ"
"ရှင်ရသေ့တို့... မေးတော်မမူကြပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ် ဒီမေးခွန်းကို မဖြေလိုပါ"

ရသေ့များ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက ဖြေရန်ငြင်းဆိုသောကြောင့် သိလိုစိတ်များသည် ပိုမိုပြင်းပြလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောပြရန် ထပ်တလဲလဲ တိုက်တွန်းကြသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးမှာ ရှက်စနိုးအသွင်ဖြင့် တိုက်တွန်းလေတိုင်း ငြင်းဆန်နေသည်။

ရသေ့ငါးရာတို့လည်း အကြီးအမှူးရသေ့ကြီးလို တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကာ ရုက္ခစိုးကြီးအား မဖြေမနေရ မပြောမနေရဖြစ်အောင် တောင်းဆိုကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

"အရှင်ရသေ့တို့ ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံရဲ့ နည်းပါးသေးငယ်လှခြင်းကြောင့် ရှက်နိုးလှလို့ မဖြေဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ရှင်ရသေ့တို့ ဒီလောက်သိလိုတဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြနေတာမို့ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဒီလိုပါ နားဆင်ကြပါရော... ရှင်ရသေ့တို့"

*

သူသည် တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သည့်အပြင် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဘာပညာမှ မတတ်၊ အမျိုးဇာတ်ကလည်း နိမ့်ကျသူဖြစ်ပြီး တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်စားရဖို့ပင် ရုန်းကန်နေရသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမှ ဤမှ ရရာအလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း သူသည် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးထံတွင် သူရင်းငှားအစား အလုပ်ကို ရရှိလာခဲ့၏။ သူ့အလုပ်မှာ သာဝတ္ထိမြို့မှ ဝေးသော တောအုပ်အတွင်း တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ပြီး ညချမ်းအချိန်ကျမှ သူဌေးကြီးနေအိမ် သူရင်းငှားများ နေထိုင်ရာ တန်းလျားသို့ ပြန်လာရသည်။ သူ့အတွက်မူ ထမင်းနပ်မှန်စားရပြီး အိပ်ရန် ကျောတစ်ခင်းစာ ရပြီဆိုလျှင်ပင် လုံလောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ခုသော ဥပုသ်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ စံအိမ်ဂေဟာ စည်းကမ်းအရ ဥပုသ်နေ့တွင် အလုံးစုံသော အမှုလုပ်များ အစားသူရင်းငှားများ အစေခံများ အားလုံး တစ်ဦးမကျန် ဥပုသ်စောင့်ကြရသည်။ သူသည် ထိုစည်းကမ်းလေ့ကို မသိချေ။ နေ့စဉ်ပြုမြဲအတိုင်း သူသည် တောသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက အခြားအမှုလုပ်များအား "ဟိုသူရင်းငှားကို ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်ကြရဲ့လား" ဟု မေးရာ မည်သူမျှ သတိပေးပြောကြားခဲ့ခြင်း မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက "ဒီစံအိမ်ရဲ့ ထုံးစံ အားလုံးဥပုသ်စောင့်ကြတယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး။ ဒီတော့ ညချမ်း သူပြန်လာရင် သူထမင်းစားဖို့ တစ်ကွမ်းစားလောက် ဆန်ကို သူ့အတွက် ချက်ထားလိုက်ကြ" ဟု အမိန့်ပေးခဲ့၏။ အမှုလုပ်များလည်း သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်စာ ထမင်းချက်ထားလိုက်ကြသည်။

ညချမ်း၌ သူပြန်လာသည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ တောထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီး တန်းလျားပြန်ရောက်သည်နှင့် သူသည် ထမင်းကို အငမ်းမရ စားလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့ညကလည်း သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ချပေးသော ထမင်းကို စားရန် သူထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ထူးခြားသော အဖြစ်တစ်ခုကို သူသတိထားမိသွား၏။

"ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီလိုအချိန်မှာ စံအိမ်ကြီးရဲ့ တန်းလျားတွေ ထမင်းကျွေးရုံတွေမှာ ထမင်းပေးပါဦး ဟင်းထပ်လိုက်ပါဦး အမဲဟင်းလျာ ပေးပါဦးနဲ့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ညံ့စီနေတာ... ဒီနေ့ ထူးခြားနေပါလား။ ဒီအသံတွေ တစ်သံမှ မကြားရဘူး... ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှတယ်။ အားလုံးပဲ ထမင်းစားပြီးကြပြီလား မသိဘူး။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ငါ့အတွက်လဲ ထမင်းခူးပေးကြတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်..."

အနီးမှ သူရင်းငှားများကို သူ မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုပါလိမ့် ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ကလွဲပြီး အားလုံး ညစာစားပြီးကုန်ကြပြီလား။ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာလား"

ဘဝတူ သူရင်းငှားတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်၏။

"အိုး မင်းမသိဘူးလား။ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ ဒီလိုနေ့မျိုးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ညစာ မစားကြဘူး"

သူ အံ့အားသင့်သွားကာ-

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ... မင်းမသိဘဲကိုး။ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့လေ ဥပုသ်နေ့တိုင်းမှာ အရှင်သူဌေးကြီးက အစ၊ ဇနီးသားသမီး မိသားတစ်စုလုံး ဒီစံအိမ် ဒီပရိုဂျက်မှာ နေကြသူအားလုံး ဥပုသ်သီတင်းသီလ စောင့်ထိန်းကြတယ်။

ဥပုသ်သီတင်းသည်ဟာ နေ့လွဲညစာ မစားကြဘူးလေ..."

သူငေးဝိုင်း ဆုတ်ဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ သူရင်းငှားက ဆက်ပြောသည်။

"ယုတ်စွအဆုံး၊ နို့စို့နို့ညှာ ကလေးသူငယ်ကလေးတွေကိုတောင်မှ ခံတွင်းကို ဆေးကြောပေးပြီး စတုမူကို ထည့်ပေးထားတယ်။ ကလေးကအစ ဥပုသ်သည်ဖြစ်အောင် သူဌေးကြီးက စီမံထားတာပ"

သူရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် မသိစွမ်းနိုင်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

"မင်းက တကယ်မသိတာကိုး၊ ကလေးသူငယ်ထက်ကြီးတဲ့ အရွယ်လေးတွေကျတော့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေခိုင်းပြီး သုံးဆယ်နှစ်ကောဌာသကမ္မဌာန်းကို စီးဖြန်းခိုင်းတယ်။ ဒုတ္တိသာကာရ ကမ္မဌာန်းကို ရွတ်ဆိုသရဏ္ဍာယ်ကြတယ်။ သူငယ်လဲ သူငယ်အလျောက် တစ်နိုင်ဥပုသ်ပြုကြတာပေါ့"

သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

"အေး... ဟုတ်ပေသား မင်းကို ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပုသ်စောင့်ကြရကြောင်း မပြောမိကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဥပုသ်သည် မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော မင်းအတွက် ညစာစားဖို့ ထမင်းချက်ပေးထားကြတာပေါ့... ကိုင်း... စား... စား"

သူ့နှုတ်မှ အမေးစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

"အခု ကျွန်ုပ်ကော ဥပုသ်လိုက်စောင့်လို့ရမလား"

"နေ့လွဲအခါ ဖြစ်နေပြီ။ အခုမှ ဥပုသ်စောင့်ရမရ ငါတို့တော့ မသိဘူး သူဌေးကြီးမှ သိမှာပဲ"

"ဒါဖြင့် သူဌေးကြီးကို မေးပေးကြပါဗျ"

သူဌေးကြီးထံမှ အဖြေစကားရလာ၏။

"အခုနေ... ထမင်းမစားဘဲ ဘာမှမစားဘဲ ခံတွင်းကိုဆေး ဥပုသ်အင်္ဂါကို ဆောက်တည်မယ်ဆိုရင် ထက်ဝက်ဥပုသ်တော့ ရနိုင်သေးသတဲ့"

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

"ကျုပ် မစားတော့ဘူး ထက်ဝက်ဥပုသ်ပဲရရ စောင့်မယ်..."

ဥပုသ်ကံပြုရေးအတွက် ကုသိုလ်သဒ္ဓါစိတ်က ပြင်းပြနေသော်လည်း သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာမှာကား ချည့်နဲ့အားလျော့လျက် ရှိလေပြီ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း တောအုပ်ထဲတွင် အမှုကိစ္စကြီးငယ်တို့ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေ၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် အူတို့ပင် အခွေလိုက်ထွက်ကျအံ့ ထင်ရ၏။ အစာမရှိသော အစာအိမ်အတွင်း နံရံတို့ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကြကာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာက နှိပ်စက်တော့သည်။ ထိုမျှသာမက ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ဝါယောဓာတ်တို့လည်း ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကာ ပျက်စီးကုန်ကြသည်။

သူရင်းငှားသည် ဝမ်းဗိုက်ကို ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ကာ ကြိုးအစွန်းတစ်ဖက်စကို ဆွဲကိုင်ထားပြီး လူးလှိုမ့်နေရ၏။ ထိုသို့ အသည်းအသန် ခံစားနေရကြောင်းကို အမှုလုပ်တို့က အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးထံ အကြောင်းကြားလိုက်ကြသည်။

"ဟဲ့... ဒီလို ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မီးရှူးမီးတိုင်တွေ ထွန်းစမ်း၊ ပြီးတော့ စတုမဂ္ဂ ယူခဲ့ကြစမ်း" သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ထံရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ သူရင်းငှားမှာ ထိုးကျင်ကိုက်ခဲသော လေတို့၏ နှိပ်စက်မှုဖြင့် လူးလွန်းနေပေပြီ။

"အမောင် အခု ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ ပြောပြစမ်း..."

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ကရုဏာသက်စွာ မေး၏။

"အရှင် ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ အူထဲမှာ အား... ရင်ခေါင်းတစ်ခုလုံး အဆမတန် ပူလောင်နေတယ်။ နာလဲ နာတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေလုံးဆောင့်တက်ချိန်မှာ ကျွန်တော် အား... နာလိုက်တာ... နာလှချည်ရဲ့..."

"အမောင်... ထ... ထ... ဟဲ့ ထူပေးလိုက်ကြစမ်း ဟောဒီ စတုမဂ္ဂကို စားလိုက် သက်သာသွားလိမ့်မယ်"

"အရှင်... တို့ကော စတုမဂ္ဂ စားကြသလား"

"ငါတို့မှာ စတုမဂ္ဂစားရတဲ့အဖြစ် ရောက်သည်အထိ အခုလို ရောဂါခံစားကြရတာ မဟုတ်ဘူး... သင်သာ ရော့ စားလိုက်"

"အရှင်... ကျွန်တော် မစားပါရစေနဲ့"

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ... စတုမဂ္ဂမှာ ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ပျားရည်၊ နှမ်းဆီဆိုတဲ့ လေးမျိုးနဲ့ ဖော်စပ်ထားတယ်။ သင့်ဝေဒနာ သက်သာစေလိမ့်မယ်"

"အရှင် ကျွန်တော်က သူများတွေလို တစ်နေ့လုံး ဥပုသ်ကို စောင့်နိုင်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ထက်ဝက်ဥပုသ်လေးကိုပဲ စောင့်ခွင့်ရတာ... ဒါလေးကို အစွန်းအထင်း မခံပါရစေနဲ့..."

ပြောရင်းပင် လူးလို့မ့်ညည်းတွားနေသည်။

"အမောင်... ဒီလို မလုပ်နဲ့၊ စတုမဂ္ဂ စားလိုက် စားလိုက်"

"ကျွန်တော် မစားဘူး မစားဘူး အသေခံမယ် အား..."

တစ်စတစ်စ ဖျော့တော့လာ၏။ လူးလွန်းနေခြင်းများလည်း လျော့လာသည်။ နှုတ်မှထွက်သော အသံသည် မသဲမကွဲ ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး၌ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီးနောက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လုံးဝငြိမ်သက်သွားသည်။

ထွက်သက်ဝင်သက် ချုပ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

*

"ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကတော့ ထိုသို့ပါ ရှင်ရသေ့တို့။ ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကို အသက်နဲ့လဲ စောင့်ထိန်းခဲ့တာမို့ ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံရဲ့ နည်းပါးလှတဲ့ အဖြစ်ကို ရှက်စနိုးတာကြောင့် ကျွန်ုပ်ပြောရတာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ"

ဟု ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ရသေ့များ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက ဆက်လျှောက်သည်။

"အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးဟာ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးမှာ ရက်ရက်ရောရောကြီး မြတ်နိုးကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဌေးကြီးကို အမှီပြုပြီး ကျွန်ုပ်ဟာ ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကို စောင့်ထိန်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအကျိုးအာနိသင်ကြောင့် ခုလို စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရရှိလာပါတယ်" ငြိမ်သက်နေကြသော ရသေ့များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြ၏။

အသက်ကြီးဆုံး ရသေ့ကြီးက စတင်၍ မေးလိုက်သည်။

"ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး သင့်နှုတ်က ဘုရားလို့ ဆိုလိုက်သလား..."

"ဆိုခဲ့ပါ၏ ရှင်ရသေ့... ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး"

ရသေ့များက သုံးကြိမ်တိုင် မေးကြသည်။

"ဘုရားလို့ ဆိုလိုက်သလား"

ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးကလည်း ဖြေသည်။

"ဘုရားလို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်"

ရှင်ရသေ့များအားလုံး တညီတည်း ကျူးရင့်ကြသည်။

"ယောသောဝိခေါ ဧသော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိ"

(လောက၌ ဘုရားဟူသော အသံကိုမျှလည်း အလွန်ကြားရခဲပေတကား)

ရသေ့ငါးရာတို့မှာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းဖြင့် လန်းဆန်းနေကြသည်။

"ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး များစွာကုန်သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းမှာ မကြားအပ်စဖူး ဘုရားဆိုတဲ့ အသံကို သင့်ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားနာရရှိကြပေတယ်။ ကောင်းလေစွ... နတ်ကြီး"

ထို့နောက် ရသေ့ချင်း တိုင်ပင်နှီးနှောကာ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

"ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မြတ်စွာဘုရား အထံတော် သွားကြစို့"

"ဟုတ်ပေတယ် ဘုရားရှင်ထံတော် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြစို့"

"အခုပဲ သွားကြစို့"

အကြီးအမှူး ရသေ့ကြီးက တွေးတွေးဆဆ ဆို၏။

"တပည့်တို့ အနည်းငယ် စဉ်းစားကြဦး၊ ကောသမ္မိပြည်က ယောသက၊ ကုက္ကုဋ္ဌ၊ ပါဝါရိယ သူဌေးကြီး သုံးဦးဟာ ငါတို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးများစွာ ပြုထားကြသူများ ဖြစ်တယ်။ မိုးလေးလပတ်လုံး သူတို့ထံမှာ နေစေပြီး၊ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကြတယ်။ ဆယ့်နှစ်လအခါမှာ ငါတို့ ဟိမဝန္တာမှာ ရှစ်လနေပြီး မိုးလေးလအခါမှာ သူတို့ထံနေပါမယ်လို့ ပဋိညာဉ်ပြုထားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ထံ ယခု အဖူးမြော် မဝင်သေးဘဲ သူဌေးကြီးများ အိမ်ကို ဆွမ်းခံဝင်ပြီး သူတို့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီးမှ ဘုရားရှင်ထံ သွားသင့်တယ်။ သည်းခံကြဦး တပည့်တို့ ပဋိညာဉ်စကားစောင့်ထိန်းကြဦး"

ဆရာရသေ့ကြီး၏ စကားမှာ ငြင်းပယ်စရာမရှိ၊ ပကတိ အမှန်ဖြစ်၏။

*

ယောသက သူဌေး၊ ကုက္ကုဋ္ဌသူဌေး၊ ပါဝါရိယသူဌေးတို့သည် မိုးသောက်ယံမှာပင် ယာဂုဆွမ်း ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်များ စီမံခင်းကျင်းကာ ဟိမဝန္တာရသေ့များကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

မိုးသောက်ချိန်၌ ရသေ့ငါးရာတို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ရသေ့များကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ကာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပူဇော်ကြသည်။ သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့၏ စံဂေဟာ သုံးနေရာ၌ အစုခွဲလျက် ဆွမ်းအမှုကို ပြုကြပြီးနောက်တွင် တစ်နေရာတည်း၌ ပြန်လည်ဆုံကြပြီးနောက် ရသေ့များက သူဌေးကြီးတို့ကို စကားဆိုလိုက်ကြ၏။

"ဆွမ်းအမှုပြီးကြပြီ၊ ငါတို့ သွားကြတော့မယ် သူဌေးကြီး"

သူဌေးကြီးသုံးဦး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ၏။

"ဘယ်လို မိန့်လိုက်ကြပါသလဲ ဆရာရသေ့တို့၊ မိုးလေးလပတ်လုံး တပည့်တော်တို့ထံမှာ သီတင်းသုံးမယ်လို့ အရှင်ဘုရားတို့ ဝန်ခံပဋိညာဉ်ပြုထားကြတယ် မဟုတ်ပါလား။ အခု ဘယ်အရပ်ကို ကြွကြမှာပါလဲ"

အကြီးအမှူးရသေ့ကြီးက တည်ငြိမ်လေးနက်စွာဖြင့်-

"အကာ သူဌေးကြီးတို့ လောကလူရွာမှာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီး တရားတွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီ။ ရဟန်းသံဃာ ဖြစ်ပေါ်ပြီ... ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ထံ ငါတို့ အဖူးအမြော် သွားကြတော့မယ်..."

သူဌေးကြီးသုံးဦးတို့ တိုင်ပင်ထားသည့်အလား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်-

"မြတ်စွာဘုရားထံတော်ကို အရှင်မြတ်တို့သာ သွားအပ်ပါသလား ဘုရား"

"တပည့်တော်တို့မှာကော ဖူးမြော်ခွင့် ရှိပါသလား ဘုရား"

"တပည့်တော်တို့ကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ပါသလား ဘုရား"

အကြီးအမှူး ရသေ့ကြီးက-

"ဒကာတို့... ဘယ်သူ့ကိုမှ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုပါဘူး၊ ဘုရားရှင်ထံ သင်တို့လဲ အဖူးအမြော် ဝင်ရပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့လဲ တကွအတူ လိုက်ပါကြပါတော့မယ် ဘုရား"

"သည်းခံပါဦး သူဌေးကြီးတို့ သင်တို့ သူဌေးကြီးများမှာ ခရီးထွက်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတဲ့ အစီအရင်တွေက များလှတယ်။ သင်တို့အစီအရင်ကို စောင့်နေရင် ငါတို့မှာ နှောင့်နှေးလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဦးစွာ ထွက်ခွာပါမယ်။ သင်တို့က နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြပါ"

"ကောင်းပါပြီ အရှင်ရသေ့ကြီး..."

*

ရသေ့ငါးရာတို့ ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားက အစဉ်အတိုင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူပြီးနောက် တရားဟောတော်မူရာ ဒေသနာတော်အဆုံး၌ ရသေ့ငါးရာတို့သည် ပဋိသန္ဓိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြသည်။ ရသေ့များက ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းကြသောအခါ ဘုရားရှင်က 'ဇေတဝိက္ခဝေါ' ခေါ်တော်မူပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ သပိတ်သင်္ကန်းဆင်မြန်းလွယ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ကောသမ္မိသူဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည်လည်း ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့တွင် အဝတ်ပုဆိုး၊ ထောပတ်၊ ပျားတင်လဲ စသည့် လှူဖွယ်တို့ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘုရားရှင် ထံတော်မှောက်ဝင်၍ ရှိခိုးပူဇော်ကြပြီးနောက် ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာ ဂါထာအဆုံးတွင် သူဌေးကြီးများလည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ကြသည်။ သူဌေးကြီးများသည် ဘုရားရှင် အထံတော်၌သာ မှီဝဲဆည်းကပ်၍ ဆယ့်ငါးရက်ပတ်လုံး အလှူဒါနပေး၍ နေကြပြီးနောက် "ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွတော်မူပါဘုရား" ဟု ပင့်လျှောက်ကြသည်။ ဘုရားရှင်က အရိယာတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌သာ မွေ့လျော်ကြကြောင်း မိန့်တော်မူလေသည်။

သူဌေးကြီးသုံးဦးလည်း သာဝတ္ထိမှပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ကောသမ္မိပြည်၌ ယောသက သူဌေးကြီးက ယောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကုက္ကုဋေသူဌေးကြီးက ကုက္ကုဋေရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ပါဝါရိယသူဌေးကြီးက ပါဝါရိယာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီးကို လည်းကောင်း တည်ဆောက်ကာ ဘုရားရှင်ထံ ကြွလာတော်မူစိမ့်သောငှာ သတင်းစကား စေလွှတ်ပင့်လျှောက်ကြသည်။

ဘုရားရှင်လည်း ကောသမ္မိသို့ ကြွတော်မူ၍ ကျောင်းတိုက်ကြီးသုံးခုတွင် အလှည့်အလှည့်ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် တစ်ခုသော ကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်။ အလှည့်အားဖြင့် စံမြန်းတော်မူသော ကျောင်းတိုက်၏ ဒါယကာသူဌေးအိမ်တံခါးသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။

*

သုမနသည် သူဌေးကြီးသုံးယောက်စလုံးထံ၌ အလှည့်ကျ အလုပ်အကျွေးပြုရသော ပန်းသည်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သုမန၏ ပန်းများမှာ ကောသမ္မိတွင် အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အမွှေးဆုံးဖြစ်သဖြင့်

သူဌေးကြီးများကလည်း သုမနကို လက်မလွှတ်နိုင်ကြ။ ထို့ပြင် သုမနသည် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းမှု၌ ရွှေဖော်ပြီး သစ္စာရှိသော ယုံကြည်စိတ်ချရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ပန်းအရောင်းအဝယ် အမှုသာမက သုမနသည် သူဌေးကြီးများ၏ အရေးပါသော စီးပွားကုန်သွယ်မှု အချို့ကိုပါ ရိုးသားစွာ လုပ်ကျွေးသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သူဌေးကြီးသုံးဦး၏ ကျောင်းတိုက်ကြီးများတွင် အလှည့်အလှည့်ဖြင့် သီတင်းသုံးကာ အိမ်သို့လည်း အလှည့်အလှည့်ဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်ကို တွေ့နေရသော သုမနသည် တစ်နေ့သောအခါ အရေးဆို တောင်းခံလေသည်။

"အရှင်တို့ ကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်တို့ထံမှာ ကြာမြင့်စွာ ရိုသေလေးမြတ် သစ္စာရှိစွာနဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်တို့ရဲ့ အမှုကို ယခုထိ ကြာမြင့်စွာ လုပ်ကျွေးခဲ့ရာမှာ အကျွန်ုပ်အပေါ် တစိုးတစိမျှ အရှင်တို့အပြစ်မမြင် အမျက်မဝင်ခဲ့ကြသူလို့ ယုံကြည်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပေတယ် သုမန"

"အဲဒီ ယုံကြည်မှုအပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် အခွင့်တစ်ခု တောင်းခံပါရစေ"

"ဆိုပါ သုမန"

"မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းခွင့် တစ်နေ့အဖို့မျှ... ပေး သနားစေချင်ပါတယ်..."

"သင့်မြတ်ပါပေတယ် သုမန၊ ဒီအခွင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မပြုနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ နက်ဖြန် အလှည့်ကို သင့်အတွက်လို့ သတ်မှတ်ပေးပါတယ်"

သုမနပန်းသည်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်သွားလေသည်။

*

ကုန်းကွသော သဏ္ဍာန်ရှိပြီး အမြင်မတင့်မတယ်ဖြင့် ဥပဓိနည်းရှာသဖြင့် သူ့ကို ခုဇုတ္တရာဟု အမည်တပ်ကြ၏။ ခုဇုတ္တရာသည် ဥတေနမင်းကြီး၏ မိဖုရား သာမာဝတီထံတွင် အနီးကပ်ခစားရသော လူယုံရံရွှေတော် ဖြစ်လေသည်။ ခုဇုတ္တရာမှာ အကျိုးပေး ညှိခဲ့သဖြင့် အဆင်းနိကာယ်အားဖြင့် မလှမပ ဖြစ်နေစေကာမူ သာမာဝတီမိဖုရား၏ အလိုကို သိတတ်ရာတွင် ကျန်ရံရွှေတော်များ၏ ထိပ်ဆုံးမှာ နေရာရထားသူဖြစ်၏။ ပြောရာဆိုရာမှာလည်း ချက်ချက်ချာချာရှိပြီး လုပ်ရာကိုင်ရာမှာလည်း သွက်လက်ထက်မြက်သူ ဖြစ်၏။

ထို့ထက် ထူးခြားသည်ကား ခုဇုတ္တရာသည် ကိုယ်တိုင်က ပုံပန်းမကျ ကုန်းကွကွ ဖြစ်နေစေကာမူ ပန်းမန်အလှပြင်ဆင်ရာ၌ သာမာဝတီမိဖုရား၏ နန်းဆောင်တွင်သာမက ကောသမ္မိတစ်နန်းတော်လုံးတွင် မည်သူမျှတုပမမှီသော စွမ်းရည်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ ခုဇုတ္တရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံလိုက်သောအခါ မူလက လှရင်းစွဲ ပန်းပွင့်များသည် ပို၍ကျက်သရေ ရှိသွားကြသည်။ ပန်းများ၏ အသွေးအရောင် အစပ်အဟပ် အထားအသိုကိုလည်း ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သည်သာမက ခုဇုတ္တရာ မွမ်းမံဆင်ယင်လိုက်သော ပန်းပေါင်းစုံတို့သည် ဆန်းကျယ်သော ဗိသုကာ ပန်းပု ပန်းချီများနယ် အသရေတင့်တယ်သွားကြလေသည်။

ခုဇုတ္တရာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောတတ်၏။

"ကျုပ်က အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်အရုပ်ဆိုးသမျှ ပန်းကလေးတွေ လှကြစမ်းဆိုပြီး စေတနာ ပြဋ္ဌာန်းပြီး အစွမ်းကုန် လုပ်လိုက်တာပေါ့..."

သာမာဝတီမိဖုရားကလည်း ခုနတ္ထရာကို ရံရွှေအစေခံ ကျွန်အဖြစ်သဘောမထားဘဲ 'အမိ၊ မိခင်' စသည်ဖြင့် ခေါ်တတ်၏။

သာမာဝတီမိဖုရားသည် ခုနတ္ထရာ၏ ပန်းအလှပြင် အနုပညာကို မြတ်နိုးလေးစားသည့်အလျောက် ခုနတ္ထရာ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်နိုင်စေရန် ပန်းများဝယ်ယူရေးတာဝန်ကိုပါ လွှဲအပ်ထားသည်။

"အမိ... မောင်တော်မင်းကြီးက သာမာဝတီကို ပန်းဝယ်ဖို့ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ရှစ်ကျပ်သော အသပြာကို သီးသန့်အခွင့်ပြု သနားတော်မူတယ်... အဲဒီ ရှစ်ကျပ်ယူပြီး အမိ နှစ်သက်သလို စီမံဝယ်ယူပေတော့ အမိကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပါ"

"စိတ်သာချပါရော့ သခင်မ ဖုရား၊ ကိုယ်ပြင်ဆင်မွမ်းမံရမယ့် ပန်းကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်ရတာမှ အဆင်ပြေပါတယ်"

ခုနတ္ထရာသည် ပန်းသည်သုမနထံတွင် မှန်မှန် ပန်းဝယ်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုမနက ဘုရားရှင်အား အလှည့်ကျ အခွင့်ရ၍ လုပ်ကျွေးပူဇော်သည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ခုနတ္ထရာ ရောက်သွားချိန်တွင် သုမနသည် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်လုပ်ကျွေးရန် ဝေယျာဝစ္စများဖြင့် အလုပ်များနေ၏။

ခုနတ္ထရာကို မြင်သောအခါ သုမနက-

"ခုနတ္ထရာ ရောက်လာပြီလား... ခဏလေး စောင့်ပါဦး"

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပန်းများအဆင်သင့်ဖြင့် စောင့်နေတတ်သည်ဖြစ်လေရာ သုမနစကားကို ကြားသောအခါ ခုနတ္ထရာ အံ့အားသင့်သွား၏။

"ခဏလေးပါ ခုနတ္ထရာ ဟို အဲ ပန်းတွေကလဲ... ဒီနေ့တော့ စိတ်ကြိုက်ရမယ် မထင်ဘူး... နည်းနည်း သည်းခံရလိမ့်မယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်ဖို့ အကောင်းဆုံး အညွန့်ဆုံးဆိုတဲ့ ပန်းတွေကို ဦးဦးဖျားဖျား ရွေးပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စီမံထားတယ်... အင်း... ခုနတ္ထရာကြီးလဲ... ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရာမှာ... ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီပါဦး၊ ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့တရားတော်ကို နာကြားသွားဦးပေါ့... ပြီးမှ ကြွင်းကျန်တဲ့ ပန်းတွေကို ဝယ်သွားပေတော့... ဟုတ်လား အားတော့နာပါရဲ့"

ခုနတ္ထရာလည်း ငြင်း၍ မရတော့သည့်အတွက် လက်ခံလိုက်ရ၏။

"အင်းလေ... လုပ်ရတော့မှာပေါ့"

စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းအမှုကို ဝိုင်းကူလုပ်ရင်း ခုနတ္ထရာသည် တစ်စထက်တစ်စ သဒ္ဓါတို့ ယိုဖိတ်လာကာ စိတ်ပါလက်ပါကြီး လုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းအမှုပြီးသောအခါ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော တရားဒေသနာကို ညွတ်ပျောင်းသော အာရုံဖြင့် မြတ်နိုးစွာ နာကြားသည်။

တရားနာကြားစဉ်မှာပင် ခုနတ္ထရာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ခဲ့လေပြီ။

သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ ဆိုက်တည်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ခုနတ္ထရာ၏ သန္တာန်၌ ကြမ်းတမ်းသော ကိလေသာတို့အတွက် နေရာမရှိတော့ချေ။ ရတနာသုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့လေသော ခုနတ္ထရာသည် မကောင်းမှုပြုရန် ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းတည်းဟူသော သောတာပန်တို့၏ ဂုဏ်ရည်ဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့၏။

ဤတွင် သောတာပန်အရိယာမဖြစ်မီ ပုထုဇဉ် ခုဇုတ္တရာ၏ အပြစ်အနာအဆာများကို သောတာပန် ခုဇုတ္တရာက မညှာမတာ ကြည်လင်စွာ မြင်ကြည့်သုံးသပ်လာခဲ့သည်။ ခုဇုတ္တရာသည် လောလောလတ်လတ် မိမိကျူးလွန်ခဲ့သော မကောင်းမှုကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိလိုက်သည်။

"ခုဇုတ္တရာ နင်ဟာ သခင်မ သာမာဝတီဆီက နေ့စဉ် ပန်းဖိုးရှစ်ကျပ်သော အသပြာကို ရယူလက်ခံခဲ့တယ်။ သို့သော် နင်ဟာ လေးကျပ်ဖိုးပဲ ပန်းဝယ်ပြီး ကျန်လေးကျပ်ကို နှင့်အတွက် ကဲ့ဝှက်ယူခဲ့တယ်။ နှင့်သခင်မ သာမာဝတီကတော့ နင်လေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်လာခဲ့သမျှကို ရှစ်ကျပ်ဖိုးဆိုပြီး ယုံကြည်ခဲ့တယ်။"

ခုဇုတ္တရာ နင်ဟာ ခိုးသူပဲ။ နင်ဟာ ပိုင်ရှင်မပေးသော ပစ္စည်းကို တိတ်တဆိတ် ယူသူပဲ။ ခိုးခြင်းအမှုကို အထမြောက်အောင် နင်လုပ်နေခဲ့တာပဲ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်လေခြင်း ခုဇုတ္တရာရယ်။ လောကီဘေး သံသရာဘေး နင်မို့ မကြောက်မရွံ့။" မိမိကိုယ်မိမိ မကြည်ညိုနိုင်ခြင်း၊ မိမိ၏ လိပ်ပြာကို မိမိကိုယ်တိုင် မယုံမကြည် မတည်မတန့်နိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အတ္တာနုဝါဒဘေး၏ ဒဏ်ဖြင့် ခုဇုတ္တရာ၏ နှလုံးသည် နာကျင်လာသည်။

နောက်ဆုံး၌ ခုဇုတ္တရာသည် သောတာပန်အိုရာတို့၏ တရားဓမ္မ၌ အသက်ကိုပင် မငဲ့မကွက် အပ်နှင်းခြင်း ဓမ္မဝီရတို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

"သုမနပန်းသည် ရော့ ဟောဒီမှာ အသပြာ ရှစ်ကျပ်ဖိုး ပန်းဝယ်မယ်"

"အလို ခုဇုတ္တရာ အခါတိုင်း လေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်နေပြီး အခုမှ"

"ကျုပ် ပေးတာသာ ယူပါလေ ရှစ်ကျပ်ဖိုးစလုံး ပေးပါ"

*

သာမာဝတီမိဖုရားသည် ယခင်ယခင်နေ့များထက် နှစ်ဆဖြစ်နေသော ပန်းများကို ကြည့်ရင်း တအံ့တကြဲ မေးလိုက်၏။

"အလို မိခင် ပန်းတွေများလှချည်လား။ မောင်တော်မင်းကြီးက မိခင်ကို နောက်ထပ် အသပြာ ရှစ်ကျပ်များ ထပ်ပြီး ပေးသနားလိုက်လို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ"

"ဒါဖြင့် ပန်းသည် သုမနက ဝယ်နေကျမို့ သာသာထိုးထိုး များများပိုမို ပေးလိုက်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ"

"ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် ပန်းတွေ ဒီနေ့မှ များနေရသလဲ မိခင်"

ခုဇုတ္တရာ၏အသွင် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်နေသည်။

ဝံ့စားကြည်လင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း-

"ယခင်ယခင်နေ့တွေက ခုဇုတ္တရာဟာ အသပြာလေးကျပ်ဖိုးပဲ ပန်းဝယ်ပြီး ကျန်လေးကျပ်ကို ကိုယ့်ဖို့ ယူခဲ့ပါတယ်"

သာမာဝတီမိဖုရား၏ နှုတ်ခမ်းများသည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြင့် စုဝန်းဝိုင်းစက်သွား၏။ ထို့နောက် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်-

"အခါတိုင်းနေ့တွေမှာ လေးကျပ်ဖိုးပဲ ပန်းဝယ်ပြီး လေးကျပ်ကိုယူခဲ့တယ် ဒီနေ့..."

"ဒီနေ့ အသပြာရှစ်ကျပ်ဖိုးစလုံး ပန်းတွေ ဝယ်ခဲ့ပါတယ်"

"အို ဒီနေ့ ဘာကြောင့် လေးကျပ်မယူတာလဲ မိခင်"
ခုရုတ္တရာ၏ မျက်လုံးများ ပိုမိုတောက်ပလာကြကာ-
"မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရ တရားထူးကို မြင်သိလိုက်ရလို့ပါ သခင်မ"

သာမာဝတီ မိဖုရားသည် အသိဉာဏ်မြင့်မားသူ နှလုံးနှူးညံ့သူ ဖြစ်၏။ အသပြာရှစ်ကျပ် အနက်မှ လေးကျပ်ဖိုးကိုသာ ပန်းဝယ်ခဲ့ကြောင်း လေးကျပ်ကို ကဲ့ယူခဲ့ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုချက်မှာ စင်စစ် ခိုးယူကျူးလွန်သူ၏ ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ပင် ဖြစ်၏။

ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ပေးသူသည် အပြစ်ကျူးလွန်စိတ်ဖြင့် ဆောက်တည်မဲ့ ယိမ်းယိုင်ပြိုအက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ယခု ခုရုတ္တရာကား ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ကို တည်ငြိမ်ကြည်လင်စွာ ထွက်ဆိုနေချေသည်ကော။

ထို့အပြင် မိမိက စစ်မေးရသည်မဟုတ်ပါပဲ ခုရုတ္တရာသည် သူ့အလိုအလျောက် ထွက်ဆိုဝန်ခံနေ၏။ ခုရုတ္တရာကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုဝန်ခံခြင်း မပြုလျှင် မိမိ မည်သို့မျှ သိနိုင်ခွင့် ရှိသည်မဟုတ်။

ထိုမျှမကသေး သာမာဝတီ၏ နားမှတဆင့် နှလုံးသို့ ထိခိုက်သွားသောစကား-
"မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရ တရားထူးကို မြင်သိလိုက်ရလို့ပါ" ဟူသောစကား။

ခုရုတ္တရာ၏ ထူးခြားသော အသွင်မှတဆင့် ဖြောင့်စင်းမှန်ကန်သော သန္တာန်ကို သာမာဝတီ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ခုရုတ္တရာသည် ခုရုတ္တရာမဟုတ်လျှင် မိမိသည်လည်း သာမာဝတီမဟုတ်လျှင် ဤနေရာ၌ နှုတ်မှထွက်မည့်စကားလုံးများသည်...။

"ဟဲ့ ကျွန်ပျက်မ ကျွန်ယုတ်မ၊ ခါးကုန်းမ ရှပ်သွင်ဆိုးသလောက် အကျင့်တန်တဲ့ သူခိုးမ၊ နင်တလျှောက်လုံး ခိုးဝှက်ကဲ့ယူထားတဲ့ အသပြာတွေ အခုပြန်လျော်ပေး..." ဟူ၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခု သာမာဝတီ၏ နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသည်ကား-

"မိခင် မိခင်နာကြားသုံးဆောင်ခဲ့ရာ အမြိုက်တရား သာမာဝတီတို့ကိုလဲ မျှဝေတိုက်ကျွေးပါလား... မိခင်ရယ်" ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

သာမာဝတီမိဖုရားအပေါ်၌ အရှင်သခင်မတစ်ပါးအဖြစ် ရိုသေကျိုးနွံတတ်သလို သမီးလေးတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်လည်း ချစ်ခင်တွယ်တာသော ခုရုတ္တရာသည် ရွန်းမြွှာ ပြုံးလိုက်ပြီး-

"ဒါဖြင့်ရင် မိခင်ကို ရေသုံးသပ်ခွင့် ပြုပါဦး။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေရုံသာမက ညစ်ပေနေတဲ့ ကိုယ်ကာယကို လန်းဆန်းသွားအောင် လုပ်ပါရစေဦး"

"အမိတို့ အမိတို့ ဟောဒီမှာ သခင်မရဲ့ မိခင် ခုရုတ္တရာကို နဲ့သာရေအိုးဆယ့်ခြောက်အိုးနဲ့ ရေချိုးပေးကြ... ပြီးရင် နူးညက်ချောမွေ့တဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ ဝတ်ရုံနှစ်စုံ ဆင်မြန်းပေးကြ"

"သခင်မ မိခင် ဘာကြောင့် အခုလို တောင်းဆိုသလဲ သိလား"
"သိသလိုလိုပါပဲ မိခင်၊ အတိအကျ သိရအောင် ပြောပြပါဦး"

"သခင်မလေးက မိခင်နာကြားသုံးဆောင်ခဲ့ရတဲ့ အမြိုက်တရားကို မျှဝေတိုက်ကျွေးပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ ခုရုတ္တရာကလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်အမြိုက်ရေစင်ကို သခင်မလေးတို့ နာကြားရအောင် တစ်ဆင့်မျှဝေတိုက်ကျွေးလိုတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်မြတ်ကို တစ်ဆင့်မျှဝေမယ့် ဟောဒီ

ခုနစ်နှစ်ကြီးဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေဖို့လိုတယ်။ ဤခုနစ်နှစ်ကြီး မည်ကာမထွာ မဟုတ်၊ တရားအမြိုက်မျှဝေမယ့်သူ ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် တောင်းဆိုတာပဲ" "အို... ဟုတ်လိုက်တာပါလား... မိခင်ရယ် ကဲ ကဲ ပြင်တော့ ဟိုမှာ နဲ့သာရေအိုးတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ"

ခုနစ်နှစ်ရာသည် နံ့သာရေတို့ဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခဲ့ပြီးနောက် သာမာဝတီ ချီးမြှင့်သော ဝတ်စုံနှစ်ထည်မှ တစ်စုံကို ဆင်ရုံ၍ တစ်စုံကို နေရာအခင်းအဖြစ် အသုံးပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် ယပ်တစ်ချောင်းကို တောင်းယူကာ ထိုနေရာခင်းပေါ်တွင် အကျအန ထိုင်လိုက်၏။

ခုနစ်နှစ်ရာ၏ ရှေ့မှောက်တွင်ကား သာမာဝတီမိဖုရားနှင့်တကွ ငါးရာသော မောင်းမနန်းတွင်းသူများ ပျပ်ဝပ်တုပ်ကွလျက် နေရာယူကြသည်။

ခုနစ်နှစ်ရာသည် ယပ်ကို ဖွဖွကိုင်လျက် မျက်လွှာအစုံကို ပိတ်လိုက်၏။

"ကြည်လင်သော ရေကဲ့သို့ စိတ်အစဉ်ကို ထားကြပါ သမီးတို့၊ ယခု နာကြားရမယ့် အမြိုက်တရားဟာ သုံးလောကအရှင် အတုမဲ့မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ပါတယ်။ သုမန ပန်းသည်ရဲ့ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပွဲမှာ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ အနုမောဒနာ တရားဖြစ်ပေတယ်..." ဟုအစချီလျက် ခုနစ်နှစ်ရာသည် မိမိ၏ သောတာပတ္တိမဂ်၌ အာရုံတည်ဆိုက် တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားလေသည်။

တရားဒေသနာတော် အဆုံးတွင်ကား သာမာဝတီမိဖုရားနှင့်တကွ ငါးရာသော မနန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြလေသည်။

အရိယာအဆင့်သို့ မြင့်တက်သွားခဲ့ပြီးနောက် သာမာဝတီမိဖုရားက- "မိခင် ယခုကစပြီး မိခင်ဟာ အစေအပါးအမှုလုပ် တာဝန်ကနေ လွတ်ကင်းပါစေ၊ သာမာဝတီရဲ့ မိခင်အရာမှာ အာစရိယအရာမှာ တည်ပါစေတော့။ ထိုသို့ မိခင်အရာ အာစရိယအရာမှာ တည်ပြီး ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရောက်၊ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသမျှ တရားဒေသနာတို့ကို ကြားနာပြီး သာမာဝတီနဲ့ ဟောဒီ မောင်းမငါးရာတို့ကို သမီးများအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေးမျှဝေ ဆင့်ကမ်းပေးပါ... မိခင်" ငါးရာကုန်သော မောင်းမနန်းတွင်းသူများထံမှလည်း တညီတညွတ်တည်းသော အသံထွက်လာသည်။ "သခင်မ သာမာဝတီကို တိုင်တည်ပါတော့... ခုနစ်နှစ်ရာ မိခင်"

*

(မှတ်ချက်- ခုနစ်နှစ်ရာသည် သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမတို့၏ တောင်းပန်ချက်အရ မြတ်စွာဘုရားရှင် ထံတော်သို့ သွားရောက်ကာ ဘုရားရှင်ဟောကြားအပ်တိုင်းသော တရားတို့ကို ကြားနာခြင်း မှတ်သားခြင်း နာယူခြင်း မမေ့မလျော့ လှုံ့ဆော်ခြင်း ထိုသို့အတိုင်း ပြန်လည်ဟောကြားခြင်းများကို အစဉ်တစိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ရင်းဖြင့် နောင်အခါတွင် ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုမျှသာမက ဘုရားရှင်၏

တရားဟောတတ်သော မွေကထိက တပည့်မတို့တွင် အကြားအမြင်များခြင်းအရာ၌ အသာဆုံး အတော်ဆုံးတည်းဟူသော ဇောဒဂ်ဘွဲ့ကို ရခဲ့သည်။)

သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမငါးရာတို့သည် ခုဇုတ္တရာ မိခင်ထံမှ တရားဒေသနာတို့ကို တဆင့်စကား နာကြားရင်းဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ ခုဇုတ္တရာထံမှ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို တောင်းဆိုလာကြ၏။
"မိခင် မိခင်ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ယခုအခါ သမီးတို့မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားမှတ်သား ပွားများဆောက်တည်ခွင့် ရကြပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တရားရဲ့ သခင်၊ တရားရဲ့ အရှင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ယခုအထိ ဖူးမြော်ဖို့ အခွင့်မရကြသေးပါဘူး။ သမီးတို့ ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်ထံပါး... နဲ့သာပန်းများနဲ့ ပူဇော်လုပ်ကျွေးလိုကြပါပြီ"

ခုဇုတ္တရာ အဖြေမပေးသေးဘဲ... ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ရှိနေဆဲ... ထပ်မံဆိုကြပြန်၏။
"မိခင် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ပါရစေ... ပူဇော်ပါရစေ"

ခုဇုတ္တရာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်၍ ဆို၏။
"အမိငယ်တို့... ခတ္တိယနွယ်ဝင် မင်းမျိုးတို့ရဲ့ သဘောဟာ အလွန်ပဲ ရှုပ်ထွေးပြီး အသိရခက်လှပါတယ်။ ခုဇုတ္တရာ အနေနဲ့ သခင်မ သာမာဝတီနဲ့ ရံရွှေဖော်များကို ဟောဒီအဆောင်တော်ထဲကနေ အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ယူသွားဖို့ မဝံ့ပါဘူး"

သာမာဝတီနှင့် မောင်းမငါးရာတို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်သည့် အနေဖြင့် အပြန်အလှန် ကြည့်ကြသည်။ စကားမဲ့တိုင်ပင်ခြင်းမှသည် တူညီသော ဆန္ဒတစ်ခု အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး-
"မိခင်ပြောတဲ့စကား မှန်ပါတယ်။ သမီးတို့ကို ပြင်ပသို့ ခေါ်ဆောင်ထုတ်ယူသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိပါတယ်"

"ဘယ်လို နည်းလမ်းပါလိမ့်ကွယ်"
"မြတ်စွာဘုရားရှင်ဆိုတာ ဟောဟိုမှာလို့ ပြရုံသာပြပါ မိခင်"
"အင်း... အဆောင်တော် အပြင်မထွက်ဘဲ အဆောင်တွင်းကသာ ရှုကြည့်ဖူးမြော်မယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် မိခင်"
"ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ကြ၊ အဆောင်ခန်း နံရံတွေမှာ အပြင်ကို မြင်ရရှိလောက် အပေါက်ငယ်တွေ ဖောက်၊ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူတဲ့အခါ နံရံပေါက်ကနေ ရှုကြည့်ဖူးမြော်ကြ၊ အဲဒီလို ဖူးမြော်ချိန်မှာပဲ နံ့သာပန်းမန်များကို ဆောင်ထားကြ၊ သူဌေးကြီး သုံးယောက်ထံ ဘုရားရှင် ကြွသွားတော်မူချိန်ရောက်ရင် ခုဇုတ္တရာက အသိပေးမယ်။ အမိငယ်တို့ အဲဒီအခါမှာ ပူဇော်ကြ၊ ရှိခိုးကြပေတော့"
"အို... ကျေးဇူးကြီးလှပါဘိ မိခင်ရယ်"

*

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် မကြာခဏပင် မိမိ၏ နန်းတော်ပြဿဒ်မှ ထွက်ကာ တစ်နန်းတော်လုံးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုတတ်၏။ ထိုသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းသည် မိမိ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုနှင့် အရေးပါ အရာရောက်မှုတို့ကို တစ်နန်းတော်လုံး အမြဲမြင်တွေ့ သတိရနေစေရန်အတွက် အင်အားပြသခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း မာဂဏ္ဍီခံယူထားသည်။

စစ်စစ် မာဂဏ္ဍီသည် သာမာဝတီထက် လည်းကောင်း၊ ဝါသုလဒတ္တာထက်လည်းကောင်း ပိုမိုချောမော လှပသူ ဖြစ်သည်။ ချောမောလှပခြင်းနှင့်အတူ အလှမာန်ကို တလူလူလွှင့်လျက် ထက်မြက်သော အာဏာကိုလည်း အခွင့်ကြုံတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြသနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မာဂဏ္ဍီသည် ပြုမြဲအတိုင်း နန်းတော်ဆောင်များဆီသို့ လှည့်လည်ရင်း သာမာဝတီနှင့် မောင်းမရံရွှေတို့၏ အဆောင်များရှေ့၌ တုံ့ရပ်သွား၏။

သာမာဝတီ၏ မောင်းမများသည် မာဂဏ္ဍီကိုလည်း လေးစားခန့်ညားရင်းရှိလေရာ မာဂဏ္ဍီရှေ့မှောက်၌ ဒူးတုပ်လိုက်ကြလေသည်။

"ဟဲ့... မင်းတို့ အဆောင်ခန်းတွေမှာရော သာမာဝတီရဲ့ အဆောင်ခန်းမှာပါ နံရံမှာ အပေါက်တွေနဲ့ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ"

"မှန်ပါ သခင်မ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ဖို့ ကျွန်တော်မျိုးမတို့ နံရံမှာ အပေါက်ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ဘာ"

မြတ်စွာဘုရားဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် မာဂဏ္ဍီ၏အသွင်သည် တောင့်တင်းခက်ထန် သွားကာ နှုတ်မှလည်း ပြင်းထန်သော အာမေဒိုတ်တစ်ခု ထွက်စဉ်သွား၏။ မောင်းမများမှာ မာဂဏ္ဍီ ရုတ်ခြည်းထိုသို့ ပြောင်းလဲခက်ထန်သွားသည့် အကြောင်းရင်းကို မသိကြသော်လည်း ပြင်းစွာတုန်လှုပ် သွားကြသည်။

ကြောက်ရွံ့လျက် ငုံ့ငိုက်ထားကြသော မောင်းမတို့၏ မျက်နှာများရှေ့မှ ဖြတ်လျက် မာဂဏ္ဍီ အဆောင်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

အပြန်လမ်းတလျှောက်လုံး မာဂဏ္ဍီ၏ နားထဲတွင် ကြားယောင်နေသည်ကား ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူခဲ့သော စကားလုံးများပင်...

"ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့နဲ့ ပြည့်နေသော သင်တို့ရဲ့သမီး မာဂဏ္ဍီကို ငါဘုရားရှင်သည် ခြေဖြင့် ထိခြင်းသော်မှပင် အလိုမရှိ"

ဘုရားရှင်၏ ထိုစကားသံအပြင် မာဂဏ္ဍီ၏ ရင်ထဲမှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင်၏ အသံများက ဆူညံပေါက်ကွဲနေ၏။

"ငါ့ကို အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ ရဟန်းဂေါတမ၊ ငါ့အလှကို ဖော်ကားခဲ့တဲ့ ရဟန်းဂေါတမ...၊ သူ ကောသမ္မိ ရောက်နေသတဲ့လား...၊ ဟင်း အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ ငါ လက်စားချေခွင့် ကြုံပြီ။ အင်း... ရဟန်း ဂေါတမရော သူ့ကို ရှိခိုးပူဇော်ကြတဲ့ မိန်းမတွေပါ မာဂဏ္ဍီအကြောင်း သိစေမယ်။ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွယ်... ဟင်း ဟင်း"

*

"မောင်တော်မင်းမြတ်မှာ အသက်အန္တရာယ် ကြုံနေပါပြီ။ လုပ်ကြံမယ့်သူများက အစီအမံများ စနစ်တကျ လုပ်နေကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ပြင်ပနဲ့ အဆက်အသွယ် ယူနေကြပါတယ်။ သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မောင်တော်ကြားရင် အံ့ဩသွားပါမယ်။ သာမာဝတီနဲ့ သူ့ရဲ့ မောင်းမရံရွှေ ငါးရာတို့ပါပဲ။ မောင်တော် မြတ်နိုးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သာမာဝတီလေ။ ယောသကသူဌေးကြီးရဲ့ သမီးဆိုတဲ့ သာမာဝတီလေ။

မောင်တော်မင်းမြတ် မြတ်နိုးတော်မူလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ကောက်တော်မူ အဂ္ဂမဟေသီ အရာထားတဲ့ သာမာဝတီလေ...။ အခုတော့ မောင်တော့အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။ အလိုလေး... နမတော်သာ မသိလိုက်ရင် မောင်တော့အသက်ဘေး မတွေးဝံ့စရာပါလား။ သင်းတို့ရဲ့ ပက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အကြံကို ဟောဒီက မာဂဏ္ဍီ အသိဦးပေလို့ပေါ့ မောင်တော်ရယ်။ အင်း... ရက်စက်ကြပါပေ။ ကျေးဇူးသစ္စာ ဖော်ကားရဲကြပါပေ။"

ဤစကားလုံးများဖြင့် မာဂဏ္ဍီသည် ဥတေနမင်းထံ အကြိမ်ကြိမ် ပစ်သွင်းလေသည်။ ဥတေနမင်းကား အလျဉ်းပင် ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

"မာဂဏ္ဍီ... နမတော် အထင်အမြင်လွဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သာမာဝတီလို မိန်းမသူဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သူပါ။ မောင်တော့ကျေးဇူးသစ္စာကိုလဲ အလွန်စောင့်သိသူပါ။ သူ့ရဲ့ မောင်းမရံရွှေငါးရာတို့ဟာလဲ သူတို့ရဲ့သခင်မကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နမတော် အထင်အမြင်လွဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မောင်တော့အပေါ် ချစ်စိတ်နဲ့ နမတော် အစိုးရိမ် လွန်ကဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ဟုသာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်ပြောဆိုသည်။

မာဂဏ္ဍီကား အလျော့ပေးသည့်သူ မဟုတ်ချေ။

"မောင်တော်က သာမာဝတီကို အယုံကြီး ယုံစားလွန်းတာကိုး။ ကောင်းပါပြီ... နမတော် လက်တွေ့ပြပါမယ်။ မောင်တော်ကိုယ်တိုင် သာမာဝတီတို့ရဲ့ အဆောင်ခန်းတွေကို သွားကြည့်တော်မူပါ"

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီတို့၏ အဆောင်ခန်းများကို သွားကြည့်ရ၏။ နံရံမှ အပေါက်များကို တွေ့သောအခါ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသည်။ သာမာဝတီတို့ကလည်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြကြသည်။

ဥတေနမင်းကား အမျက်မထွက်သည်သာမက စွပ်စွဲသူ မာဂဏ္ဍီပင် မမျှော်လင့်သော အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

"နံရံက အပေါက်တွေဟာ ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ အပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်ကြပါကွယ်ရဲ့။ သာမာဝတီတို့ရဲ့ အဆောင်ခန်းတွေကို ထပ်မြှင့်ပြီး အထက်မြင့်ရာမှာ လေသာပြတင်းများ ဖောက်ပေးလိုက်ကြပါ"

"သာမာဝတီနဲ့ သူ့မောင်းမတွေအပေါ် မောင်တော်မင်းကြီး ရာဇမာန်ပွား၊ ရာဇဒဏ်ထားအောင် ငါလုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး...။ ဒီတော့..."

မာဂဏ္ဍီသည် သေနင်္ဂဗျူဟာကို နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းလိုက်၏။ ထိုနောက်တစ်မျိုးကား မာဂဏ္ဍီမှအပ မည်သူမျှ မပြုဝံ့ မပြုရဲသော အရာပင်။

ကောသမ္ဗိမှ စရိုက်ကြမ်းကြမ်း လူများကိုချည်း၊ ရွေးချယ်စုဆောင်းလိုက်သည်။ ထိုသူတို့မှာ အယူလွဲမှားနေသူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့ကို မာဂဏ္ဍီက သေရည်ယစ်စေကာ တံစိုးလက်ဆောင်များ ချီးမြှင့်ပြီး-

"ဒီမှာဟေ့... ရဟန်းဂေါတမနဲ့ သူ့နောက်လိုက် ရဟန်းတွေ သူတို့အတွက် အမှုလုပ် ခစားနေတဲ့ ကျွန်တွေပါမကျန် မင်းတို့ အော်ဟစ်ဆဲရေးကြောင်း မင်းတို့တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆဲနည်းပေါင်းစုံနဲ့ ဆဲကြ၊ ကြားလား- ဘယ်လောက်အထိ ဆဲရေးရမလဲဆိုရင် ရဟန်းဂေါတမနဲ့ သူ့အုပ်စုဝင်တွေအားလုံး ဟောဒီ

ကောသမ္ဗိမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ မြို့က ထွက်ပြေးသွားတဲ့အထိ... ဆဲကြ၊ သူတို့ ထွက်ပြေးသွားပြီးရင် မင်းတို့ကို ဒါထက်များတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ပေးဦးမှာ ဖြစ်တယ်"

မြို့တွင်သို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်တော်မူလာသော ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာများ၏နောက်မှ ဝံသာမှ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါလျက် မာဂဏ္ဍီ၏ လူများသည် အသံကုန် ဟစ်ကာ ဆဲရေးကြလေသည်။

ဆဲရေးသော စကားလုံးများကလည်း သေယစ်နေသူ စရိုက်ကြမ်းသမားများဖြစ်သည့်အလျောက် ဆိုးရွား ပြင်းထန်ကြလေသည်။

ခိုးသူ၊ လူမိုက်၊ ကုလားအုပ်၊ နွား၊ မြည်း၊ ငရဲသား၊ တိရစ္ဆာန်၊ ငရဲလားမည့်သူ စသည့် စကားလုံးများက ထိုသူတို့၏ သေနံ့ထောင်းထောင်း ပါးစပ်ပေါက်များဆီမှ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

ဤတွင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလေသည်။
"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကောသမ္ဗိပြည်သူပြည်သားများရဲ့ ဆဲရေးခြင်းမှ လွတ်ကင်းဖို့ အခြားမြို့သို့ ရှောင်ရှားသွားကြပါစို့ ဘုရား"
ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူ၏။

"အာနန္ဒာ သင် ဘယ်အရပ်ကို သွားမည်လဲ"
"အခြားတစ်ပါးသော သင့်လျော်ရာ မြို့တစ်မြို့ပါ ဘုရား"
"အာနန္ဒာ ရွှေ့ပြောင်းသွားရောက်တဲ့ ထိုမြို့က ဆဲရေးလျှင်ကော ဘယ်မြို့သို့ ငါတို့သွားကြဦးမှာလဲ"
"ထိုအရပ်မှ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ ရွှေ့ကြရမှာပါ ဘုရား"
"ထိုအရပ်မှ ဆဲရေးကြရင်ကော ဘယ်သွားမှာလဲ အာနန္ဒာ"
"နောက်ထပ် တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွားကြရမှာပါ ဘုရား"
"အာနန္ဒာထိုသို့ ပြုခြင်းမှာ မသင့်ဘူး။ အကြင်အရပ်မှာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်လျှင် ထိုအရပ်မှာပင် ငြိမ်းစေပြီးမှ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွားခြင်းသာ လျှောက်ပတ်ကောင်းမြတ်ပေတယ်။ အာနန္ဒာ ဆဲရေးသော ထိုသူတို့ဟာ အဘယ်သူတို့လဲ"
"သော့သွမ်းသော သေယစ်ဝနေကြသူများပါ အရှင်ဘုရား"
"အာနန္ဒာ ငါဘုရားဟာ စစ်မြေပြင်သို့ ဝင်တဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီးပမာဖြစ်တယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာတဲ့ မြားတို့ကို ဆင်ပြောင်ကြီးဟာ သည်းခံသကဲ့သို့ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုတဲ့ စကားများကို သည်းခံခြင်းသည်ပင် ငါဘုရားရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပေတယ်"

(ထိုသို့ ဘုရားရှင်သည် မိမိကိုယ်တော်မြတ်ကို အကြောင်းပြုလျက် တရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူရာ ထိုဒေသနာသည် ဓမ္မပဒ နာဂဝဂ်လာ သုံးဂါထာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။)

"အာနန္ဒာ မစိုးရိမ် မပူပန်နဲ့၊ သူတို့ဟာ ခုနစ်ရက်မျှသာ ဆဲရေးနိုင်ကြလိမ့်မယ်။ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်"

*

မာဂဏ္ဍီကား ကြံရာမရဖြစ်ခြင်းနှင့် အမျက်ဒေါသ၏ ဆူပွက်ခြင်းတို့ဖြင့် တောက်လောင်နေ၏။
"ရဟန်း ဝေါတမဘက်လှည့် ကြံလို့မရရင် သာမာဝတီတို့ဘက် ပြန်လှည့်မယ်။"

မာဂဏ္ဍီကြံရင် သင်းတို့ ခံနိုင်ရိုးလား..."

တစ်နေ့သောအခါ ဥတေနမင်းကြီး သေအရက် သုံးဆောင်နေရာအနီးတွင် ခစားရင်း မိမိအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည်။ စေ့စပ်စွာ စီစဉ်ထားသော မာဂဏ္ဍီ၏ လုပ်ကြံမှုဇာတ်လမ်း စတင်လေပြီ။

အလုပ်အကျွေးငယ်တစ်ဦး အခစားဝင်လာသည်။ (ထိုသူမှာ မာဂဏ္ဍီလာဘ်ထိုးထားသူ ဖြစ်၏။)

"မာဂဏ္ဍီသခင်မရဲ့ ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားကြီး ရောက်ရှိနေပါတယ် အရှင်"

ဥတေနမင်းကြီးက သောက်ဆဲ သေခွက်ကို ပြန်ချ၍-

"အေး ရှေ့တော်မှောက် အခစားဝင်ခိုင်းလိုက်ကွဲ့"

"အရှင်မင်းမြတ် လွတ်လပ်စွာ သေရည်သုံးတော်မူချိန်ဖြစ်လို့ မဝင်လိုပါလို့ ဆိုပါတယ် ဘုရား"

မာဂဏ္ဍီက ဝင်ပြောသည်။

"ဘထွေးတော်ကလဲ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် နန်းတော်ကို လာသေးသလဲ"

အလုပ်အကျွေးက ဖြေလိုက်၏။

"သူ့လက်ထဲမှာ ကြက်အရှင် ရှစ်ကောင်ပါလာပါတယ် သခင်မ၊ အရှင်မင်းမြတ် သေရည်နဲ့ တွဲဖက်သုံးတော်မူဖို့ လာရောက်ဆက်သတယ်လို့ ဆိုပါတယ်"

"အို ဟုတ်လား ဒါဖြင့် မင်းပဲ သွားပြီး ကြက်တွေ ယူပါချေကွယ်"

ကြက်အရှင် ရှစ်ကောင် ရောက်လာသောအခါ ဥတေနမင်းက ဆိုသည်။

"အချိန်အခါ သင့်ပေစွ ငါ့အတွက် အရသာရှိတဲ့ ဟင်းလျာအမြည်း အဆင်သင့်ပေါ်လာတာပဲ။

ဒီကြက်တွေကို ကောင်းမွန်တဲ့ ဟင်းလျာဖြစ်အောင် ဘယ်သူ့ကို ချက်ပြုခိုင်းရပါ"

မာဂဏ္ဍီက အလျင်စလို ဝင်ပြောလေသည်။

"မောင်တော် သာမာဝတီနဲ့ သူ့မောင်းမတေါဟာ ဘာအမှုတော်မှ မည်မည်ရရ ထမ်းကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အလဟဿအချိန်တွေ ဖြန်းတီးနေကြသူတွေပါ။ သို့သော် သူတို့ဟာ ဟင်းလျာအစီအမံတော့

တကယ်ကောင်းကြတယ်။ ဒီကြက်အရှင် ရှစ်ကောင်ကို သူတို့ထံ အပိုခိုင်းပြီး ဟင်းလျာအမြန်

စီမံဆောင်ယူလာခဲ့လို့သာ အမိန့်တော် မှတ်လိုက်ပါ"

"အေး သင့်ပေတယ်။ ဟဲ့ မောင်မင်း သွားစမ်း သာမာဝတီတို့ဆီ ဒီကြက်အရှင် ရှစ်ကောင်ယူသွား၊

ခုချက်ချင်းသတ်၊ ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး ချက်ပြုတ်စီမံစေ"

မင်းချင်း ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ရောက်လာ၏။

မာဂဏ္ဍီက- "ဟဲ့ မြန်လှချည်လား ဘယ်မှာလဲ ဟင်းလျာကကော"

မင်းချင်းသည် သာမာဝတီတို့ ပြောလိုက်သည့် စကားအတိုင်း ပြန်လျှောက်၏။

"ငါတို့ဟာ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ခြင်းကို မပြုကြပါဘူးလို့ ငြင်းဆိုလိုက်ကြပါတယ် သခင်မ"

တွေတွေငေးငေး နားထောင်ဟန်ဆောင်ရင်း မာဂဏ္ဍီက စကားဆက်သည်။

"မောင်တော် သာမာဝတီတို့ တကယ်ပဲ သူ့အသက်သတ်ခြင်းအမှု ပြုသလား မပြုသလား ဆိုတာ

အထင်အရှား သိရပါလိမ့်မယ်။ မောင်တော်ကသာ ရဟန်းဂေါတမအတွက် ကြက်ဟင်းချက်ပြုတ်စီမံစေလို့

အမိန့်တော်ထားကြည့်စမ်းပါလား..."

ဥတေနမင်းကြီးလည်း ထိုအတိုင်းပင် မိန့်ဆိုလိုက်၏။

မာဂဏ္ဍီ ကြိုတင်အကွက်ချ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မင်းချင်းသည် စောင်းတန်းလှေကား၌ ကြက်အသေ ရှစ်ကောင်တို့နှင့် စောင့်နေသည့် စူဠမာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားထံသွားကာ ကြက်သေကောင်များကို ယူပြီး သာမာဝတီတို့ထံ ပို့လိုက်၏။ သာမာဝတီတို့က "အခုလို အသေဖြစ်ပြီးသားဆိုရင်တော့ ငါတို့ ချက်ပြုတ်စီမံပေးနိုင်ပါတယ်" ဟုဆိုကာ ဟင်းလျာစီမံကြသည်။ မင်းချင်းငယ် ပြန်ရောက်လာသည်။

ဥတေနမင်းကြီးက သာမာဝတီတို့ မည်သို့ပြုကြသနည်းဟု မေးသည်။

"အရှင်မင်းမြတ် ရဟန်းဂေါတမအတွက်လို့ ကျွန်တော်မျိုးက ဆိုကာရှိသေး ဖြိုင်ဖြိုင်ထပြီး ကြက်တွေကို ဆွဲယူကြပါတော့တယ်"

ဥတေနမင်း တစ်ချက် တွေဝေသွားစဉ် မာဂဏ္ဍီက-

"ရှုစားတော်မူပါရော နားဆင်တော်မူပါရော မောင်တော်။ ကျေးဇူးရှင်စင်စစ်ဖြစ်တဲ့ မောင်တော်အတွက် လှူတော့ သူ့အသက်မသတ်ပါလေ... ဘာညာနဲ့ ဆိုလွှတ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ရဟန်းဂေါတမအတွက်ကျတော့ အို... သာမာဝတီတို့ဟာ ပြင်ပကိုမြတ်နိုးတောင့်တနေကြသူတွေပါလား..."

မာဂဏ္ဍီက ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် ထိုသို့ဆိုသော်လည်း ဥတေနမင်းကြီးသည် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ ရှိနေလေသည်။

*

ဘထွေးတော်ထံ သဝဏ်စေလိုက်သည်မှာ အနေးအမြန်ပင် မြွေတစ်ကောင်ကို ဆေးဝါးဖြင့် အစွယ်တို့၌ အဆိပ်ကင်းအောင် စီရင် ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် တူမတော်အထံသို့ ပို့ပေးစေလိုသည်။

မိဖုရားမာဂဏ္ဍီ

လျှို့ဝှက်စေလွှတ်လိုက်သော ထိုသဝဏ်အားဖြင့် ဘထွေးတော် မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားက စီရင်ကာ အဆိပ် စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ထားပြီး မြွေတစ်ကောင်ကို မာဂဏ္ဍီထံ ပို့လိုက်၏။

ထိုမြွေကို မာဂဏ္ဍီက ဥတေနမင်း တီးခတ်နေကျ သွားလေရာ ဆောင်နေကျ ဟတ္ထိကန္တစောင်း၏ စောင်းခွက်အပေါက်ထဲသို့ ထည့်သွင်းကာ ပန်းကုံးထွေးဖြင့် ခပ်ဆိုဆို ပိတ်လိုက်၏။ မြွေသည် နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး စောင်းအိုးထဲမှာသာ နေနေရလေသည်။

ထိုသို့ ပိရိစွာ စီရင်ပြီးမှ မာဂဏ္ဍီသည် ဥတေနမင်းထံ ချဉ်းကပ်၍-

"မောင်တော်မင်းကြီး၊ ဒီနေ့ ဘယ်မိဖုရားရဲ့ ပြဿဒ်အဆောင်ကို ကြွတော်မူမှာပါလဲ"

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီ၊ ဝါသုလဒတ္တာ၊ မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားသုံးပါးရှိရာတွင် တစ်ပါးတစ်ပါးထံ၌ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်ဖြင့် အလှည့်ယူ စံစားလေ့ရှိ၏။ ယခုအခါ မင်းကြီးသည် သာမာဝတီထံ စံစားမည်ကို မာဂဏ္ဍီ သိပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

"သာမာဝတီရဲ့ ပြဿဒ်အဆောင်ပေါ့ မာဂဏ္ဍီ"

ဥတေနမင်း သဘောရိုးဖြင့် ဖြေ၏။

မာဂဏ္ဍီက လှပသော မျက်နှာကို ညှိုးထိတ်အသွင်ဖြစ်စေလျက်-

"တားပါရစေ မောင်တော်ဘုရား၊ ယမန်နေ့ညဉ့်ကမှ နှမတော်လေးမှာ မနှစ်မြို့စရာ အိပ်မက်ဆိုး မြင်မက်ခဲ့ပါတယ်... ဒီအိပ်မက်ဆိုးရဲ့ အနက်တိတ္ထုကို နှမတော်လေး မသိပေမဲ့ သာမာဝတီရဲ့ အဆောင်ဆီကို မောင်တော်ကြွဖို့ မသင့်ပါဘူး မောင်တော်။ မောင်တော် ဘေးဥပါဒ်တစ်ခုခု ကြုံရမှာကို နှမတော်လေး သွေးလန့်လန့်နဲ့ သိနေပါတယ်"

"သွေးလေးချောက်ချားပြီး မက်တဲ့အိပ်မက် ဖြစ်မှာပါကွယ်။ နှမတော်လေး မစိုးရိမ်ပါနဲ့... မောင်တော်မှာ ဘယ်လို ဥပါဒ်မှ ကျရောက်ဖို့ မရှိပါဘူး"

"အို ဒီလို အရဲမကိုးလိုက်ပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်။ နှမတော်လေး စိတ်ထဲ မသန့်လွန်းလို့ တားနေတာပါ" မာဂဏ္ဍီက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆို၏။ ဥတေနမင်းကလည်း သုံးကြိမ်စလုံးကိုပင် ငြင်းပယ်လေသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် နှမတော်လေး မောင်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါရစေလား" ဥတေနမင်းက လိုက်ပါရန်မလိုကြောင်း ဆိုသည်။

မာဂဏ္ဍီက ဇွတ်အတင်းပင် လိုက်ပါခဲ့သည်။ သာမာဝတီ၏ အဆောင်အရောက်တွင် ဥတေနမင်းက- "နှမတော်လေး... ပြန်ပါတော့..."

"အို... မောင်တော် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး စိတ်မချပါဘူး" ဟုဆိုကာ အဆောင်ထဲသို့ ဇွတ်ပင် လိုက်ဝင်ခဲ့၏။

*

သာမာဝတီနှင့် မောင်းမတို့ အဆင်သင့် စီရင်ထားသော အဝတ်တန်ဆာ ပန်းနံ့သာတို့ကို ဆင်ယင်သုံးစွဲပြီးနောက် ဥတေနမင်းသည် အရသာရှိစွာသော ခဲဖွယ်ဟင်းလျာတို့ဖြင့် ပွဲတော်တည်သည်။ ထို့နောက် ပြုမြဲအတိုင်း ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို အိပ်ရာခေါင်းရင်း၌ထားကာ အိပ်ရာညောင်စောင်းထက် လှဲလျောင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မာဂဏ္ဍီကား ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အဖန်ဖန် ဟိုမှသည်မှ သွားလေဟန်ပြုရင်း ထိုထိုသော အရာဝတ္ထုတို့ကို ဟိုမှသည်မှ ရွှေ့လေဟန်၊ ထားလေဟန်ပြုရင်း စောင်းရှိရာ မသိမသာ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက် စောင်းပေါက်တွင် ဆိုထားသော ပန်းကုံးထွေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ အစာငတ်နေသော မြွေသည် ဆာလောင်မှု၏ ဒေါသဖြင့် စောင်းအိုးထဲမှ ရှူးခနဲ ထွက်လာကာ ပါးပျဉ်းထောင်လျက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလွန်းနေလေသည်။

မာဂဏ္ဍီ အသံကုန်ဟစ်၏။
"အောင်မယ်လေး... မြွေ မြွေကြီး ကယ်ကြပါ"
စက်ရာဆောင်ထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဥတေနမင်း ကူဖြောင့်ကင်းကာ ချောက်ချားသွား၏။

သာမာဝတီမှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြခြင်းဖြင့် နေရာမှာပင် အစွဲအမြဲ ရပ်နေ၏။

မောင်းမတို့မှာလည်း စက်ရာဆောင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာကြပြီးမှ မြွေကို မြင်သောအခါ အသံစုံ အသံကုန်အော်ကြ၏။

မြွေကြီးကား ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၏ ဒေါသနှင့်အတူ ထိုသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လှုပ်ရှားမှုများ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကြောင့် ပို၍ အမျက်ထွက်ကာ တရှူးရှူး မြည်လျက်၊ နှစ်ခွလျှာကို ကျဉ်းသောပါးစပ်ပေါက်မှ ထုတ်ချည်သွင်းချည် ပြုလျက် ခွက်သော ပါးပျဉ်းကို ပို၍ပြန့်ကားစေလျက် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေတော့သည်။

မာဂဏ္ဍီကမူ တံခါးဝ၌ရပ်ကာ အပြင်သို့ကြည့်၍ အသံကုန်ဟစ်လေသည်။

"မင်းချင်းများ မြန်မြန် မြွေကြီးကို ဖယ်ရှားကြစမ်းပါဟဲ့"

မင်းချင်းများက မြွေကို လှံတံများဖြင့် ဖိနှိပ်ဖမ်းယူလျက် ထုတ်သွားကြသည်။

မာဂဏ္ဍီ၏ ထိတ်လန့်ချောက်ချား အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ ပခုံးနှစ်ဖက် သိမ့်သိမ့်ခါ ရှိုက်ကြီးတင်င် ရှိလေသည်။

ငိုရင်းဖြင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောလေသည်။

"အယုတ်တမာမတွေ၊ လူသတ်သမားတွေ... အံမယ်လေး အကြံပက်စက်ကြပါပေ... မင်းကြီးထံက နင်တို့မရတာ ဘာရှိလို့တုံး၊ မင်းကြီးသေမှ နင်တို့ စိတ်ချမ်းသာကြမှာလား။ ငါ့ရဲ့ မောင်တော်မင်းကြီး အသက်ရှင်နေသရွေ့ အသက်ရှည်သရွေ့ နင်တို့ ဆင်းရဲငြိုငြင်ကြမှာတဲ့လား။ အမယ်လေး ယုတ်မာလိုက်ကြလေခြင်း၊ ပက်စက်လိုက်ကြလေခြင်း... ငါ့အိပ်မက် မကောင်းလွန်းလို့ မောင်တော်ရယ်၊ ဒီနေ့ည သာမာဝတီဆီ မသွားပါနဲ့လို့ ငါ အတန်တန် တောင်းပန်ပါရက်နဲ့ ငါ့စကားကို မောင်တော် မနာယူ လက်မခံ အခုတော့ အမယ်လေး ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား အသက်သေးက သီသီကလေးပါလား"

ငိုရိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက်-

"ကြည့်စမ်း ငါ သတိရှိပေလို့။ မင်းချင်းတွေကို ငါ အခေါ်မြန်လိုက်ပေလို့၊ ဒင်းတို့က အခုမှ ထိတ်လန့်သလိုလို ဟိုပြေးဒီပြေး လုပ်ကြ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ သွေးပျက်ပြီး နေရာက ရွေ့မရသလိုလိုနဲ့ ရပ်နေ၊ ဟင်း... ငါ့မောင်တော်ကို မြွေကြီးပေါက်သတ်ဖို့ အချိန်ယူပေးနေကြသေးတယ်... အမယ်လေး မောင်တော်ရဲ့..."

ဥတေနမင်းထံ ပြေးဝင်ကာ မာဂဏ္ဍီ တင်းကြပ်စွာ ဖက်ပြန်၏။

"ကံကြီးပေလို့... ကံကြီးပေလို့..."

ဥတေနမင်းကြီး၏ မျက်နှာမှာ အကြောက်ဖြင့် ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားရာမှ နီမြန်းလာလေသည်။ ထို့နောက် ဆတ်ဆတ်တုန်သော နှုတ်ခမ်းများမှ အသံထွက်လာလေသည်။

"ယုတ်မာလိုက်ကြလေခြင်း ပက်စက်လိုက်ကြလေခြင်း...။ ဒင်းတို့ ယုတ်မာပက်စက်တတ်တာကို နှမတော်လေး မာဂဏ္ဍီက ငါ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောပြသတိပေးရာတယ်။ ငါမယုံခဲ့ဘူး။ ဦးဆုံး တိုက်ခန်းတွေမှာ အပေါက်တွေ ဖောက်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါပို့ခိုင်းတဲ့ ကြက်တွေကို အရှင်မသတ်ပါဘူးဆိုပြီး ပြန်ပို့လိုက်ကြတယ်။ အခု... ငါ့ကို မြွေနှုတ်တိုက်ပြီး လုပ်ကြံကြပြန်တယ်"

ဥတေနမင်းကား အကြောက်မှ ပေါက်ဖွားသော ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မီးအလျှံခြောင်းခြောင်း တောက်သည့်နယ် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ...။

*

မာဂဏ္ဍီ၏ လုပ်ကြံမှုသည် လုံးဝဥသံ့ အထမြောက်ပေတော့မည်။ သတ်မှတ်ပေးထားသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မာဂဏ္ဍီသည် မြင်ကွင်းကို အားပါးတရ ရှုစားနေသည်။ မာဂဏ္ဍီ၏ မြင်ကွင်း၌ကား-

သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့်တကွသော မောင်းမမိသံ ငါးရာတို့သည် မင်းရင်ပြင်၏ တစ်ဖက်သော အစွန်၌ ရပ်နေကြရ၏။ ရပ်နေပုံမှာလည်း သာမာဝတီက ရှေ့ဆုံးမှာ မောင်းမငါးရာတို့က နောက်မှ စီတန်းလျက် အစဉ်အတိုင်း ရပ်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း အားရရွှင်လန်းစွာ မြည်တမ်းလိုက်၏။
"ကြည့်ကောင်းလိုက်လေခြင်း ဟရီ၊ တရားခံတွေကို စီတန်းထားလိုက်ပုံက တယ်ကြည့်ကောင်း ဟော ဟော ဟိုမှာ မောင်တော်မင်းကြီး နေရာယူပြီ"

ဥတေနမင်းက မင်းရင်ပြင်၏ အခြားသော တစ်ဖက်၌ နေရာယူလိုက်သည်။ မင်းကြီး၏ ဘေးတွင်ကား လေးတင်ခုံ တစ်ခု၊ ထိုလေးတင်ခုံပေါ်တွင်ကား ဆိတ်ချိုဖြင့် ပြီးအပ်သော ဗိုလ်တစ်ထောင်တင်လေး ဧရထေး၊ အနီးရှိ ကလပ်ပေါ်တွင် မြားတစ်စင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ထား၏။

မာဂဏ္ဍီ အူမြူးတက်ကြွ ရေရွတ်ပြန်၏။
"အဲဒီ... မြားသွားထိပ်မှာ အဆိပ်လူးထားတယ်။ ဟော... ဟော မြားတံကို မောင်တော်မင်းကြီး ကောက်ယူလိုက်ပြီ။ ကျက်သရေ ရှိလိုက်တဲ့ မြင်ကွင်း။ မောင်တော်ရဲ့ မြားတံက သာမာဝတီရဲ့ ရင်အုံကို ဦးစွာ စိုက်ဝင်ဖောက်ထွင်း၊ ကျောက် ပြန်ထွက်၊ နောက်ဖက်က ဟိုမိန်းမ ငါးရာတို့ဆီကို တရစပ်တည်း ဆက်ဖောက် ငါးရာမြောက် နောက်ဆုံး မိန်းမရဲ့ ကျောက် မြားလဲထွက်သွားရော အားလုံး အတုံးအရုံး လဲ သေကြ... ဟင်း... ဟင်း... အောင်ပြီ အောင်ပြီ ငါ့အကြံ အောင်ပြီ မာဂဏ္ဍီတဲ့ ဟဲ့နော်"
မာဂဏ္ဍီ ရေရွတ်ကျူးရင့်နေဆဲမှာပင်...။

ဥတေနမင်းသည် ကလပ်ပေါ်မှ မြားတံကို ညှို့တွင် တပ်ဆင်လိုက်၏။
"ဟော ဟော မောင်တော် ညှို့ကို ငင်ပြီ လှလိုက်တာ... ဟော အဆုံးစွန်အထိ ငင်... ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီ မြားတံဟာ ညှို့က လွတ်ပြီ... ဟိုမိန်းမဆီ ပျံသန်းသွား... ဟင်... အလို ဘယ့်နာပါလိမ့်"
မာဂဏ္ဍီ ကယောင်ချောက်ချား ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

မြားတံသည် သာမာဝတီထံသို့ တည့်မတ်စွာ ပျံသန်းသွားသည်ကား အမှန် သို့သော်...။

အဝိဉာဏက သက်မဲ့မြားတံသည် သာမာဝတီ၏ ရင်ဝရှေ့တစ်ထွာအကွာတွင် အလိုလိုကို ရပ်တန့်နေ၏။ လေထဲတွင် ပကတိ တုံ့ရပ်သွား၏။ ထိုမျှသာမက မြားတံသည် လာရင်းအရပ်ဆီသို့ ပြန်၍ လှည့်သွား၏။ ထို့နောက် ထပ်မံပစ်လွှတ်လိုက်သည့်အလား အဆိပ်လူးသော မြားသည် ပစ်လွှတ်သူ ဥတေနမင်းထံသို့ ဦးတည်ပျံထွက်သွားလေသည်။

(သာမာဝတီမိဖုရား ရှေ့ဆုံးမှ ရပ်ကာ၊ မောင်းမငါးရာတို့ အစဉ်အတိုင်း ရပ်ကြရန် အမိန့်ချမှတ်ကတည်းက သာမာဝတီသည် မောင်းမတို့အား 'အမိတို့ ငါတို့မှာ မေတ္တာတရားမှ တစ်ပါး၊ အခြား အားထားရာ မရှိပြီ။

ဥတေနမင်းကြီးနဲ့ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားအပေါ်မှာ စိုးစဉ်းမျှ စိတ်မကွက်ကြစေနဲ့၊ မိမိကိုယ်နှင့်ထပ်တူ ထပ်မျှ မေတ္တာထား၊ မေတ္တာစိတ်ကိုပွား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမျက်မထွက်ကြနဲ့' ဟု ဆုံးမ သြဝါဒ ပေးထားခဲ့ခြင်းကို ဥတေနမင်းနှင့် မာဂဏ္ဍီတို့ မသိနိုင်ကြကုန်။)

လာရင်းအရပ်သို့ ဦးတည်ပျံထွက်သွားသော မြားသည် မြားပစ်သူ ဥတေနမင်းထံ ရှေ့ရှုသွားပြီးနောက် သဝိဉာဏက သက်ရှိသတ္တဝါအလား ဥတေနမင်း၏ ရင်ညွန့်ရှေ့၌ အဆိပ်လူးအသွားသည် ရင်ဝသို့ ဖောက်ဝင်မတတ် ချိန်ရွယ်ရင်း တည့်ရပ်နေ၏။

မိမိလွှတ်သော မြား၊ မိမိထံ လှည့်ပြန်၊ ပျံသန်းလာကာ ရင်ညွန့်၌ တည့်ရပ်နေသော မြားသွားကိုကြည့်ရင်း ဥတေနမင်းသည် ချွေးသီးပြိုက်ပြိုက်ကျဆင်းကာ အဆုံးစွန်သော ထိတ်လန့်ခြင်းများဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။

ငါ... ငါ ပစ်လိုက်တဲ့ မြားဟာ ကျောက်အထုကိုတောင် ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်တယ်။ ကောင်းကင်ထက် ပစ်လွှတ်တယ်ဆိုရင်လဲ ငါ့မြားကို ပိတ်ဆို့နိုင်တဲ့ အရာဆိုတာ မရှိ၊ အခုတော့ အလိုလေး... ငါ့မြားက ငါ့ရင်ဝကို ချိန်ရွယ်နေပြီ... အလိုလေး... အသက်မရှိတဲ့ မြားက သာမာဝတီကို မစိုက်ဝင် အဝိဉာဏက ဖြစ်ပါလျက် မြားတံက သာမာဝတီရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတယ်။ လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် ငါ... ငါက သာမာဝတီရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိ၊ ငါ... မှားခြင်းကြီးမက မှားပြီ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အို... ငါ လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်...။

ဥတေနမင်းသည် လက်ထဲမှ လေးကို ခုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် ရင်ဝသို့ချိန်ရွယ်တည့်ရပ်နေသော မြားသည်လည်း အလိုလိုပင် ပြုတ်ကျသွားသည်။ အခြားမဲ့၌ကား-

ကောသမ္မိ၏ ရာဇဝင်တွင် တစ်ခါမျှ မဖြစ်စဖူး ထူးကဲ့သော အခြင်းအရာ တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဥတေနမင်းသည် မင်းရင်ပြင်ကို ဖြတ်သွားကာ သာမာဝတီ ရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက် ဦးညွတ် လက်အုပ်ချီလိုက်ခြင်းပင်တည်း။ လက်အုပ်ချီလျက်ကပင် ဥတေနမင်းသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ တတွတ်တွတ်ဆိုလေသည်။

"သာမာဝတီ... သာမာဝတီ ငါ အလွန်အကျူး မိုက်မှားခဲ့ပါပြီ။ ငါ့ရဲ့ အပြုအမူ မှန်သမျှ အမှားကြီး မှားခဲ့ပါပြီ။ သာမာဝတီ ငါ့ကို ကယ်ဆယ်ပါ စောင့်ရှောက်ပါ။ သာမာဝတီ တစ်ယောက်ပဲ ငါ့ရဲ့ ဆည်းကပ်ရာ ဖြစ်ပါတော့တယ်"

သာမာဝတီသည် ဥတေနမင်း၏ လက်အုပ်အစုံရှေ့တွင် စဉ်းငယ်မျှ ဣန္ဒြေမယွင်းဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ဆိုလိုက်၏။

"အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်လဲ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ"

ဥတေနမင်းက ရုတ်တရက် နားမလည်သေးဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ် သာမာဝတီက ဆက်ပြောသည်။

"အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မကို အားထားရာ ဆည်းကပ်ရာဆိုပြီး မမှတ်ယူပါနဲ့။ ကယ်တင်ရှင်လို့လဲ မမှတ်ယူပါနဲ့။ ကျွန်တော်မတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုသာ ကိုးကွယ်အားထားရာလို့ မှတ်ယူဆည်းကပ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်ခြားထင်ထင် အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူပါတယ်။ အတုမရှိ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုသာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ။ မင်းဒဏ်သင့်တဲ့ ကျွန်တော်မတို့အတွက် အရှင်မင်းမြတ်သာလျှင် ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ အားထားဆည်းကပ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါ"

ဥတေနမင်းသည် နားလည်သယောင် ရှိလာသော်လည်း ထပ်ဆိုပြန်၏။

"သာမာဝတီ မိုက်မဲခြင်းမက မိုက်မဲလှတဲ့ ငါ့အတွက် သင်သာလျှင် ဆည်းကပ်အားထားရာ ဖြစ်ပါတယ်" သာမာဝတီက ရှေးနည်းတူ ငြင်းပယ်ပြီးနောက် မင်းကြီးနားလည်သည်အထိ ရှင်းပြပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ဥတေနမင်းထံမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာ၏။

"ဒါဆိုရင် သင်လဲ ငါ့ရဲ့ ဆည်းကပ်အားထားရာ ဖြစ်ပါစေ။ သင့်ဆရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုလဲ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ့မယ်... ယခု သင်လိုသော ဆုလာဘ်တောင်းပါ သာမာဝတီ"

"အရှင်မင်းမြတ် ပေးသနားသော ဆုကို ကျွန်တော်မတို့ ရပြီးပြီ ယူပြီးပြီလို့ အောက်မေ့ပါ..."

မကြာမီမှာပင် ဥတေနမင်းသည် ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အားထားရာ (သရဏဂုံ) ပြုပြီး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အပေါင်းတို့အား ပင့်ဖိတ်လုပ်ကျွေးကာ ခုနစ်ရက်တိုင် အလှူကြီး ပေးလှူလေသည်။

ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးသော အလှူပွဲကြီး အထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့ပေပြီ။

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီအား ခေါ်ယူပြီးနောက်-

"ချစ်နမ... သင့်ကို ငါ ဆုမြတ်ပေးသနားခဲ့စဉ်က ရအပ်ပြီးပြီဟု အောက်မေ့ပါလို့ သင်ဆိုခဲ့တယ်။ ဘယ်သို့သော ဆုကိုမှ သင်မယူခဲ့ဘူး။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ သင် တောင်းယူပါ သာမာဝတီ။ သင့်ကိုမှ ဆုမြတ်မပေးရရင် ငါ့မှာ အပြစ်မကင်း တာဝန်မကျေစိတ်နဲ့ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ဆုယူပါတော့" သာမာဝတီက အေးဆေးစွာ တုံ့ပြန်သည်။

"အရှင် ကျွန်တော်မအတွက် ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ယာဉ်ရထား၊ ဝတ်စားတန်ဆာ စသည်ဖြင့် အလိုမရှိပါ။ အရှင်က ဆုမြတ်ကို တောင်းယူပါတော့လို့ ပြင်းပြင်းပြပြ ပေးသနားတော်မူတဲ့အတွက် တစ်ခုသော ဆုကို တောင်းယူပါတော့မယ်"

"ဆိုပါ သာမာဝတီ၊ အလိုရှိရာ တောင်းပါ ပြည့်စုံစေရပါစေမယ်"

"မှန်ပါ အရှင် ကျွန်တော်မ တောင်းခံအပ်တဲ့ ဆုက အခြားမဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့တကွသော ရဟန်းတော် ငါးရာကို ဤနန်းတော်သို့ မပြတ်ကြွလာတော်မူပြီး တရားတော်မြတ်ကို နာကြားလိုပါတယ်။ အရှင်အခွင့်ပြုတော်မူမယ်ဆိုရင် ဒီဆုမှတစ်ပါး အခြား အလိုမရှိပါ"

"ပြည့်စုံစေမယ် သာမာဝတီ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ယခု ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်ဝိဟာရကို သွားပြီး ပင့်လျှောက်ပါ့မယ်"

ဥတေနမင်းသည် ဘုရားရှင်ထံ အဖူးမြော်ဝင်ပြီး သာမာဝတီ တောင်းဆုယူပုံကို လျှောက်ထားကာ ပင့်ဖိတ်၏။ သို့သော် ဥတေနမင်း ပင့်ဖိတ်သည့်အတိုင်း သာမာဝတီ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

ဥတေနမင်းက သာမာဝတီအား ပြန်ကြားပြောဆိုသည်။

"ချစ်နမ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူတယ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် တစ်ခုတည်းသော နေရာအရပ်သို့ အမြဲမပြတ် ကြွရောက်ခြင်းငှာ မသင့်ဘူး။ များစွာသော အခြားလူအပေါင်းတို့ကလဲ ဘုရားရှင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခြင်းကို တောင့်တမျှော်စောင့်ကြမှာ ဖြစ်တယ်တဲ့"

မိမိရယူလိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာစေကာမူ သာမာဝတီသည် စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်းသွားခြင်း မရှိချေ။

"ဟုတ်ပေတာပေါ့ အရှင်၊ ဘုရားမြတ်စွာဟာ နေရာဒေသအနှံ့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ပြီး သတ္တဝါအပေါင်းကို ချေချွတ်ဆုံးမ ပေးနေတော်မူပေတာပဲ။ ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ ဆန္ဒအလို သက်သက်ချည်းအတိုင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"

ဥတေနမင်းက ဆက်ဆို၏။

"သို့သော်လဲ ချစ်နမ ငါက သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးပါးကို စေလွှတ်ပေးတော်မူစေချင်ပါတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ ဘုရားရှင်က အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်နဲ့တကွ ရဟန်းတော် ငါးရာတို့ကို အမိန့်ချစေလွှတ်တော်မူလိုက်တယ်"

"အို တင့်တယ်လျောက်ပတ်လိုက်ပါဘိတော့တယ် အရှင်"

ထိုအချိန်မှစ၍ (ကောသမ္မိတွင် သီတင်းသုံးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး) အရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ မပြတ်ကြွတော်မူကြကာ သာမာဝတီနှင့် မောင်းမတို့သည်လည်း ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း တရားတော်ကို မပြတ်နာယူရခြင်းဖြင့် အခွင့်ထူးကြီးကို ရရှိခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ထူးခြားသော အဖြစ်သနစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီနှင့် မောင်းမတို့အား ညွတ်နူးကြည်လင်စွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေသည်ဖြစ်လေရာ တစ်နေ့သ၌-

"သာမာဝတီ သင်နဲ့ သင့်မောင်းမငါးရာတို့ လွမ်းခြုံကြတဲ့ အပေါ်ရုံအဝတ်ခြုံလွှာတွေကို မမြင်မိပါလား။ အဲဒီ ခြုံလွှာတွေဟာ တစ်ထည်ကို အသပြာ ငါးရာစီထိုက်တဲ့ အဖိုးတန်တွေ ဖြစ်တယ်"

"အရှင် ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ ခြုံလွှာထည်များကို အရှင်အာနန္ဒာထံ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်ကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်"

"အို ဟုတ်လား ကောင်းလိုက်တာ၊ မေးစမ်းပါရစေဦး သာမာဝတီ၊ အရှင်အာနန္ဒာက အဲဒီ အပေါ်ရုံခြုံလွှာ ငါးရာကို ခံယူသလား"

"ခံယူတော်မူပါတယ် အရှင်"

ဥတေနမင်း၏ ကြည်လင်နေသော မျက်နှာပေါ်၌ မေးခွန်းတစ်ခု၏ အရိပ်အရောင်တစ်ချက် ဖြတ်သန်းသွားသည့်နယ် ရှိ၏။

သံသယကို ဝမ်းတွင်သို၍ မျိုးသိပ်ထားခြင်း၏အပြစ်ကို သိထားပြီးဖြစ်သော ဥတေနမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာထံ ချဉ်းကပ်မေးလျှောက်လေသည်။

*

"အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ငါးရာသော နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့ရဲ့ အပေါ်ရုံခြုံလွှာငါးရာဆိုတာ အလွန်များကုန်သည် မဟုတ်ပါလား ဘုရား"

"မှန်ပေတယ်... ဒကာတော် မင်းမြတ်"

အရှင်အာနန္ဒာက အလိုက်တသင့်ပင် ဖြေကြားတော်မူ၏။

"အရှင်ဘုရား အဲဒီလောက် များပြားတဲ့ အဝတ်တွေကို ဘယ်လို အသုံးပြုပါသလဲ ဘုရား"

"ဒကာတော် ငါတို့အတွက် ဝတ်လောက်သော အဝတ်တို့ကိုသာ ယူပြီး ကြွင်းသော အဝတ်တို့ကို ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့် သင်္ကန်းများသာ ဝတ်ဆင်ကြရတဲ့ ရဟန်းတို့အား ပေးလှူမှာ ဖြစ်ပေတယ်"

"အဲဒီ ရဟန်းတွေကကော... မိမိတို့ရဲ့ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်သင်္ကန်းများကို ဘယ်လို ပြုလုပ်ကြပါသလဲ ဘုရား"

"ဒကာတော် ထိုသင်္ကန်းများဟာ ပို၍ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်သော သင်္ကန်းရှိသူ ရဟန်းများထံ ရောက်ရှိသွားကြပေတယ်"

"ပို၍ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေကြတဲ့ သင်္ကန်းများကကော ဘုရား"

"ဒကာတော် ဝတ်ရုံရန် မသင့်တော်တော့ပြီဖြစ်တဲ့ ထိုသင်္ကန်းများဟာ အိပ်ရာခင်းများအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြတယ်"

"ထိုအိပ်ရာခင်းများ မရောက်ခင် ရှိနှင့်သော အိပ်ရာခင်းဟောင်းများကကော ဘုရား"

"ဒကာတော် ထိုအိပ်ရာခင်းအဟောင်းများကို ခြေနယ်ပြီး မြေအခင်းပြုလုပ်ကြကုန်တယ်"

"သို့ဆိုလျှင် ရှေးက ရှိနှင့်သော မြေအခင်းအဟောင်းများကကော ဘုရား"

"ဒကာတော် ရှေးက ရှိနှင့်သော မြေအခင်းအဟောင်းများက ခြေသုတ်ပုဆိုးများအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြပေတယ်"

"သို့ဆိုလျှင် ရှေးကရှိနှင့်သော ခြေသုတ်ပုဆိုးအဟောင်းများကကော ဘုရား"

"ဒကာတော် ခြေသုတ်ပုဆိုးအဟောင်းများကို နပ်နပ်ခုတ်စဉ်းပြီး မြေညက်နဲ့ ဆုပ်နယ်ကာ နံရံအကာကို လိမ်းကျံကြလေတယ်"

ဥတေနမင်း၌ နောက်ထပ် မေးစရာ မရှိတော့ချေ။ မေးခွန်းအစား ရင်ထဲမှ လာသော အသံဖြင့်သာ ဥတေနမင်းသည် လျှောက်ထားလိုက်၏။

"အရှင်ဘုရား ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိအပ်သော အလှူဝတ္ထုတို့ဟာ အလေအလွင့်၊ အပျောက်အရှု၊ အပျက်အစီး မရှိကြတဲ့ သုံးစွဲမှုပါပေ ဘုရား..."

အရှင်အာနန္ဒာ အေးဆေးစွာ မိန့်တော်မူ၏။

"ဟုတ်ပေတယ် ဒကာတော်"

"တပည့်တော် ကြည်ညိုလိုက်ပါဘိ ဘုရား... ဒါကြောင့် တပည့်တော်၏ အလှူဒါနဖြစ်သော အဝတ်ပုဆိုး ငါးရာတို့ကို ခံယူတော်မူပါ ဘုရား"

*

ထိုအချိန်တွင် မာဂဏ္ဍီသည် မိမိ၏နန်းဆောင်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း နေရင်းငြိမ်သက်စွာ နက်ရှိုင်းစွာ တွေးကြံနေလေသည်။

"ငါလုပ်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ပထမဦးစွာ သာမာဝတီရဲ့ တိုက်ခန်းအပေါက်တွေကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ကြံခဲ့တယ်။ မောင်တော်မင်းကြီးက လက်မခံခဲ့ရုံမက တိုက်ခန်းမြင့်ရာ နေရာမှာ ပြတင်းလေသာပေါက် ဖောက်လုပ်ခိုင်းတယ်။"

ဒုတိယအကြိမ်လဲ ကြည့်ဦး ရဟန်းဂေါတမနဲ့ ရဟန်းတွေ ကောသမ္မိမှာ မနေနိုင်အောင် လူစုပြီး ဆဲရေးခိုင်းတယ်။ ဒါလဲ မအောင်မြင်ပြန်။

တတိယအကြိမ် ဦးရီးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီ လူယုံလွှတ်ပြီး ကြက်သေကြက်ရှင် ပြဿနာ ဖန်တီး မောင်တော်မင်းကြီးက သာမာဝတီတို့အပေါ် အထင်လွဲအောင် လုပ်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒါလဲ မအောင်မြင်...။

အဲ... စတုတ္ထအကြိမ် မောင်တော်ရဲ့ ဟတ္ထိကန္တစောင်း၊ စောင်းခွက်အပေါက်ထဲ မြွေဟောက်ထည့်ပြီး ပရိယာယ်ဆင်လိုက်တယ်။ အင်း ဒီတစ်ခါတော့ မောင်တော်မင်းကြီး အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး... သာမာဝတီတို့ကို ပစ်သတ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာပါရဲ့...။

သို့သော် မောင်တော် ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားက သာမာဝတီရဲ့ ရင်အုံရှေ့မှာ တည့်ရပ် နောက်ဖက် ပြန်လှည့်ပြေးထွက် မောင်တော်ကို စိုက်ဝင်မယ်လုပ်တော့ မောင်တော်က သာမာဝတီကို ရှိခိုးတောင်းပန်တယ်။

ငါလုပ်သမျှ ဘာမှ မအောင်မြင်ဘူး။ အခုဆိုရင် အရှင်အာနန္ဒာဆိုတဲ့ ရဟန်းက နောက်ပါတွေ့နဲ့အတူ နန်းတော်ကို ကြွ... ဆွမ်းကပ်ကြ လှူကြနဲ့ မောင်တော်သော်မှပင် အဝတ်ပုဆိုး လှူရတာနဲ့ ဘာနဲ့... တောက်... ငါ ကြံသမျှ ငါလုပ်သမျှဟာ မအောင်မြင်ရုံမက တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ... ပြတ်ပြတ်သားသားတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျူငုတ်မှ မကျန်အောင် ရှင်းပစ်ရမယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေညာတွေ ပေါ်ပေါက်မလာအောင် လုပ်ရမယ်။ ငှက်ပျောပင်ကို ပိုင်းဖြတ်ချသလို တုံးခနဲ လဲစေရမယ်။ နောက်ထပ် ရန်စွယ်ရန်စ ခေါင်းထောင်မထနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကြံစမ်း မာဂဏ္ဍီ၊ အပြတ်သားဆုံး လက်စ အကြွင်းအကျန် မရှိ လုံးလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးသွားစေမယ့် ကိစ္စမျိုး ကြံစမ်း... ထွက်စမ်းဟဲ့... ဉာဏ်"

မာဂဏ္ဍီ၏ လှပသော မျက်နှာပြင်သည် နီရဲထူအမ်းလာကာ မိမိ၏ အပြီးအာယာတမီးဖြင့်သာ မိမိ လောင်မြိုက်သည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် ရွှဲနစ်လာ၏။

"အို... ဟုတ်ပြီ... ဒါ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲ"

ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်ကစားရန် နန်းတော်ထဲမှ ထွက်၍ ကောသမ္မိ၏ အစွန်တောအုပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသည့် တစ်နေ့-

မာဂဏ္ဍီသည် လက်ရွေးစင် လူယုံကို ခေါ်ယူလိုက်၏။

"ငါ့ရဲ့ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီဆီသွားစမ်း... ပြီးတော့ ငါ့မှာကြားတဲ့အတိုင်းပြော၊ ငါ့မှာမယ့် စကားတွေကို နားထောင်၊ အတိအကျမှတ်... ဘထွေးတော်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ပါ။ သာမာဝတီတို့နေတဲ့ ပြဿနာ နန်းဆောင်ဆီသွား ပြီးရင် လုပ်ရမှာက..."

မာဂဏ္ဍီ၏ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီသည် ယခင်ကတည်းက တူမဖြစ်သူ၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံကာ တူမချိုးမြှင့်သမျှကို သုံးစွဲစားသောက် ရပ်တည်နေရသူဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားဖြစ်လာသောအခါတွင်ကား

စူဠမာဂဏ္ဍီသည် ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော် စာရင်းဝင်သွားကာ မည်သည့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမျှ လုပ်စရာမလိုဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်လာနိုင်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အလုပ်မျှ မလုပ်ဆိုသော်လည်း စူဠမာဂဏ္ဍီပုဂ္ဂိုလ်မှာ တစ်ခုတည်းသော အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်လေ့ရှိ၏။ ယင်းကား ကောသမ္မိနန်းတော်ရှိ တူမတော် မိဖုရားထံမှ ရောက်ရှိလာသော အမိန့်များအတိုင်း သစ္စာရှိစွာ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း စူဠမာဂဏ္ဍီသည် တူမတော်ထံမှ စေလွှတ်လိုက်သော လူယုံတော် သယ်ဆောင်လာသည့် အမိန့်အမှာစကားအတိုင်း ထမ်းဆောင်ရန် သာမာဝတီမိဖုရားနှင့် မောင်းမတို့ နေထိုင်သော နန်းဆောင်ပြဿဒ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

"ငါ... မိဖုရား မာဂဏ္ဍီရဲ့ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီပဲ။ ငါ့တူမတော် မိဖုရားရဲ့ အမိန့်၊ ဒီနန်းဆောင်မှာ ရှိတဲ့ ပုဆိုးအဝတ်သိုလှောင်ရာ တိုက်ခန်းကို ဖွင့်စမ်း ဆီအိုးတွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ ကျီကို ဖွင့်စမ်း" သာမာဝတီ၏ နန်းဆောင် အစောင့်အမှုထမ်း တိုက်ခန်းစောင့်များမှာ မိဖုရားကြီး၏ ဘထွေးတော် စကားကို စောဒက မတက်ရဲကြ။

ပုဆိုးအဝတ်များ တိုက်ခန်းအပြင်တွင် စုပုံနေ၏။ ဆီအိုးများလည်း ကျီအပြင်သို့ ရောက်လာကြ၏။

စူဠမာဂဏ္ဍီက ခေါ်လာသော လူယုံနှစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။
"အဲဒီ ဆီအိုးတွေထဲကို ပုဆိုးအဝတ်တွေ နှစ်လိုက်ကြစမ်း။ ရွဲရွဲစိုရုံမက ဆီဝပြီး အိသွားတဲ့အထိ နှစ်၊ ဆီမထိတဲ့နေရာတွေကို ဆွတ်ဖျန်း လောင်းချ... ဟုတ်ပြီ"
တစ်ဆက်တည်းပင် အမိန့်ပေးပြန်၏။
"ဆီဝနေတဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ နန်းဆောင်တိုင်လုံးတွေ ရှိရှိသမျှကို ရစ်ပတ်လိုက်ကြ ဟုတ်ပြီ"

ထိုစဉ် သာမာဝတီနှင့် မောင်းမများ ရောက်လာကြသည်။ စူဠမာဂဏ္ဍီ၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကို ကြည့်၍ သာမာဝတီက မေးသည်။

"ဘထွေးတော်... ပုဆိုးအဝတ်တွေကို ဆီဝအောင် နှစ်စိမ်ဆွတ်ဖျန်းပြီး တိုင်လုံးတွေကို ရစ်ပတ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ"

"အို... ဒါလား၊ ဥတေနမင်းကြီးရဲ့ ဆန္ဒအလိုအရ လုပ်ရတာလေ။ မင်းစံအိမ်တော်နန်းဆောင်ဆိုတာ စတင်တည်ဆောက်ပြီးနောက်မှာ သာမန်လူတွေရဲ့ အိမ်ဂေဟာလို ဟိုဟာ မွမ်းမံလိုက်၊ ဒီဟာ ပြင်ဆင်လိုက် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေပိန်းချ၊ ပန်းကန်တံတွေဖော်ပြီး ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်း တည်တဲ့နေစေရတာ၊ ဒီတော့ ခိုင်ခံ့သေးသလား၊ မခိုင်ခံ့တော့ဘူးလားဆိုတာ သိနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြဲမြံခိုင်ခံ့စေဖို့ မင်းကြီးဆန္ဒတော်အတိုင်း ဆီစိမ်အဝတ်တွေနဲ့ ရစ်ပတ်ရတယ်။ ဟောဒီအတွင်းဘက်ကို ဝင်ကြည့်ပါဦးလား... ဘထွေးတော် အကျအန စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ပေးထားတာ"

သာမာဝတီနှင့် မောင်းမငါးရာတို့မှာ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်က စိတ်နှလုံး ဖြူစင်ရှင်းလင်းသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်ပါးသူအပေါ်၌လည်း ဖြူစင်ရှင်းလင်းစွာပင် မြင်တတ်ကြသူများဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင် ရိုးဖြောင့်သလို အခြားသူများကိုလည်း အရိုးအဖြောင့်အတိုင်းပင် သဘောထားတတ်ကြသူများ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စုစုပေါင်းပုဂ္ဂိုလ်များ ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း နန်းဆောင်ပြဿနာအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သာမာန်တို့အားလုံး အတွင်းဘက်ရောက်သည်နှင့် စုစုပေါင်းပုဂ္ဂိုလ်က-
"ဒီမှာ ခဏ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေခဲ့ကြဦး၊ ဘထွေးတော် အပြင်စင်ကြိုဘက် သွားစစ်ဆေးလိုက်ဦးမယ်" ဟုဆိုကာ နန်းဆောင်အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက်-

နန်းဆောင်တံခါးများကို အဆင့်ဆင့်ပိတ်ကာ အပြင်ဘက်မှပင် မင်းတုံးကို အသေအချာချ ဆိုပိတ်၍ ကျည်ရှင်ယန္တရား (သော့ခလောက်)ကို အသေခတ်သွားသည်။ တံခါးအထပ်ထပ်ကို ထိုသို့ ပိတ်ဆို၊ ယန္တရားခတ်သွားရင်းမှာပင် စုစုပေါင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် အသင့်ယူဆောင်လာသော မီးကျီမီးခတ်ဖြင့် မီးတောက်ကို ဖြစ်စေလျက် ဆီစိမ်အဝတ်များကို ရှို့မြှိုက်မီးတိုက်ခဲ့လေသည်။ ဤတွင်... မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် နန်းဆောင်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မီးတောက်မီးလှုံကြီးများလည်း ဟဲဟဲမြည်ကာ ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးထွက်လာကြသည်။

အချို့သော မောင်းမင်းရာတို့သည် အစကနဦး၌ မီးကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ တစစဟစ်အော်လျက် တံခါးများကို ဖွင့်ထွက်ရန် ကြိုးစားကြသေး၏။ သို့သော် တံခါးတိုင်းမှာပင် ကျည်ရှင်ယန္တရားများဖြင့် အသေပိတ်ဆိုထားသည်ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ လွတ်မြောက်ရာ မရနိုင်ကြတော့ချေ။

သာမာန်တို့သည် မီးတောက်မီးလှုံများ၊ မီးခိုးလုံးများအလယ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ တည့်ရပ်လျက် မောင်းမင်းတို့ကို စကားဆို၏။

"ညီမတော်တို့... တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနဲ့ ဆောက်တည်ရာမဲ့ မဖြစ်ကြနဲ့။ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြ၊ အစ်မတော်တို့ဟာ အစမထင်တဲ့ သံသရာ-အနာဒိ-အနန္တမှာ ကျင်လည်ခဲ့ကြရာမှာ ယခုလိုပဲ တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောဟာ မီးလောင်ကျွမ်းခံခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ မရေမတွက်နိုင် ရှိခဲ့ကြပေမဲ့ ညီမတော်တို့ မမေ့မလျော့သော သတိတရား ရှိသူဖြစ်ကြ၊ မီးတောက်မီးလှုံများရဲ့ လောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြီးစွာသော ဒုက္ခ ဝေဒနာ ရောက်ကုန်သော်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားနဲ့ နှလုံးသွင်းကြ၊ သတိတရား ကပ်ကြ"

တည်ငြိမ်ပြီးနှင့်သော မောင်းမင်းရာတို့ ပို၍ တည်ငြိမ်သွားကြ၏။ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သူတို့မှာ သက်သာရာ ရသွားကြ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် ဆောက်တည်ခဲ့ဖြစ်နေသူတို့လည်း ဆောက်တည်ရာ ရသွားကြ၏။

ဆီစိမ်အဝတ်များက မီးတောက်မီးလှုံများကို အမြင့်ဆုံး တောက်လောင်မှုသို့ ပို့ဆောင်ကြသည်။ တဟဲဟဲ မီးတောက်သံများနှင့်အတူ နန်းဆောင်ပြဿနာ၏ အမိုးများ၊ မျက်နှာကြက်ပိမာန်များ၊ တိုင်လုံးများလည်း ဘုံးဘုံးဘိုင်းဘိုင်း ပြိုလဲကြသည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံများလည်း မီးကျိုးခဲများ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုမီးတောက်မီးလှုံ မီးကျိုးခဲတို့အကြားတွင် ဗဟိဒ္ဓမီး၏ လောင်မြိုက်ခြင်းကို ကျော်လွန်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား မမေ့မလျော့သော သတိတရားများဖြင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဖြတ်သန်းနေကြသည့် သာမာန်တို့နှင့် မောင်းမင်းရာတို့သည် မရဏကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်နေကြလေသည်။

*

"ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...။

ကောသမ္မိဘုရင် ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်တော် ထွက်သွားချိန်တွင် နန်းတွင်းပြဿဒ် မီးလောင်သည်ဖြစ်၍ သာမာဝတီ အမျိုးရှိသော ငါးရာသော မိန်းမတို့ သေလွန်ခဲ့ကြပါပြီ အရှင်ဘုရား...၊ ထိုဥပါသိကာမတို့သည် အဘယ်သို့ လားရာရှိပါသနည်း၊ အဘယ်သို့သော တမလွန်ဘဝ ရှိပါသနည်း ဘုရား" ရဟန်းများက မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ မေးလျှောက်ကြသော စကားဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် ဖြေတော်မူသည်။

"ရဟန်းတို့...၊ ဤ ဥပါသိကာမတို့တွင် သောတာပန်တို့သည်လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ သကဒါဂါမ်တို့လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ အနာဂါမ်တို့လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော ဥပါသိကာမတို့၏ သေလွန်ခြင်းသည် မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးမှကင်း၍ သေလွန်ခြင်း မဟုတ်ကြကုန်"

- လူများ အပေါင်းသည် မောဟနှင့် စပ်ယှဉ်ခြင်းသဘောရှိလျက်
- သင့်တော်လျော်ကန် ထိုက်တန်သော သဘောရှိသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြ၏။
- သူမိုက်သည် ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်လျက်
- အဝိဇ္ဇာဟူသော အမိုက်မှောင်ဖြင့် ခြံရံအပ်သည် ဖြစ်လျက် မြဲသော သဘောရှိသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြ၏။
- ဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့်သိပြီးသောသူအား ကိလေသာဟူသော ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်းသည် မရှိပြီ

(ဥဒါန်းတော်)

"ရဟန်းတို့... သတ္တဝါတို့မည်သည်ကား သံသရာဝဋ်၌ တပြောင်းပြန်ပြန် ကျင်လည်ပြေးသွားကြရကုန်သည် ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း မမေ့လျော့ကုန်သဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုသာလျှင် စီမံအားထုတ်ပြုလုပ်ကြကုန်သည် မဟုတ်။

မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကုသိုလ် မကောင်းမှုကိုလည်း စီမံအားထုတ်ပြုလုပ်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် သံသရာဝဋ်၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း အစဉ်မလွဲ အမြဲခံစားကြရကုန်၏"

(မှတ်ချက်- သာမာဝတီ အမျိုးရှိသော ဥပါသိကာမ ငါးရာတို့သည် ရတနာသုံးပါး၌ မမှိတ်မသုန် သက်ဝင်ယုံကြည်ကာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် အရိယာစင်စစ်ဖြစ်ကြပါလျက် ဤသို့ သေဆုံးရခြင်းသည် မသင့်မလျော် ရှိလေစွဟု ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ပြောဆိုနေကြရာ ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်မူလာပြီး သာမာဝတီတို့၏ ရှေးအတိတ်ဘဝကံနှင့် လျှောက်ပတ်သော သေခြင်းကြောင့်ပင် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဘဝတစ်ခုက ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းပြုစဉ် နန်းတော်၌ ငါးရာသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွရောက်တော့မူခဲ့ကြပြီး၊ ငါးရာသော နန်းတွင်းသူ မိန်းမတို့လည်း ထိုအရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်းအမှုဖြင့် လုပ်ကျွေးခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ရှစ်ပါးတို့အနက်မှ ခုနစ်ပါးတို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ ကြွသွားခဲ့ပြီး၊ တစ်ပါးသည် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားအနီးရှိ မြက်ချိုတစ်ခုအတွင်း၌ ဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားနေခဲ့သည်။ မောင်းမငါးရာတို့သည် မြစ်ဆိပ်၌ တစ်နေ့လုံး ရေကစားကြပြီးနောက် ရေဆိပ်မှ တက်လာကြကာ လွန်စွာ ချမ်းခိုက်သဖြင့် မီးလုံကြရန် မီးဖိုမည့်နေရာကို ရှာကြသည်။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရှိနေသော မြက်ချိုကို တွေ့ပြီး မြက်ချိုအမှတ်ဖြင့်ပင် မီးတိုက်၍ မီးလုံကြသည်။ မြက်များ ပြာကျပြီးနောက်မှ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။ ဤတွင် ငါတို့မင်းကြီး ဆည်းကပ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ငါတို့ မီးတိုက်ခဲ့ကြပြီ မင်းကြီးသိသော် ငါတို့လည်း ပျက်စီးကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အပြီးတိုင် လောင်မြိုက်ဖျောက်ဖျက်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အထက်၌ ထင်းပုံကြီးကို ပြုလျက် မီးတိုက်ကြသည်။ ထင်းပုံကြီး လောင်ကျွမ်းပြီးတော့မှ ယခုအခါ အကြွင်းမရှိစေ လောင်ကျွမ်းပြီဟု ဖဲကြည့်သွားကြသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကား ဈာန်သမာပတ် ဝင်စားချိန်၌ လှည်းအစီး တစ်ထောင်တို့ဖြင့် ထင်းတို့ကို စုပုံမီးတိုက်စေကာမူ လောင်ကျွမ်းဖို့ ဝေးစွာ မီးစွဲခြင်းပင် မဖြစ်စွမ်းသည့်အတွက် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့တွင် ဈာန်သမာပတ်မှ ထတော်မူကာ ချမ်းသာစွာ ကြွသွားတော်မူခဲ့သည်။ မောင်းမငါးရာတို့ကား ရှေးဦးစွာ စိတ်စေတနာ မရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကံမထိုက်သော်လည်း နောက်အကြိမ်၌ စိတ်စေတနာ ရှိသဖြင့် ကံထိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့် ထိုမိန်းမတို့သည် အနှစ်တစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်ရပြီးမှ အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးကြွင်းအစွမ်းဖြင့် ဘဝအရာတို့ပတ်လုံး နေအိမ် မီးသင့်လောင်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ပါ မီးအလောင်ကျွမ်းခံကြရလေသည်။)

*

သာမာဝတီမိဖုရား စံမြန်းသော အိမ်နန်းပြဿဒ် မီးလောင်သည့်သတင်းသည် ဥတေနမင်းကြီးထံ အလျင်အမြန် ရောက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် မင်းကြီး ရောက်ချိန်တွင် အိမ်နန်းပြဿဒ်သည် ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သော မီးတောက်တို့က လောင်စာမှန်သမျှကို ဝါးမျိုပြီး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မီးခိုးလုံး မည်းမည်းကြီးများက အလိပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကောင်းကင်သို့ တက်ခဲ့ပြီး၊ လောင်ကျွမ်းစရာ ကုန်ဆုံးလျက် အဖြူရောင် မီးခိုးများအဖြစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

မီးလောင်ပြင်ကို ကြည့်ရင်း ဥတေနမင်းကြီးသည် နှလုံးသည်းပွတ်ပူလောင်ခြင်းအားကြီးစွာဖြင့် မိမိကိုယ်ကို လဲကျမသွားစေရန် ဆောက်တည်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ၏။ သာမာဝတီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် တည်ငြိမ်နူးညံ့သော အသွင်ကိုလည်း ယောင်ယမ်းမှန်းဆ မြင်ယောင်လာ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မာဂဏှီ၏ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံများကိုလည်း ဆင်ခြင်မိလာ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မင်းကြီးသည် ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ပြုသူမှာ မာဂဏှီမိဖုရားမှအပ အခြားမရှိတော့ပြီဟူသော အဖြေကို ရရှိသွားသည်။ သို့သော် မာဂဏှီအား ခြိမ်းခြောက်၍ စစ်ဆေးလျှင် မည်သို့မျှ ဝန်ခံမည်မဟုတ်ဟုလည်း သိလာသည်။ ဥပါယ်တံမျဉ် ကျွမ်းကျင်သော ဥတေနမင်းကြီးသည် အနီးတွင် မာဂဏှီခစားနေသည်ကို သိလျက်ပင် မှူးမတ်တို့အား စကားဆိုလေသည်။

"မှူးမတ်တို့... ယခုမှပဲ ကျွန်ုပ် စိတ်အေးချမ်းသာ ကြောင့်ကြကင်းစွာ နေနိုင်ပေတော့တယ်။ ယခင်ကများဆိုရင် ငါ့အပေါ်မှာ အမြဲမပြတ် ငါ့ရဲ့ ပျက်စီးကြောင်းကို အခွင့်ရှာနေတဲ့ သာမာဝတီကြောင့်

ငါ့မှာ ယုံမှားရွံ့ရှား ကြောက်လန့်ပြီး နေခဲ့ရလေတယ်။ ယခုတော့ ငါ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ စံစားနေနိုင်ပြီ။ လုံခြုံဘေးကင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်ပြီ သာမာဝတီ မရှိတော့ဘူး... သူနဲ့ သူ့ပရိသတ် မီးလောင်ပြီး သေဆုံးသွားကြပြီ"

မှူးမတ်များက အဖြောင့်အတိုင်းပင် လျှောက်တင်ကြ၏။

"အရှင်မင်းမြတ် နန်းဆောင်ကို မီးငြိမ်းသတ်ကြတဲ့အခါ အချို့နေရာတွေက မီးသွေးတုံးဖြစ်သွားတဲ့ တိုင်လုံးကြီးတွေမှာ ဆီစိမ်အဝတ်ပုဆိုးများကို အရာမပျက် ပတ်လျက်သား တွေ့ကြရပါတယ်။ သာမာဝတီတို့ဟာ မိမိတို့ရဲ့စံအိမ်နန်းကို မိမိတို့ဘာသာ ဆီစိမ်အဝတ်နဲ့ ပတ်ချည်ပြီး မီးရှို့ သေကြောင်းကြံတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြုလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"မှန်ပေတယ် မှူးမတ်တို့...။ သေသပ်တိကျစွာနဲ့ ပြုလုပ်လိုက်သူရှိလို့သာ အခုလို လောင်ကျွမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်"

"အရှင်မင်းမြတ် သေသပ်တိကျစွာနဲ့ ပြုလုပ်သူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ပါသလဲ"

"မှူးမတ်တို့... ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့... ငါလဲ တပ်အပ်မသိပေဘူး။ သို့သော် ထိုသူဟာ ငါ့ကို ချစ်ခင်သူ၊ ငါ့ရဲ့ ပျက်စီးခြင်းကို မလိုလားသူ၊ ငါ့ရဲ့ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုလုပ်မယ့်သူတွေကို ဟန့်တား ဖယ်ရှားသူပဲ ဖြစ်ရပေမယ်"

အနီး၌ ခစားနေသော မာဂဏ္ဍီသည် တက်ကြွရွှင်လန်းစွာဖြင့်-

"မောင်တော်မင်းမြတ် ဒီအမှုမျိုးကို သေသပ်ပိရိစွာ စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဘယ်သူရှိနိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဟောဒီ ကျွန်တော်မ မာဂဏ္ဍီပါပဲ... မောင်တော်"

"အို... ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်ပါတယ် မောင်တော်မင်းမြတ်။ ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီကို ဟောဒီလို ဟောဒီလိုလုပ်ဆိုပြီး... မာဂဏ္ဍီကိုယ်တိုင် အသေးစိပ် ညွှန်ကြားလို့... ဘထွေးတော် လုပ်နိုင်ခဲ့ပေတယ်"

ဥတေနမင်းက မာဂဏ္ဍီကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးယောင်သမ်းနေသည်။ မာဂဏ္ဍီက မျက်နှာကို မော့လျက် အလှဆုံးအပြုံးဖြင့်လည်း ထိုမျက်နှာကို တပ်ဆင်ထားသည်။

"တကယ်ပဲလား မာဂဏ္ဍီ"

"တကယ်ပါပဲ မောင်တော်မင်းမြတ်"

"မာဂဏ္ဍီ... ငါ့အပေါ်မှာ အကယ်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ ငါ့ရဲ့ ကောင်းကျိုးမှန်သမျှ လိုလားသူ၊ ငါ့အပေါ် ကျရောက်မယ့် အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ်တားဆီးဖယ်ရှားသူဆိုလို့... မာဂဏ္ဍီ ချစ်နမကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမမြင်ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ငါ့ရဲ့ အယုံကြည်စိတ်အချရဆုံးကလဲ သင်ပဲ ဖြစ်ပေတော့တယ် မာဂဏ္ဍီ"

"မောင်တော်မင်းမြတ် အဲဒီလို ယူဆတဲ့အတွက် နှမတော်လေး အားရဝမ်းသာ ရှိလှပါဘိတော့တယ်"

"အို... ကျေးဇူးကြီးသူကို ဒီလို အားရဝမ်းသာ ရှိစေခြင်းနဲ့ပဲ ဘယ်မှာ ကျေးဇူးပြုလို့ ထိုက်တန်ပါ့မလဲ... သင့်ကို ငါဆုမြတ်များ ပေးသနားတော်မူမယ် မာဂဏ္ဍီ။ သင်သာမက သင့်ဘထွေးတော် စူဠမာဂဏ္ဍီကို အမှူးထားပြီး... သင်နဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရှိတဲ့ သင့်ဆွေမျိုးအပေါင်းကို... စုရုံးစေလိုက်ပါ"

"ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် မောင်တော်မင်းမြတ်"

မာဂဏ္ဍီသည် ဘထွေးဖြစ်သူနှင့်တကွ ဆွေမျိုးများထံ အကြောင်းကြား၍ ခေါ်ယူစုရုံးစေလိုက်၏။ ဥတေနမင်းကလည်း ရောက်လာသမျှ ထိုသူတို့အား လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများဖြင့် ချီးမြှောက်၏။ ဤတွင်

မာဂဏ္ဍီနှင့် မည်သို့မျှ မတော်စပ်သူတို့ကလည်း မာဂဏ္ဍီအား တံစိုးလက်ဆောင်ပေးရန် ဆွေမျိုးစာရင်း အသွင်းခိုင်းကာ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

မင်းရင်ပြင်သည် မာဂဏ္ဍီ၊ ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍီနှင့်တကွသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများဖြင့် ပြည့်သွားလေသည်။ ဘုရင်ချီးမြှောက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ၊ သက္ကာရ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ပွေပိုက် သယ်မထမ်းပိုးလျက် အားလုံးသော ထိုသူတို့သည် ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

အားလုံးစုံညီကြသည်တွင် ဥတေနမင်း ထွက်စံလာ၏။
ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ရှင်များက ကောင်းချီးပေးကြိုဆိုကြသည်။
ဥတေနမင်းထံမှ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထွက်ပေါ်လာ၏။
"သူတို့အားလုံးကို ဖမ်းယူချုပ်နှောင်လိုက်"

ထို့နောက် အမိန့်တော်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု...
"မင်းရင်ပြင် မြေကွက်လပ်နေရာတွေမှာ ဝမ်းဗိုက်ချက်အတိုင်းအရှည် ပမာဏရှိတဲ့ တွင်းတွေတူး"
"စူဠမာဂဏ္ဍီနဲ့တကွ အချုပ်အနှောင်ခံများအားလုံးကို တွင်းထဲချ၊ တွင်းထဲမှာ ထိုင်နေကြပစေ... ပြီးရင် မြေမှုန့်နဲ့ဖို့၊ အထက်မှာ ကောက်ရိုးတွေကို ဖြန့်ကြဲ၊ ပြီးရင် အဲဒီကောက်ရိုးတွေကို မီးတိုက်၊ ဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး အရေထူလောင်ကျွမ်းပြီးတဲ့အခါ..."

သံထွန်သွားများနဲ့ ထွန်...၊ အပိုင်းပိုင်း အမျှင်မျှင်ဖြစ်အောင် လုပ်"

မင်းရင်ပြင်သည် ခဏချင်းအတွင်း ငရဲပြည်ဖြစ်သွား၏။

ဥတေနမင်း၏ အမိန့် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

နှောင်ကြီးအထပ်ထပ် တုပ်နှောင်ထားသည့်ကြားမှ သားရဲတစ်ကောင်ပမာ ရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ်နေသော မာဂဏ္ဍီကို လှမ်းကြည့်၍ အမိန့်မှတ်သည်။
"အလုံးစုံသော အမှုတို့ရဲ့ ဦးစီးပွဲကိုင်ဖြစ်တဲ့ မာဂဏ္ဍီကိုတော့"
မာဂဏ္ဍီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပေါက်ကွဲခမန်း ပြူးကျယ်နေ၏။
"မာဂဏ္ဍီရဲ့ ကိုယ်က အသားစိုင်းတွေကို ဓားနဲ့လှီးဖြတ်ယူ... ထူထဲတဲ့နေရာတွေက အသားစိုင်းတွေ ဖြစ်ပစေ... အဲဒီလှီးဖြတ်ခွာထုတ်ယူပြီးတဲ့ အသားစိုင်းတွေကို ကျက်ကျက်ဆူ ဆီအိုးကင်းထဲမှာ ထည့်ကြော်... ကြော်ပြီး အဲဒီအသားစိုင်းတွေကို မာဂဏ္ဍီကိုယ်တိုင် ပြန်စားစေ"
အသံနက်ကြီးတစ်ချက်က မာဂဏ္ဍီ၏ ဝမ်းခေါင်းတွင်းမှ ခြစ်ခြုတ်ပေါက်ကွဲ ထွက်လာသည်။ ရုန်းကန်ရန် ခွန်အားမရှိတော့ဘဲ ခွေလျော့ကျသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထက်လှစွာသော ဓားကောက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ပါးကွက်သားများလည်း မာဂဏ္ဍီထံသို့ တရွေ့ရွေ့တိုး ချဉ်းလာကြလေသည်။

*

သာမာဝတီနှင့် မာဂဏ္ဍီတို့၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းပုံများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည် ရဟန်းများအား ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူလေသည်။

"ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ သတိမကင်း မမေ့မလျော့ခြင်းသည် သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ သတိကင်းလွတ် မေ့လျော့ခြင်းသည် သေရခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ မမေ့မလျော့ သတိရှိကုန်သော သူတို့သည် သေသည်မမည်ကုန်။ အကြင်သူတို့သည် မေ့လျော့ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေကုန်သော သူတို့ကဲ့သို့တည်း"

မမေ့မလျော့ခြင်း၌ တည်ကုန်သော ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ အထူးအားဖြင့် ဧကန်ထင်ထင် သိမြင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မမေ့မလျော့ခြင်း၌ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိတို့သည် ဘုရားအစရှိသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျက်စားရာဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန် အစရှိသော ဗောဓိပက္ခယတရား၊ လောကုတ္တရာကိုးပါး၌ နှလုံးရွှင်ပျော် မွေ့လျော်ကြကုန်၏။

သမာပတ်ရှစ်ပါး တည်းဟူသော ဝိပဿနာမဂ်ဖိုလ် တည်းဟူသော ဈာန်အားဖြင့် နှစ်ပါးရှိကုန်သော အမြဲမပြတ် ဖြစ်စေအပ်သော ကာယိကစေတသိက လုံ့လရှိကုန်သော အမြဲပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်းရှိကုန်သော ထိုပညာရှိတို့သည် ယောဂလေးပါးတို့၏ ကုန်ရာ ကုန်ကြောင်း ဖြစ်သော၊ ထို့ထက် လွန်မြတ်သော တရားမရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

(ဓမ္မပဒ-အပ္ပမာဒဝဂ်)

ချစ်ဦးညို